

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Unutulmuş
Fantastik Klasikler

William Morris

Dünyanın
Ötesindeki
Orman

Dünyanın Ötesindeki Orman

William
Morris

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

William Morris

Viktoryen dönemin önemli kültürel figürlerinden biri olan William Morris, 1834'te dünyaya geldi. Yazarlığının yanı sıra şair, çevirmen ve ressam olarak da tanınmaktadır. Aynı zamanda Britanya'nın önde gelen erken dönem sosyalistlerindendir. Politik görüşü, ütöpik anlatısı *Hiçbir Yerden Haberler*'de (1890) kırsal ve çevreye değer veren bir gelecek şeklinde okura yansır. Düzyazıda romans üslubunu benimseyen Morris tamamıyla fantastik dünyaları mekân edinen anlatılarıyla göze çarpar. Lirik ve büyülü anlatımıyla sonraki fantasti edebiyatı üzerinde etkili olmuştur. Doğrudan ilham verdiği isimler arasında C. S. Lewis ve J. R. R. Tolkien gösterilebilir. Bu üsluptaki önemli eserlerine örnek olarak *Dünyanın Ötesindeki Orman* (1894) ile *The Well at the World's End* (1896) sayılabilir.

Dünyanın Ötesindeki Orman

William Morris

Özgün Adı

The Wood Beyond the World

İthaki Yayınları - 1547

Unutulmuş Fantastik Klasikler - 2

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*

Yayına Hazırlayan: *Mustafa Güdük*

Düzeltili: *Emre Aygün*

Kapak ve Dizi Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Kapak İllüstrasyonu: *Luca Tambasco*

Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Eylül 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-11-5

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Melisa Pancar, 2019

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2019

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

Unutulmuş
Fantastik Klasikler

William
Morris

Dünyanın Ötesindeki
Orman

Çeviren:
Melisa Pancar

Golden Walter ve Babası

Bir zamanlar, Adacıktaki Langton adı verilen, deniz kıyısındaki büyük ve güzel şehirde yaşayan genç bir adam vardı. Yalnızca yirmi beş kış görmüş ömrü ile bu beyaz tenli, sarı saçlı, uzun boylu ve güçlü genç, çoğu genç adamın aksine saf değil, bilgeydi. Yiğit, iyi yürekli, az ve kibar konuşan, gürültücü ve zorba olmayan, uysal ve kendine hâkim olmayı bilen bu genç, kavgada tehlikeli bir düşman, savaşta ise güvenilir bir silah arkadaşıydı. Bu hikâye başladığında birlikte yaşadığı babası ise bir toprak ağasından daha zengin, önemli bir tüccar, Langton soylarının en önde geleninin başı ve saray komutanlarından biriydi. Golding soyundan geldiği için kendisi Bartholomew Golden, oğlu ise Golden Walter adıyla anılırdı.

Herkesin, hiçbir eksiği olmayan, şanslı bir adam olarak gördüğü bu genç adamın tek bir talihsizliği vardı. Olağanüstü güzelliğe sahip bir kadına körkütük âşık olmuş, kendisi de isteksiz görünmeyen bu kadını eşi olarak almıştı. Fakat evliliklerinin yaklaşık altıncı ayında, eşinin aslında ondan nefret ettiğini ve bu nefret uğruna, her yönden kendisinden çok daha kötü olan bir adam için kendini lekelemeyi göze aldığını su götürmez kanıtlar ile gördü. Karısının sadakatsizliği ve Walter'a

duyduğu nefret yüzünden ona kin duysa da eve geldiği zamanlarda onun sesini duymak bile kalp atışlarını hızlandırıyor, onu görmek içindeki arzuları uyandırıyordu. Kendisine iyi davranmasını o kadar çok istiyordu ki biraz nezaket görse bütün her şeyi unutmaya hazırdı. Ancak hiçbir şey umduğu gibi olmamıştı. Walter'ı gördüğünde karısının yüzü değişiyor, ona olan nefreti kendini gösteriyordu. Diğer herkese karşı iyi davranırsa da Walter'a karşı oldukça katı ve huysuzdu.

Bu durum, babasının evinin her odası, hatta şehrin sokakları bile Walter'ın midesini bulandırmaya başlayana kadar böyle devam etti. Walter da nihayet dünyanın uçsuz bucaksız, kendisinin de genç bir adam olduğunu anımsadı. Babasıyla baş başa oturdukları bir gün içini dökmeye karar verdi ve dedi ki: "Baba, az önce rıhtımdayken, rıhtımdan ayrılmaya neredeyse hazır olan gemilere bakıyordum ve içlerinden en kısa zamanda ayrılacak gibi görünen geminin üzerinde senin amblemini gördüm. Denize açılmasına çok vakit var mı?"

"Hayır," dedi babası, "O geminin adı *Katherine*, iki gün içerisinde limandan ayrılacak. Neden soruyorsun?"

"Bu konu üzerinde ne kadar az konuşursak o kadar iyi, baba," dedi Walter. "O gemiyle birlikte yola çıkarak yeni yerler göreceğim."

Tüccar sordu: "Peki nereyi göreceksin, oğlum?"

"Gemi nereye giderse," diyerek cevapladı Walter. "Evde huzurum yok, baba. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Tüccar bir süre susarak, aralarındaki güçlü sevgi bağını gösteren bir dikkatle oğlunu inceledi. Sonunda dayanamayarak dedi ki: "Eh, oğlum, belki de senin için en hayırlısı budur. O zaman, belki de birbirimizi bir daha hiç göremeyeceğiz."

"Eğer görürsek de bambaşka bir insan olduğumu göreceksin."

"En azından senin yokluğunun nedeninin kim olduğunu biliyorum. Sen kendi yoluna gittiğinde o artık benim evimde yaşamayacak," dedi Bartholomew. "Ancak onun ailesi ile bizim

ailemiz arasında bir husumet çıkarsa işler çok daha kötüye gider.”

Walter dedi ki: “Umarım onu gerektiğinden fazla utandırmazsın, baba. Bunu yaparak hem beni hem de kendini utandırmış olursun.” Bartholomew yine bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu: “Hamile miydi, oğlum?”

Walter kızarak cevapladı: “Bilmiyorum. Bilseydim bile çocuğun kimden olduğunu bilemezdim.” Bu cevabın ardından ikisi de sessizce oturdular. Sessizliği bozan Bartholomew oldu: “Sonuç olarak, oğlum, bugün günlerden pazartesi. Çarşamba günü erken saatlerde gemiye bineceksin. Bu arada ben de elin boş gitmemeni sağlayacağım. *Katherine*’in kaptanı iyi ve güvenilir bir adamdır, denizleri de iyi bilir. Yük kâtibi olan yardımcım Kısa Robert da güvenilir ve akıllı bir adamdır ve bir sorun olduğunda benim yerimi tutacaktır. *Katherine* yeni, dayanıklı ve şanslı olduğu söylenen bir gemidir. İkimizin de vaftiz edildiği ve senin de bildiğin gibi, annenin ve babam ile annemin mihrabı altında gömülü olduğu kiliseyi ziyaret eden azizin koruması altındadır.”

Yaşlı adam bunu söyledikten sonra ayağa kalkarak kendi işleriyle ilgilenmeye başladı. Bir daha da bu konu açılmadı.

Golden Walter Denize Açılır

alter ertesi sabah rıhtıma, *Katherine*'in yanına indiğinde kaptan Geoffrey saygıyla eğilerek onu selamladı. Walter'a kamarasını ve babasının alelacele rıhtıma göndermiş olduğu bol miktardaki malları gösterdi. Walter içinden babasının sevgisine teşekkür etse de onun için gönderdiklerine pek önem vermedi. Onun yerine kayıtsızca, limandan ayrılmaya hazırlanan ya da yüklerini boşaltan gemileri, önünden geçip giden denizcileri ve yabancıları izleyerek vakit geçirdi. Manzarayı, bir duvar kilimine işlenmiş ilginç resimlere benzetti.

Katherine'e geri döndüğünde, limanda daha önce fark etmediği yüksek direkli, yelkenli bir gemi gördü. Geminin römorkörleri çoktan suya indirilmiş, gemiyi açık denize çekmek için halatların mola edilmesini bekleyen kürekçiler ise küreklerinin başına geçmişti. Görünüşe bakılırsa denizciler, yola çıkabilmek için birilerinin gemiye binmesini bekliyordu.

Walter aylak aylak gemiyi izlerken üç kişilik bir grup, yanından geçerek iskeleye doğru ilerledi. Grubun ilk üyesi bir cüceydi. Koyu kahverengi bir tene sahip olan cüce çok çirkindi. Uzun kolları, çok büyük kulakları ve bir vahşi hayvanın dişleri gibi öne çıkmış köpek dişleri vardı. Sarı ipekten pahalı bir paltoya

sarınmıştı ve elinde eğri bir yay, belinde ise geniş ağızlı bir bıçak bulunmaktaydı.

Cücenin ardından yirmili yaşlarının baharında gibi görünen, yüzü bir çiçek gibi beyaz, gri gözlü, kahverengi saçlı, dolgun kırmızı dudaklı, ince uzun ve narin bedeniyle genç bir kız yürümekteydi. Kısa ve dar, yeşil bir elbiseden oluşan sade giyimi sağ ayak bileğindeki demir halkayı açığa çıkarıyordu.

Grubun üçüncü ve sonuncu üyesi, uzun boylu ve gösterişli bir leydiydi. Yüzü o kadar göz alıcı ve kıyafetleri o kadar ihtişamlıydı ki onu tanımlamak oldukça zordu. Çok az kişi leydinin güzelliğine gözlerini ayırmadan bakabilirdi. Fakat kendisini onun yakınlarında bulan her âdemoğlu, ilk önce gözlerini kaçırdıktan sonra kendini ona tekrar tekrar bakmaktan alıkoynamazdı. Walter da bu âdemoğullarından biriydi. Bu üç kişi yanından geçerken sanki rıhtımdaki herkes ortadan kaybolmuştu; gözleri kendisi de dahil hiçbir şeyi görmüyordu. Üçlü, iskeleyi geçerek gemiye bindi. Walter, geminin güvertesinde yürüyen grubu pupada yer alan barakaya girerek gözden kaybolana kadar izledi.

İskeledeki insan kalabalığı yavaş yavaş tekrardan görüş alanına girene kadar gemiye bakmaya devam etti. Halatın mola edilmesini, römorkörlerin dinç ve güçlü erkeklerin yardımıyla büyük gemiyi liman ağzına doğru çekmeye koyuluşunu seyretti. Ardından yelken serenden indirildi ve ıskota alınarak rüzgârla doldurulduğunda geminin pruvası ilk yeşil dalganın yardımıyla sığınaktan çıktı. Denizciler, yeşil bir otlakta korkunç bir kurdun genç bir kıza saldırışının resmedildiği sancağı direğe çektiler ve gemi yola koyuldu.

Walter bir süre, şimdi dalgaların liman ağzını dövdüğü, geminin ardında kalan boşluğa baktıktan sonra bakışlarını *Katherine*'e çevirdi. İlk başta kaptan Geoffrey'e limandan ayrılan gemi ve garip yolcuları hakkında soru sormak istediye de bütün bunların hayal gücünün bir ürünü olabileceğini düşündü

ve olanlardan kimseye bahsetmemenin en iyisi olacağına karar verdi. Bunun üzerine deniz kenarından uzaklaştı ve sokakları geçerek babasının evine doğru ilerledi. Evin kapısına ulaşmasına çok az kalmıştı ki bir anlığına cüce, genç kız ve gösterişli leydiden oluşan üç kişilik bu grubun, taş merdivenlerden sokağa doğru indiğini görür gibi oldu. Ancak grubun gelişini izlemek için durduğunda karşısında Bartholomew Golden'ın güzel evi, evin merdivenlerinde oynayan üç çocuk ve bir sokak köpeği ile kendi halinde yanından geçen dört beş kişi haricinde hiçbir şey yoktu. Walter'ın aklı karışmıştı, gördüklerinden ne anlam çıkarması gerektiğini bilemiyordu. Gemiye bindiğini gördüğü üç kişinin hayal gücünün bir ürünü mü, yoksa etten kemikten insanlar mı olduğuna karar veremiyordu.

Eve girdiğinde babasını odasında buldu. Havadan sudan konuşmaya başladılar fakat arif ve yiğit bir adam olan babasına hayranlık duymasına rağmen, Walter'ın aklı bu üç kişiyle o kadar meşguldü; en iyi ressamı tarafından resmedilmiş gibi öylesine gözlerinin önüne geliyorlardı ki o an babasının ağzından çıkan kelimeleri duymuyordu bile. Özellikle iki kadın hakkında düşünüyordu, yabancı kadınlara duyduğu arzusun peşinden gittiği için kendini hiç suçlamadı. Kendisine, kadınların ikisini de arzulamadığını söylese de aslında genç kız ile görkemli leydinin hangisinin ilgisini daha çok çektiğini bilemiyordu. İkisini de tekrar görmek ve kim olduklarını öğrenmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Çarşamba sabahı gelip çattı ve Walter'ın, babasıyla vedalaşıp gemiye binme vakti geldi. Babası rıhtıma, sonrasında da *Katherine'e* kadar ona eşlik etti. Walter, güvertede içindeki kötü hissi göz ardı edemeden, gözyaşlarıyla babasına sarıldı ve hemen ardından yaşlı adam tekrar kıyıya döndü. Güverteden uzatılan köprü kaldırıldı, halatlar mola edildi. Römorkörlerin kürekleri koyu renkli sulara daldı, yelken indirildi ve ıskota alındı. Üzerinde, sağ ve solunda Bartholomew Golden'ı simgeleyen B

ve G harflerini taşıyan bir haçla üçgen bulunan armasıyla *Katherine* sisli suların boz dalgaları arasına atıldı.

Walter güvertede olan biteni seyre dalsa da zihni meşguldü. Her şey diğer geminin yaptıklarının bire bir kopyası gibi görünüyordu. İki geminin bir ipe art arda dizilen iki boncuk gibi aynı yere doğru sürüklenerek aynı sırada ilerleseler de hiç birbirine yaklaşımadan ilerledikleri düşüncesi, Walter'ın zihninde dönüp duruyordu.

Walter, Babasının Ölüm Haberini Alır

atherine, kendisinin ya da tayfasının başına, sözünü etmeye degecek hiçbir kötülük gelmeden açık denizlerde hızla yol alıyordu. Bir pazar kasabasında durdu; ardından ikincisi, üçüncüsü ve dördüncüsünde... Her kasabada bir işportacı gibi mal alıp satıyordu. Walter, babasının adamlarını yalnızca izlemekle kalmayıp onlara denizcilikten pazarlığa her konuda yardım da ediyordu. Aradan zaman geçtikçe ve Walter evden giderek daha da uzaklaştıkça, karısı ve karısının ihanetinin getirdiği üzüntü hafifliyordu.

Ancak Walter'ın bir sorunu daha vardı. Hâlâ Langton'da görmüş olduğu o üçlüyle tekrar karşılaşma arzusuyla yanıp tutuşuyordu... Onları sokakta gördüğü insanlar gibi sıradan bir şekilde tekrar göremese de, görse sanki onlara dokunabilecekmiş gibi hissediyor, görüntüleri gözünün önünden gitmiyordu. Ve zaman geçtikçe çevresindekilere ve kendine, melankolik ruh halinden sıyrılabilmiş bir adam gibi görünüyordu.

Dördüncü duraklarından da ayrılarak tekrar denize açıldılar. Adacıktaki Langton'dan ayrıldıktan sonra yedi aydan fazla süren bir yolculuk sonunda beşinci durakları olan büyük ve güzel bir şehre geldiler. Walter artık ailesinden çok uzaktaki bu şehirde kendisini bekleyen şeylere karşı heyecan duyuyor, özellikle

kadınlara bakmaktan zevk alıyor, onları arzuluyor ve şıpsevdi gençler gibi hemen âşık oluyordu.

Bu şehir, *Katherine*'in uğraması gereken son şehir olduğu için işlerini hiç acele etmeden, on ay boyunca şehirdeki ender ve güzel olan her şeyin tadını çıkararak, tüccarlar, şehir halkı ve surların ötesindeki köylülerle eğlenerek yürüttüler. Walter da her sağlıklı genç kadar meşgul ve mutluydu ve kendi halkı arasında bir yerlere geleceğe benziyordu.

Ancak şehirdeki son günlerinden birinde Walter, pazar yerindeki tezgâhına gitmek üzere kiralık odasından çıkarken karşısında kendi şehrinin kılık kıyafetlerini giyen üç denizciyi buldu. İşlerinden memura benzeyen, babasının arzuhalcisi Arnold Penstrong'u hemen tanıdı ve yüreği ağzına geldi: "Arnold, ne haberler getirdin? Langton'da herkes iyi mi?"

Arnold dedi ki: "Kötü haberler getirdim, Walter. Bartholomew Golden'ı kaybettik. Huzur içinde yatsın."

Kelimeler Arnold'ın ağzından çıkar çıkmaz Walter, üzerinden kalkmış olan tüm dertlerin tekrar omuzlarına çöktüğünü, son birkaç aydır sürdürdüğü hayatın bir yalandan ibaret olduğunu hissetti. Babasının yatağında cansız yatışı ve ağıt yakan ev ahalisi gözünün önünde canlanıyordu. Bir süre sessizliğini koruduktan sonra öfkeyle sordu:

"Bu ne demek oluyor, Arnold? Nasıl öldü, yatağında mı öldü? Evden ayrıldığımda ne yaşlı ne de hastaydı."

Arnold dedi ki: "Evet, yatağında öldü fakat öncesinde kılıçla yaralanmıştı."

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Walter.

Arnold dedi ki: "Siz gittikten birkaç gün sonra babanız, karınızı ailesine geri gönderdi. Karınızla aranızda olanları bilenler, -Tanrı biliyor ya herkesin haberi var- babanızın olay çıkarıp onu rezil etmeden evden göndererek yapması gerekeni yaptığının farkındaydı."

"Yine de Redding ailesi, babanızın karınızı namusunu kay-

betmiş olarak göndermesini yanlış anladı ve bu kovma olayı hakkında konuşmak için ailemizle bir toplantı yapmak istedi. Talihsizlik bu ya, biz de şehrin huzurunu korumak için taleplerini kabul ettik. Sonra başımıza neler geldi... Loncamızın salonunda buluşarak konuşmaya başladık. Konuşma sırasında çok da usturuplu olmayan ve yakışık almayan sözler söylendi. Sözler ağızdan çıkar çıkmaz da buluşmaya gelmeden önce bilenmiş kılıçlar çekildi! Bizden iki, onlardan dört kişi hemen oracıkta öldürüldü. İki aileden de çok sayıda kişi yaralandı. Yaralananlardan biri de babanızdı. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi mücadeleden geri kalmadı ve ikisi vücudunun yanında, biri kolunda olan yaralarına rağmen eve yürüyerek döndü. Biz de kazandığımızı düşündük. Ah, çok erken konuşmuşuz! Acı bir zafermiş meğer. Babanız on gün içerisinde yaralarından dolayı öldü. Huzur içinde yatsın! Ancak yalnızca bu haberi vermek için gelmediğimi biliyor olmalısınız. Akrabalarınız, beni ve bu kara haberi süratle size getiren gemiyle, derhal eve dönmenizi istedikleri mesajını da size iletmemi istediler. Gemimiz hızlı ve hafiftir, rüzgâr altına düşmeyeceğinden emin olabilirsiniz.”

Walter dedi ki: “Bu bir savaş çağrısıdır. Geri geleceğim. Reddinglerin de geldiğimden haberi olacak. Yola çıkmaya hazır mısın?”

“Evet, hazırım,” dedi Arnold, “hemen bugün ya da en geç yarın sabah demir alabiliriz. Canınızı sıkan nedir, efendim? Neden omzumun üstünden bir garip bakıyorsunuz? Babaların kaderi oğullarından önce aramızdan ayrılmak olsa da umarım getirdiğim kara haberlerle sizi çok üzmemişimdir.”

Walter’ın hiddetten kıpkırmızı olan yüzü bir anda solmuştu. Sokağa doğru eliyle işaret ederek: “Bak! Görüyor musun?” diye haykırdı.

“Neyi, efendim?” diye yanıtladı Arnold. “O da ne! Parlak kıyafetleriyle bir maymun, soytarıya benzeyen bir yaratık geliyor bu tarafa. Hayır, hayır! Aman Tanrım, bu bir insan. Biçimsiz

vücuduyla bir şeytana benziyor. Peşinden de düşmanıymış gibi, o yaratıktan uzak durmaya çalışan güzel bir genç kız geliyor. İşte, onun arkasında da güzeller güzeli, soylu bir kadın var. Bu kadının şehrin önde gelenlerinden biri ve diğer ikisinin sahibi olduğu kesin. Genç kızın ayak bileğinde, bu yabancılardan arasındaki esaretinin simgesi olan demir halkayı görüyorum. Sokaktaki insanların bu ilginç gruba hiç aldırmamaları ne kadar da garip; putperestlerin tanrıçası olacak kadar güzel olan ve Langton'ı iki kere satın alabilecek kadar çok mücevher taşıyan bu göz kamaştırıcı leydiye bile bakmıyorlar. Garip ve gösterişli manzaralara alışkın olmalılar. Bakın, efendim! Bakın!"

"Ne oldu, Arnold?" diye sordu Walter.

"Henüz görüşümüzden çıkmamaları gerekiyordu ama yoklar. Nereye kayboldular? Yer yarıldı da içine girmediler ya."

"Saçmalama!" dedi Arnold'a değil sokağa doğru bakan Walter. "Sen bir anlığına başka bir yere bakarken bir eve girmiş olmalılar."

"Hayır, efendim, hayır," dedi Arnold, "gözlerimi bir anlığına bile onlardan ayırmamıştım."

"Ortalıkta yoklarsa ne olmuş?" dedi Walter biraz huysuzca. "Bu kederli zamanımızda, hem de bir savaşın ortasındaiken böyle önemsiz bir mevzu ile mi uğraşacağız? Şimdi, getirdiğin haberleri düşünebilmem için beni yalnız bırak. Bu arada kaptan Geoffrey ve diğerlerini durumdan haberdar et ve hazırlan. Yarın da gün doğmadan önce yanıma gel. Ben de o zamana kadar hazırlanmış olacağım. Böylece Langton'a doğru yola çıkabiliriz."

Böylece Arnold'ı eve geri gönderdi ve herkes kendi yoluna gitti. Walter uzun bir süre odasında yalnız başına oturarak uzun uzun düşündü. Bu üç kişiyi aklından çıkararak Langton'a dönmeye, Redding ailesi ile mücadele ederek onlara boyun eğdirmeye ya da bu uğurda ölmeye karar verdi.

Kararını kesin olarak verdiği ve kalbinde hissettiği ağırlık hafiflediği zaman, aklı yavaş yavaş Redding ailesi ve aralarında-

ki anlaşmazlıktan, o üçlünün nerede yaşadığını bir şekilde öğrenip öğrenemeyeceğine kaydı. Çok geçmeden, gördüklerinin çılgın bir hayal olduğunu söyleyerek bu düşünceyi tekrar aklından çıkarmaya çalışsa da başarılı olamadı. Peki, pek de hayalperest olmayan Arnold da mı onun gibi hayal görmüştü? “En azından dış görünüşlerinden bahseden Arnold’dı. Demek ki gördüklerim zihnimin bir oyunu değil. Niye onları takip edeyim ki? Elim ne geçecek? Hem nasıl takip edebilirim ki?” diye düşündü.

Konuyu aklında evirip çevirse de ne akıllandığını ne de aptallaştığını ve böyle düşünerek bir yere varamayacağını anladığında içi sıkıldı ve konuyu bir tarafa bırakmaya karar verdi. Ayağa kalkıp eşyalarını toplayarak ertesi günkü yolculuk için hazırlandı. Böylece gün sona erdi ve Walter uykuya daldı. Gün doğumunda Arnold onu *Bartholomew* adındaki gemilerine götürmek için geldi. Walter, birkaç kişiyle vedalaşıp hiç vakit kaybetmeden gemiye bindi. Bir saat sonra, dümeni Adacıktaki Langton’a çevrilen gemi ile açık denizdeydiler.

Fırtına Bartholomew'un Başına Üşüşür ve Rotasını Değiştirir

Bartolomew dört hafta boyunca, rüzgârı ardına almış halde hızla kuzeybatıya seyretti. Gemi ve mürettebat için her şey yolunda gidiyordu. Fakat bir akşam rüzgâr dindi ve gemi denizin kabaran dalgaları arasında neredeyse hiç yol alamadan şiddetle sallandı. Dalgalar o kadar büyüktü ki güvertenin üzerinden aşıyorlardı. Üstelik son yirmi gündür rüzgârın önüne kattığı birkaç bembeyaz bulut dışında gökyüzü dupduruyken şimdi bulutlar batıda bulanık devasa bir set oluşturacak şekilde toplanmıştı. İşinin ustası olan geminin kaptanı uzun uzun denize ve gökyüzüne baktıktan sonra tayfalarına yelkenleri indirmeleri ve dikkatli olmaları emrini verdi. Walter, kaptana ne aradığını ve neden kendisine söylemediğini sorduğunda ise aksi bir yanıt aldı: “Bir aptalın bile, bu havayı gördüğünde anlayacağı şeyi neden söylemem gereksin ki?”

Böylece başlarına gelecekleri beklemeye koyuldular. Gece çöktüğünde Walter, bu gergin zamanı uyuyarak geçirmek için odasına gitti. Ancak bir süre sonra denizcilerin bağırış ve koşuşturmaları, halatların kırbaç gibi şaklaması, yelkenlerin çır-

pınması ve geminin sallanarak yuvarlanmasına uyandı. Walter, cesur bir adam olsa da bir denizci olmadığı için denizcilerin arasında bir oraya bir buraya yuvarlanarak onlara ayak bağı olmak istemediğinden odasında kalmaya karar verdi. “Balıklara yem olmamla Langton’a geri dönmem arasında ne fark var ki? Her halükârda, hayatım ya da ölümüm, arzularımı gerçekleştirme şansımı elimden alacak. Aslında rüzgârın yön değiştirmesi çok da kötü olmaz. Başka kıyılara sürüklenirsek en azından eve dönüşümüz ertelenebilir, biz oralarda oyalanırken başımıza başka bir şeyler gelebilir. Bakalım ne olacak,” diye düşündü kendi kendine.

Kısa bir süre sonra geminin sallantısına ve rüzgâr ile dalgaların yarattığı hengâmeye rağmen tekrar uyuyakaldı ve sabaha kadar da bir daha uyanmadı. Gözlerini açtığında, sırlıklam olmuş kıyafetlerinden sular damlayan kaptanı, kamarasının kapısında dururken buldu. Kaptan, Walter’a dedi ki: “İyi günler, genç efendim! Şansımıza, dün geceyi atlattık. Fakat rotamızdan çıkmamak için çok çaba göstermemize rağmen üç saat boyunca rüzgârın önünde sürüklendiğimiz için çabalarımız pek fayda etmedi. Gemimiz bu kadar dayanıklı, adamlarımız da bu kadar becerikli olmasaydı hepimiz açık denizlerin dibi hakkında bilmemiz gerekenden fazlasını öğrenmiş olurduk. Aziz Nicholas’a ve tüm azizlere şükürler olsun! Gözlerimizin önünde bilmediğimiz bir deniz uzanıyor olsa da, belki bilmediğimiz bir kara-ya ayak basacak olsak da aşağıdaki o çirkin şeylere bakmaktan iyidir.”

Walter, “Gemi ve tayfalar iyi mi?” diye sordu.

“Evet, iyiler,” dedi kaptan, “*Bartholomew* gerçekten de meşe ormanının sevgilisiymiş; rüzgâr ve dalgalarla nasıl da korkusuzca baş ediyor, gel de bir bak!”

Walter kötü havalarda giydiği kıyafetlerini üstüne geçirerek kış güvertesine çıktı. Gerçekten de yolculuklarının düne kadar ki kısmında karşılaştıkları hava ile şimdiki arasında çok büyük

bir fark vardı. Kararan deniz, dağları aşacak kadar yükseliyor; hemen ardından köpükten beyaz atlar koşarak vadilere iniyordu. Gökyüzünün bir ucundan diğer ucuna kadar alçalan bulutlar, sağanak yağmuru da beraberlerinde getirmişti. Yelkenlerden geriye yalnızca bir paçavra kalmış olsa da gemi, rüzgârı arkasına almış, küpeşteden küpeşteye uzanan dalgalarla yıkanarak hızla ilerliyordu.

Walter bir bağlama halatına tutunup yeni heyecanlara doğru bu hızla yol almalarının ne kadar iyi olduğunu düşünerek bir süre bunları izledi.

Sonra kaptan yanına yaklaşarak omzuna hafifçe vurdu ve dedi ki: “Hadi, gemi arkadaşım, neşelen biraz! Aşağı gel de benimle bir şeyler yiyip iç.”

Walter kaptanı dinleyerek aşağı indi ve yemeğini yiyip iç-kisini içti. Babasının ölümünün ve evde onu bekleyen kan davasının haberini aldığından beri kendini ilk defa bu kadar rahat hissediyordu. Bütün bunların yolculuklarını, dolayısıyla da umutlarını uzun bir süre askıya alacağını düşünmüştü. Fakat şimdi yolculuğuna devam etme ihtimali bile umudunu körük-lüyor; kalbi, onu kendilerine çağıran o üçlünün yurtlarını arama arzusuna dört elle sarılıyordu.

Ve Yeni Topraklara Gelirler

ç gün boyunca rüzgârı arkalarına alarak yol aldılar. Dördüncü günde bulutlar kayboldu ve güneş tekrar ortaya çıktı; artık açık denizi görebiliyorlardı. Sakinleşmiş olsa da hâlâ hafifçe esen rüzgâr, Langton rotasına göre karşıdan esiyordu. Bunun üzerine kaptan, yollarını kaybetmiş olduklarını ve rüzgâr ile başa çıkamadıkları için rüzgâr hali-hazırda arkalarındayken yola devam etmenin en iyisi olacağını söyledi. Böylece, karşılarına çıkan ilk kara parçasına ayak basıp oranın halkından nerede olduklarını öğrenebileceklerdi. Kaptan, karanın çok uzakta olmadığını düşünüyordu.

Kaptanın sözünü dinleyerek, gün geçtikçe iyileşen hava sayesinde sakın bir şekilde yolculuklarına devam ettiler. Rüzgâr artık hafif bir esinti halini almış olsa da hâlâ Langton rotasına ters yönden esiyordu.

Böylece üç gün geçti ve üçüncü günün akşamında gabya direğindeki denizci bağırarak ileride bir kara parçası gördüğünü bildirdi. Bir adamın elinden büyük olmayan bir buluta benzeyen kara parçasını, güneş tamamen batmadan önce herkes görebilmişti.

Yaz mevsimi olduğundan, ne uzun ne de karanlık olan gece çöktüğünde yelkenleri mayna etmeden yavaşça karaya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Gün doğduğunda ilk olarak, karanın yalnızca kayalar ve dağlardan oluşan uzun kıyısını görebildiler. Gün içerisinde kıyıya yaklaşmaya devam ettikçe dağların denizden uzakta, dik bir yamaçtan oluşan bir duvarın arkasında olduğunu fark ettiler. Biraz daha ilerlediklerinde ise yeşil bir ovanın, yeşil çimenler ve yokuşlarla bu yamacın dibine kadar geldiğini gördüler.

Kıyıya çok yaklaşmalarına rağmen ne bir şehir ne de bir liman görebildiler. Bir yandan denizdeki kargaşa ve savruluşlardan sonra yeşil toprağın hasretini çekiyor, bir yandan da içilebilir su bulamayacaklarından ve dağların eteğindeki ovada karışlarına çıkabilecek diğer tuzaklardan şüpheleniyor olsalar bile yollarına neşeyle devam ediyorlardı. Gece çöktüğünde, karaya çıkmaktansa kıyının hemen açığında, beş kulaç derinliğindeki suya demir atmayı tercih ettiler.

Ertesi sabah uyandıklarında, bir nehrin ağzının az ilerisinde olduklarını fark ettiler. Kayıklarını suya indirip gemiyi bu nehre doğru çekerek bir buçuk kilometre kadar ilerledikten sonra, kıyıda deniz çekilmesi ve gelgit akıntısı az olduğu için deniz suyunun azaldığını fark ettiler. Çayırlara benzeyen çimli toprakların arasından akan nehir, bir süre sonra tekrar derinleşerek berraklaşıyordu. Çok geçmeden sol borda tarafında, bir çiftliğin çayırlarındaymışçasına gezen üç baş sığır ve birkaç koyun gördüler ve hemen ardından, nehirden bir ok atışı uzaklıkta, ağaçlık bir yükseltinin dibinde çatısı sazdan, duvarları ahşaptan yapılmış, çevresinde meyve ağaçları olan küçük bir evin olduğunu fark ettiler. Şehirlerden uzak da olsa, bu topraklarda bir yerleşke kurulmaması için herhangi bir sebep olmadığı için bir tek bu evi görmek onları şaşırtmıştı. Nerede olduklarını öğrenerek bir süre bu güzel ovada dinlenip kendilerine gelme düşüncesiyle gemilerini kıyıya yaklaştırdılar.

Onlar bu işle uğraşırken evden çıkan bir adamın nehre, yanlarına doğru geldiğini fark ettiler. Çok geçmeden adamın uzun boylu, uzun ve kır saçlı sakallı, çoğunlukla hayvan postları giymiş yaşlı bir adam olduğunu gördüler.

Yaşlı adam, onlardan korktuğuna ya da şüphelendiğine dair herhangi bir belirti göstermeden yanlarına gelerek kibar bir ses tonuyla iyi günler diledi. Kaptan, yaşlı adamın selamına yanıt vererek sordu: “Buraların kralı sen misin, yaşlı adam?”

Yaşlı adam gülerek yanıtladı: “Uzun zamandır bir kralımız olmadı. En azından buralarda aksini iddia edecek tek bir âdemoğlu bulamazsınız.”

“Burada tek başına mı yaşıyorsun?” diye sordu kaptan.

“Evet,” dedi yaşlı adam, “otlak ve ormanda dolaşan yaratıklar, sürüngenler ve kuşlar haricinde yapayalnızım. Sesinizi duymak bana ne kadar iyi geldi, anlatamam.”

Kaptan dedi ki: “Şehirdeki diğer evler nerede?”

Yaşlı adam gülerek yanıt verdi: “Yalnızım dediğimde yalnızca burada değil, bu topraklarda da yalnızım demek istedim. Denizle şu tepenin çok ilerisindeki Ayıların köyü arasında bundan gayri ev bulamazsınız.”

“Öyle mi?” dedi kaptan sırtarak. “Topraklarınızdaki ayılar, insana o kadar benziyor ki kendi yaptıkları evlerde mi yaşıyorlar?”

Yaşlı adam başını iki yana sallayarak cevapladı: “Efendim, daha uzun ve daha iri olmaları haricinde dış görünüş olarak tamamen bir insana benzerler. Sadece ismen ayıdırlar; yarı vahşi bir insan ırkı; bana anlattıklarına göre benim gördüğüm kabileye ek daha birçok kabileleri varmış ve bu dağların arkasında doğudan batıya kadar yayılmışlar. Ancak ruhları ve anlayışları konusunda onlara kefil olamam çünkü ne tanrıya ne de tanrının azizlerine inanan zalimlerdir.”

Kaptan dedi ki: “O Mahund’ denen adama mı inanıyorlar yani?”

“Hayır,” dedi yaşlı adam. “Düzmece bir tanrılarının olup ol-

* Özellikle ortaçağ ve ortaçağ sonrası Avrupa edebiyatında Muhammed Peygamber’e verilen isim. Bu kelime, Muhammed Peygamber’in paganların taptığı bir tanrı ya da sahte din yayan bir şeytan olduğunu belirtmek için Hristiyanlar tarafından kullanılırdı. -çn

madığını bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla yoğun bir ibadetle bir kadına tapıyorlar.”

Walter araya girdi: “Peki siz bunu nereden biliyorsunuz? Bu insanlarla çok iş yapıyor musunuz?”

Yaşlı adam dedi ki: “Bazen bu halktan insanlar buraya gelecek benden bir iki buzağı, yarım düzine kuzu, kendi yaptığım şaraptan ya da elma şirasından bir matara alırlar, karşılığında da artık yaşlandığımdan çok avlanamadığım için bana geyik, ayı ve diğer hayvanların postları gibi kullanabileceğim şeyler verirler. Bazen de küçük saf bakır ve altın parçaları verirler ama bu ıssız yerde pek işime yaramıyorlar tabii. Doğruyu söylemek gerekirse, bana hiç de kaba davranmıyorlar; ama yine de buraya son gelişlerinin üzerinden çok da zaman geçmediği için bir süre daha buralara uğramayacaklarına seviniyorum. Dehşet verici bir görünüşleri var ve siz yabancı olduğunuz için hem sizi rahat bırakmaz hem de silahlarınıza ve diğer mallarınıza göz koyarlar.”

Kaptan sordu: “Alışverişini bu vahşi insanlarla yaptığına göre, bu bizimle alışveriş yapmayacağın anlamına mı geliyor? Uzun yoldan geldiğimiz için taze bir şeyler yemeyi özledik. Gemimizde de senin işine yarayabilecek birçok şey var.”

Yaşlı adam dedi ki: “Bana bir sonraki hasada kadar yetecek kadarını bıraktığınız sürece neyim varsa sizindir. Bolca şarap ve elma sırası var, isterseniz bitene kadar içebilirsiniz; az biraz mısırim ve mısır unum var ama onları da alabilirsiniz, bahçemdeki mısırlar çiçek açtı ve başka yiyeceklerim var, onlara ihtiyacım yok. Peynirim ve balığım da var. Ne isterseniz alabilirsiniz. Sığırlarımı ve koyunlarımı ise çok ihtiyacınız varsa almanıza karşı çıkmam; fakat eğer onlar olmadan da idare edebilirsiniz süt veren hayvanlarımı ve damızlıklarımı lütfen almayın. Daha önce de dediğim gibi, kısa bir süre önce Ayı halkı buradaydı ve verebileceğim kadarını onlar aldı. Ama canınız et yemek istiyorsa bu ovada ya da oradaki yamacın eteklerinde avlayabile-

ceğiniz geyikler ve karacalar var. Ben onları avlamadığım için benden korkmuyorlar ve Ayı halkı buraya geldiğinde doğrudan evime gelip oradan da doğruca evlerine döndükleri için onlara zarar verebilecek kimseyi de görmüyorlar, bu yüzden çok yabani değiller. Ben yine de size geyik etini en kolay bulabileceğiniz yere giden en iyi yolu gösteririm. Geminizdeki mallara gelirsek... Size verdiklerim karşılığında bana hiçbir şey vermeseniz de iyi niyetle karşılarım ama elinizde bir iki keskin bıçak ve bir top keten kumaşı varsa çok işime yarayacaktır. Yine de size verebileceğim her şey karşılıksızdır. Hoşgeldiniz.”

Kaptan güldü: “Dostum, bize sunduğun her şey için çok teşekkür ederiz. Bizim, geçim kaynağını senden alacak hırsızlar ya da deniz haydutları olmadığımızdan emin olabilirsin. İstersen yarın seninle ava çıkarız, bu arada da kıyıya çıkarak yeşil çimenlerin üzerinde yürür, gemimizdeki suları da senin tatlı suyunla takviye ederiz.”

Bunun üzerine yaşlı çiftçi azık getirmek üzere evine döndü. Gemiye göz kulak olacak ve geri dönmelerini bekleyecek iki kişi hariç, Arnold ve Walter’ın yardımcılarından oluşan 21 kişilik mürettebat ile birlikte tüm denizciler karaya çıktı. Kaptan ve Walter, her şeyin görüldüğü kadar iyi olmayabileceğini ve ne olursa olsun ihtiyatı elden bırakmamak gerektiğini düşündüklerinden iyice silahlandılar. Yelken bezlerini kıyıya çıkarıp evle gemi arasındaki çayıra serdiler. Çiftçi, hazırda bulunan taze meyve, peynir, süt, şarap, elma şırası ve baldan getirdi ve hep beraber kötü düşüncelerden uzak, hallerinden memnun bir şekilde ziyafet çektiler.

Yaşlı Adam, Walter'a Hikâyesini Açlatır, Walter Yamaçtaki Yarığı Görür

Yiyip içtikten sonra kaptan ve denizciler geminin suyunu tamlamaya gittiler. Bir kısmı da çayırdaki dolaşmaya çıkarak Walter'ı çiftçi ile yalnız bıraktılar. Walter sohbeti açarak yaşlı adama sordu: “Çok ilginç bir hikâyen varmış gibi geliyor bana ve bu âna kadar karnımızı doyurmak için yiyecek istemenin dışında sana hiçbir şey sormadık. Şimdi sana hayatını ve buralara nasıl gelip yerleştiğini sorsam yanıtlar mısın?”

Yaşlı adam gülümseyerek cevap verdi: “Benim hikâyem çok uzun, evladım. Üstelik hafızamın beni yanıltabileceği birçok konu ve deşmek istemediğim bazı acılar var. Ama sorduğun soruları elimden geldiğince cevaplamaya çalışırım ve ne olursa olsun sana yalnızca doğruları söyleyeceğime söz veriyorum.”

Walter dedi ki: “Peki o zaman. Burada uzun süredir mi yaşıyorsun?”

“Evet,” dedi yaşlı çiftçi, “genç bir adam ve korkusuz bir şövalye olduğum zamanlardan beri.”

Walter sorularına devam etti: “Bu evi sen mi inşa ettin? Bu küçük bahçedekileri sen mi yetiştirdin; bahçedeki meyve ağaç-

larını ve bağdaki üzümleeri sen mi diktin? Sığırları ve koyunları sen mi buraya getirdin, yoksa bütün bunları senin için bir başkası mı yaptı?”

Çiftçi cevapladı: “Hiçbirini ben yapmadım. Benden önce burada yaşayan biri vardı ve sanki burası lordlara yaraşır bir çiftlik, üzerindeki de ağzına kadar dolu kileriyle bir şatoymuş gibi, her şey ondan bana miras kaldı.”

Walter dedi ki: “Bütün bunların önceki sahibiyle karşılaştın mı?”

“Evet,” dedi yaşlı adam. “Ancak ben buraya geldikten sonra çok yaşamadı.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: “Onu öldürdüm. Daha iyi bir yazgısı olabileceğini söylemiştim ama o yine de ölmeyi seçti.”

Walter, “Buraya kendi isteğinle mi geldin?” diye sordu.

“Belki de,” dedi yaşlı adam. “Kim bilir? Artık hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bir şeyleri yapmamın ya da bir şeylerden kaçınmamın tek sebebi alışkanlık.”

Walter dedi ki: “Peki adamı neden öldürdün? Sana bir zarar mı verdi?”

Yaşlı adam yanıtladı: “Onu öldürdüğümde bana zarar verdiğini düşünüyordum fakat şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Onun gittiği yere gitmem gerekiyordu ama o yolumu keserek gitmemi engelledi. Ben de onu alt ederek gideceğim yola gittim. Hepsi bu.”

“Peki, orada neyle karşılaştın?” diye sordu Walter.

“Kötü şeylerle,” dedi çiftçi.

Walter bir süre sessiz kaldı, yaşlı adam bir şey söylemese de yüzünden biraz muzip biraz hüzünlü bir gülümseme gelip geçti. Walter ona bakarak sordu: “Bahsettiğin yola buradan mı gidiyordu?”

“Evet,” dedi çiftçi.

Walter dedi ki: “Yolun ne olduğunu, nereden geçtiğini, nere-

ye çıktığını ve bir adamı öldürme pahasına da olsa neden oraya gitmen gerektiğini de söyleyecek misin?”

“Söylemeyeceğim,” diye cevapladı çiftçi.

Bu sözün ardından ikisi de bir süre sessizce oturduktan sonra diğer önemsiz konulardan konuşmaya başladılar.

Böylece gün sona erdi ve gece çöktü. Tüm denizciler güvenli bir şekilde uykuya daldılar. Sabah kahvaltılarını yaptıktan sonra denizcilerin büyük bir kısmı, çiftçi ile birlikte üç saat uzaklıkta-ki, fındık ve alıç ağaçlarının, ara sıra da bir meşe veya dişbudak ağacının göze çarptığı yamacın dibine avlanmaya gitti. Yaşlı adam en iyi ve en bol geyik etinin burada olduğunu söylemişti.

Bu av gezisine dair, yaşlı adamın denizcilere geyik izlerini ve ne yapmaları gerektiğini gösterdikten sonra, avcılığa karşı hiçbir ilgisi olmayan ve çiftçiyle biraz daha konuşabilme fırsatını dört gözle bekleyen Walter’ı da yanına alarak geri dönmesi haricinde bahsetmeye degecek bir şey yoktu. Çiftçi de Walter’la aynı isteksizliği paylaşıyor gibi görünüyordu ki Walter’ı, düzlüğün ortasında bulunan ve ormanın sakladığı kısım hariç her yanın görülebildiği bir tümseğe götürdü. Bulundukları yerin önünde kayalık duvara değin bodur çalılar sayılmazsa ağaç namlına hiçbir şey yoktu; Walter karşılarındaki bir nokta dışında yamacın bazı çıkıntı yerler varsa da iyi kötü düz olduğunu fakat bahsi geçen bu noktanın dört bir yandan basık kaldığını fark etti. Bu basıklığın başında iyice derinlere uzanan hafif bir meyil bulunuyordu. Walter tüm ciddiyetiyle hiçbir şey söylemeden uzun uzun bu göçüğe bakarken çiftçi dedi ki: “Ne oldu? Ne dikkatini çekti?”

Walter dedi ki: “Oradaki eğimler yamaçtaki göçüğe doğru ilerliyormuş ve arkasındaki topraklar için bir geçit oluşturuyormuş gibi görünüyor.”

Çiftçi gülümseyerek cevapladı: “Gerçekten de öyle, evladım. Orası Ayların topraklarına giden, o kocaman adamların benimle alışveriş yapmaya gelirken geçtikleri geçittir.”

“Anlıyorum,” dedi Walter ve dönerek yamacı incelemeye devam etti. Bahsettikleri geçidin birkaç mil ötesinde yamacın denize doğru keskin sayılabilecek bir dönüş yaparak ovayı, yamacın büyük bir kısmı gibi yüzü batıya değil de kuzeye bakan bir koy oluşturacak şekilde daralttığını gördü. Ve kuzeye bakan bu koyun ortasında, Walter’a apaçık bir şekilde yamaç üzerinde yer alan bir yarık gibi görünen karanlık bir alan bulunuyordu. Dik yamaç kasvetli bir gri tonundaydı ve sabanla sürülmüş gibi görünüyordu.

Walter sessizliği tekrar bozdu: “Orada başka bir geçide benzeyen bir yer var. O yol nereye çıkar?” Walter parmağıyla geçidi işaret etse de yaşlı adam yüzünü yerden kaldırmadan, kafası karışmış bir şekilde yanıt verdi:

“Olabilir. Bilmiyorum. Sanırım o geçit de dolambaçlı bir yoldan Ayıların topraklarına gidiyor. Uzak topraklara...”

Walter cevap vermedi. Garip bir his, çiftçinin, söylediklerinden çok daha fazla şey bildiğini ve kendisinin bu acayip üçlüyü bulmak üzere buraya gönderilmiş olabileceğini söylüyordu. Zorlukla nefes almasına ve kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen uzun bir süre konuşmaktan kaçınsa da sonunda toparlanarak kendisinden duymaya hiç alışkın olmadığı keskin ve sert bir sesle konuştu: “Sana Tanrı ve tüm azizler aşkına yalvarıyorum, lütfen bana cevap ver. Bir adamın cansız bedeni üzerinden geçerek gitmen gereken yol orası mıydı?”

Yaşlı adam bir süre sessiz kaldıktan sonra başını kaldırdı ve doğrudan Walter’ın gözlerinin içine bakarak kararlı bir sesle cevap verdi: “Hayır, değildi.” Bu cevabın ardından iki adam bir süre birbirlerine bakarak oturdu. Walter en sonunda gözlerini çevirse de baygınlık geçirmiş gibiydi. Nereye baktığını da, neredede olduğunu da bilmiyordu.

Çiftçinin ona yalan söylediğinden adı gibi emindi. Sorusuna evet yanıtını vermiş, gerçekten de ölü bir adamın üzerinden geçip o yarığa girdiğini söylemiş kadar olmuştu. Yine de hemen

kendine gelerek o yolun sunabileceği maceralarla hiçbir ilgisi olmayan diğer konulardan konuşmaya başladı. Ancak bir süre sonra aniden konuyu değiştirdi: “Aklıma bir şey geldi.”

“Söyle, nedir?” dedi çiftçi.

“Bu yolun ilerisinde ilginç maceralar yer alıyor ve eğer biz, özellikle de ben, bu maceralara sırtımızı dönerek hiçbir şey yapmadan eve dönersek sıkıcı ve boş hale gelecek hayatlarımızla kendimize yazık etmiş olacağımızı düşünüyorum. Bu maceraya atılmamız iyi bir fikir olabilir.”

Bir dirseği üzerinde doğrularak sertçe ona bakan yaşlı adam, “Ne macerası?” diye cevapladı.

Walter dedi ki: “Doğuya giden, Ayılar ülkesinden iri insanların geldiği şu yoldan geçmekten bahsediyorum; bakalım karşımıza ne çıkacak.”

Çiftçi tekrar arkasına yaslandı ve gülümseyerek başını iki yana salladı: “O maceranın sonunun ne olduğu çoktan kanıtlandı, evladım: Sana getireceği tek şey ölümdür.”

“İyi ama nasıl?” dedi Walter.

Çiftçi dedi ki: “O adamlar seni ele geçirip onlar için bir Mawmet* olan kadına kan adağı diye sunarlar. Hep birlikte gidecek olursanız da hepiniz aynı sonu paylaşırsınız.”

Walter dedi ki: “Emin misin?”

“Kesinlikle,” cevabını verdi çiftçi.

Walter, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü ben de oraya gittim,” dedi çiftçi.

“Ama tek parça halinde geri döndün,” dedi Walter.

“Emin misin?” dedi çiftçi.

“Hâlâ hayattasın, yaşlı adam. Daha önce hiçbir hayaletin senin gibi yemek yediğini görmedim,” diye yanıtlayarak güldü Walter.

* Mawmet de Muhammed yerine kullanılan kelimelerdendir. O dönemlerde Muhammed Peygamber'e inananların, onun suretine sahip putlara taptığına inanılıyordu. —n

Ama yaşlı adam ciddiyetle cevap verdi: “Kaçabilmemin tek sebebi başka bir kadının beni kurtarmış olmasıdır, ki bu fırsatın da çok sık ortaya çıkabileceğini hiç sanmıyorum. Kaçtıysam da tamamen kurtulamadım. Evet, bedenim kaçarak kurtuldu. Peki ya ruhum nerede? Kalbim nerede? Ya hayatım? Beni dinlemen gerek, genç adam. Bu maceradan vazgeç ve gidebilersen evine, ailenin yanına git. Hem tek başına oraya gidebilecek misin? Diğerleri sana engel olacaktır.”

Walter dedi ki: “Onların efendisi benim. Ben ne dersem onu yapacaklardır. Ayrıca onlara karşılaşılabilecekleri suçlamalardan kendilerini aklamak için gösterebilecekleri bir yazı verdiğim takdirde tüm mallarımı aralarında paylaşmaktan memnun olacaklardır.”

“Evladım! Yalvarırım ölümüne gitme!”

Walter maceraya atılmamaya ikna edilmişçesine sessizce onu dinledi. Yaşlı adam, Ayı halkı ve gelenekleri hakkında hikâyeler anlatmaya koyulsa da Walter’ın dikkati başka yerlerdeydi.

Bu vahşi halk ile hiç ilgilenmese de kuzeydeki geçidin ötesindeki topraklar konusunu tekrar açmaya cesaret edemedi.

Walter Kayalık Yamaçtaki Yarığa Varır

alter ve yaşlı adam sohbetlerine devam ederken tüm avcılarının hep birlikte borazanlarını öttürmesi üzerine yaşlı adam kalkarak dedi ki: “Av bitmiş gibi görünüyor. Birbirinden uzaklaşarak ormana dağılan avcıları toplamaya çalışıyor olmalılar. Öğleden sonra saat beş olmuştur neredeyse, birazdan adamların avladıkları geyiklerin etleriyle dönecekler ve bu etler hayatlarında avladıkları en güzel et olacaktır. O yüzden ben de yola çıkıp onlardan önce yemek için ateş, su ve diğer gerekli şeyleri hazırlasam iyi olur. Benimle gelecek misin, yoksa adamlarını burada mı bekleyeceksin?”

Walter umursamazca cevap verdi: “Burada onları bekleyeceğim. Burası onları senin evine yürürken görmek için iyi bir yer. Aralarından bazıları zor insanlardır. Özellikle avdan sonra hararetli ve karada olmanın neşesiyle dolu olacakları düşünülürse, başlarında durup onlara göz kulak olsam daha iyi olur.” Sanki yemek yemek ve uyumak dışında bir planı yokmuş gibi konuşmuştu ancak içinde umut ve korkunun birbiriyle savaştığı fırtınalar kopuyor, kalbi bir kez daha çiftçinin duymamasının imkânsız olduğunu düşündüğü bir hızla atıyordu. Fakat yaşlı adam söylediklerinden hiç şüphe etmeden başını sallayarak sessizce evin yolunu tuttu.

Yaşlı adam biraz uzaklaştıktan sonra Walter ihtiyatla ayağa kalktı. Yanında içinde biraz peynir, kurutulmuş balık ve küçük bir matara dolusu şarabın bulunduğu bir çıkın, bir küçük yay ve bir sadak dolusu ok vardı ve tahta saplı bir bıçakla güçlü ve kaliteli bir kılıç kuşanmıştı. İşe yarar tüm eşyalarını gözden geçirdikten sonra hızla tepeden aşağı indiğinde, güneye giden geçidin yer aldığı yamaçta bulunan yarığa doğru ilerlerse tepenin onu ormandan çıkan adamlardan gizleyeceğini fark etti.

O yöne doğru dönerek, çiftçinin geri dönüp onu göreceği ya da gruptan ayrılan kendi adamlarından biriyle karşılaşabileceği korkusundan ihtiyatla ilerledi.

Gerçeği söylemek gerekirse adamlarıyla karşılaşsa bile yoluna gitmesine izin vereceklerini düşünüyordu. Gideceği yarığın çevresindeki yamaçların görünümünü aklının bir köşesine kaydetmişti. Sık çalıların dibi haricinde her yerden yamaçların tepelerini görebildiği için de yolunu kaybetmesine imkân yoktu.

Tüm borazanların aynı anda çalındığını tekrar duyduğunda çok da uzaklaşmamıştı. Çalılıklar arasından başını uzatıp sık yapraklarla bezenmiş dallar arasından o tarafa doğru baktığında, adamlarının tümsek üzerinde toplanmakta olduğunu gördü. Borazanlarını onun için çaldıklarından adı gibi emindi ancak kimsenin onu göremeyeceği şekilde gizlendiğini bildiğinden buna çok da önem vermedi. Bir süre hareketsiz yattıktan sonra tüm adamlarının borazan çalmaya devam ederek fakat onu aramak için etrafa dağılmaksızın tepeden aşağı inerek çiftçinin evinin yolunu tuttuğunu gördü. Onun hakkında endişelenmedikleri açıktı.

Walter böylece yoluna devam ederek gün batımından hemen önce yamaç üzerindeki yarığa ulaştı ve hiç oyalanmadan içeri girdi. Burası esasında yamaçtaki bir gedik ya da çatlaktı ve önünde yalnızca, uğraştırıcı olsa da biraz çabayla üstesinden gelinebilen kaya yığınları olan bu yarığa ulaşmak için bir tepe ya da eğimi aşmak gerekmiyordu. Walter kaya yığınlarını aşıp ge-

çide geldiğinde, ortasından küçük bir pınarın aktığı iki büyük, taşlı eğimin arasında pürüzlü bir yol ile karşılaştı. Alacakaranlık yaklaşıyor olmasına rağmen Walter yoluna devam etti ve çok geçmeden karanlık çöktü. Gün battıktan kısa bir süre sonra da büyük ve parlak bir ay gökyüzüne yükseldi. Walter o kadar uzun yol kat etmişti ve o kadar yorgundu ki dinlenmenin akıllıca olacağına karar vererek çıkınındaki yiyeceklerden birer lokma yiyip pınardan su içtikten sonra taşların arasındaki çimenlerin üzerine uzandı. Orada uzanmış yatarken başına herhangi bir tehlike gelip gelmeyeceğini düşündüğü sırada yorgunluğu hakkından geldi ve çok geçmeden Adacıktaki Langton'daki herhangi biri gibi derin bir uykuya daldı.

Walter İssız Topraklarda İlerler

Uyandığında gün doğalı çok olmamıştı. Hemen kalktı, pınara inerek suyundan içtikten sonra pınarın oluş-turduğu havuzda üstünü başını yıkadı ve tekrar yola koyuldu. Yumuşak bir eğimle ilerleyen yolda üç saat kadar yürüdükten sonra yol gittikçe dikleşmeye başladı ve her iki tarafındaki eğim de gittikçe azalarak tamamen düzleşti. Walter kendini, ortasında ara sıra karşısına çıkan bir akıntının geçtiği yumuşak topraklar hariç herhangi bir pınarın olmadığı, seyrek çimlerle kaplı bir berzahta buldu. Bu gibi yerlerden geçerken çamura batmamak için yolunu uzatarak etrafından dolanması gerekiyordu. Çok az dinlenerek ve yalnızca ihtiyacı olduğu kadar yemek yiyerek ilerlemeye devam etti. Sakin ve güneşin hiç saklanmadığı, parlak bir gündü. Walter yönünü güneşe göre belirleyerek güneye gitti. Tüm gün boyunca yürüdü ve o büyük berzah boyunca, bazen azalan bazen dikleşen eğimden başka hiçbir şeyin değişmediğini gördü. Gün sona ermeden biraz daha ilerlemeyi düşünüyor olsa da akşam karanlığı çökmeden biraz önce, yaklaşık yirmi metre ötesinde sığ bir su birikintisine rastladığında burada dinlenmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi.

Ertesi gün şafak sökerken uyandıktan sonra kahvaltı etme-

ye çok vakit harcamadan tekrar yola çıktı. Yolunun üzerindeki diğer tehlikeler ne olursa olsun, en azından kendi adamlarının onu takip etmesi riskinden kurtulmuştu.

Bu süre içerisinde bir dağ tilkisi ve garip bir tür yaban tavşanı dışında hiçbir dört ayaklı canlıya rastlamamış; bir iki karga, uzun kanatlı bir şahin ve yükseklerden uçarak geçen iki kartal haricinde hiçbir kuş görmemişti.

Yolculuğunun üçüncü gecesinde, onu hâlâ yukarıya çıkarmakta olan yolun yanında, taşlı ve ıssız bir alanda uyudu. Ancak ve ancak günün sonuna yaklaştığında yolun eğiminin bir süredir azaldığını anlayabildi. Onun dışında çevresinde hiçbir şey değişmemişti; hâlâ dört bir yanı, kendisinden başka bir şeyi görmesini engelleyen berzahla çevriliydi. Dördüncü gecesinde yanında dinlenebileceği bir su kaynağı bulamadığı için ertesi sabah, şafağın soğuk ayazında, dili damağına yapışmış bir şekilde uyandı.

Beşinci gününde yolun eğimi biraz artmıştı. Uzun bir süre yorgun argın yürüdükten sonra tam öğle vaktinde, susuzluktan perişan bir haldeyken karşısına yüksek bir taşın altından küçük damlalar halinde akan bir kaynak çıktı. Suyu içmeye o kadar odaklanmıştı ki başta gözü hiçbir şeyi görmedi. Susuzluğunu giderdikten sonra gözü kaynaktan akan suya takıldı ve kendini tutamayıp haykırdı. Akıntı güneye gidiyordu! Keyifle yoluna devam ederken güneye ya da yakınlarına doğru akan birçok kaynak daha çıktı karşısına. Elinden geldiğince acele etmesine ve yolun güneye doğru yokuş aşağı ilerlemesine rağmen gece, onu yine aynı topraklarda yakaladı. Yorgunluktan yürümeye hali kalmadığında, ay ışığı altında güney ucunda bir bayırla sığ bir vadi gibi görünen yerde uzanmaya karar verdi.

Ertesi gün geç saatlere kadar uyudu. Uyandığında güneş oldukça yükselmişti ve gün daha önce hiç görmediği kadar parlak ve açıktı. Walter kalkarak elinde kalan az miktardaki azığının bir kısmını yiyip önceki akşam takip etmiş olduğu ve kıyısında

uyuduğu derenin suyundan içtikten sonra o gün karşıısına yeni bir maceranın çıkacağına pek de ihtimal vermeksizin tekrar yola koyuldu. Fakat yola çıkmasının üzerinden çok geçmeden içine çektiğı havada bir değışiklik olduğunu fark etti. O âna kadar, özellikle son üç dört gündür ağır ve boş hissedilen hava bir anda yumuşamış, beraberinde Walter'a evi hatırlatan tatlı kokuları getirmişti.

Böylece Walter yoluna devam etti ve daha önce görmüş olduğu bayırı tırmanmaya başladı. Dik bir yokuşu tırmananların sık sık yaptığı gibi, zirveye varana kadar gözlerini yere dikti. Zirveye vardığında derin bir nefes almak için durdu ve başını yerden kaldırdı. Sonunda berzahın tepesine varabilmişti! Ayaklarının altında, eğimi günlerdir çıktığı tepeler gibi yavaş yavaş değil, yer yer çökmüş alanlar ve dimdik yamaçlarıyla birden yükselen tepeler uzanıyordu. Ancak ileride, yüksek dağlara ve dağların karla kaplı zirvelerine kadar uzanan ormanlarla kaplı tepeler, yeşil ovalar ve küçük vadiler bulunuyordu.

Manzarayı izlerken bir anda neşesi kaçtı ve kendini o kadar zayıf ve sersemlemiş hissetti ki bir süre oturup elleriyle yüzünü kapatmak zorunda kaldı. Kendine gelip ayağı kalktığında şevkle önüne baksa da orada insanların yaşadığına dair herhangi bir iz göremedi. Verimli ve çimenlerle kaplı toprakların hâlâ uzakta olduğunu düşünerek dağın ıssızlığından ayrıldığında, insanlar ve yaşadıkları yerleri aramaya devam edebileceğine kendini ikna etti ve dağdan inmeye başladı. Artık yiyeceğini kendi bulması gerektiğı için daha yavaş ilerliyordu.

Walter Üç Kişilik Grubun İlk Üyesiyle Karşılaşır

Sarp dik kayalıklar, dikliğiyle göz korkutan yamaçlar ve geçilemeyen bataklıklar nedeniyle yolunu değiştirmesi gerektiğinden taşlık araziden çıkması için üç gün daha yol kat etmesi gerekiyordu. Hiç su sıkıntısı çekmese de, o zamana kadar idareli kullanmasına rağmen zaten yetersiz olan azığı bitmeye yüz tutmuştu. Ancak Walter bunu çok önemsemeyerek yaban meyveleri ve vurmak üzere küçük ge-yik, yaban tavşanı ya da pika arıyordu. Yanında vurduğu hayvanları pişirmek için kullanabileceği çakmaktaşı ve ateş çeliği vardı. Yola devam ettikçe yakında bir şehirle karşılaşacağından daha da emin oluyor fakat karşısına onu esir edebilecek kişilerin çıkabileceğini düşünerek korkuyordu.

Karşısına çıkan ilk yeşil bayırı geçerek aşağı indiğinde o kadar yorulmuştu ki yemek yemektense uyumanın daha iyi olacağını düşündü. Son üç gündür çok az uyumuştı. Pınarın yanındaki bir dişbudak ağacının altına uzanarak saatin kaç olduğuna bakmadan güzel bir uyku çekti. Sabah uyandığında kalkmak için o kadar isteksizdi ki uykuyla uyanıklık arasında üç saat daha uzanmaya devam etti. Ardından kalkarak açlığın getirdiği

halsizlikle, bir sonraki bayırdan yavaş yavaş aşağı inmeye başladı ve bu güzel toprakların kokusu, bir çiçek demetinin kokusu gibi burun deliklerini doldurdu.

Böylece ilerleyerek zeminin düzleştiği yere geldi. Çevresinde meşe, dişbudak, karakat, karaağaç, gürgen ve üvez ağaçlarından oluşan, sık bir ormanlık ya da birbirine dolanmış bir ağaçlık gibi değil de bir kraliyet parkındaki çiçeklerle bezenmiş çimenlikte görebileceğiniz türden, özenle düzenlenmiş ağaçlık bir alan vardı.

Walter, görünce midesinin bayram ettiği, meyvelerle dolu dalları sarkmış bir kuş kirazı ağacının yanına gelerek bir dalı yakaladı ve bir yandan meyveleri toplarken bir yandan da yemeye koyuldu. Walter midesini doldurmakla meşgulken aniden, yakınlardan gelen, çok yüksek olmasa da şiddetli ve korkunç, kükreme ve anırma karışımı garip bir ses duydu. Bu ses, daha önce duymuş olduğu herhangi bir hayvanın sesine benzemiyordu. Daha önce de belirtildiği gibi Walter korkak bir insan değildi ancak yorgunluk ve açlığın getirdiği halsizlik, atıldığı maceranın tuhaflığı ve yalnızlığı, cesaretine baskın çıktı. Dizleri titriyor, vücudu ürperiyordu. Sesin geldiği yere dönerek etrafına baktı ve ayaklarının dibinde sarı paltosuna sarınmış, korkunç ve kıllarla kaplı yüzünde bir sırtışla ona bakmakta olan cüceyi görünce bir çığlık koparak bayıldı. Bu cüce, daha önceden görmüş olduğu cücenin ta kendisiydi.

Orada ne kadar süre ölü gibi yattığını bilmiyordu. Kendine geldiğinde cüce yanında oturuyordu. Başını kaldırdığında cüce korkunç ve kulakları tırmalayan sesiyle tekrar kükrediyordu ancak bu sefer Walter, kükremenin arasında kelimeleri seçtiğinde cücenin konuştuğunu anladı:

“Bu da ne şimdi! Sen nesin? Nereden geliyorsun? Ne istiyorsun?”

Walter doğrulup oturarak cevap verdi: “Ben bir insanım, adım Golden Walter, Langton’dan geliyorum ve niyetim çok istiyorum.”

Cüce yüzünü buruşturup alayla gülerek konuştu: “Biliyorum. Yalnızca yalan söyleyip söylemeyeceğini anlamak için sordum. Seni aramak için gönderildim ve yanımda senin için bir somun ekmek getirdim. Siz yabancıların yemek yemesi gerek, al!”

Bunu söylerken omzunda taşıdığı çantadan bir ekmek çıkararak Walter’a uzattı. Walter tüm açlığına rağmen ekmeği biraz tereddütle aldı.

Cüce bağırdı: “Ne nazik şeysin sen, yabancı? Et mi istersin? Sen hasta ve tembel olduğuna göre bana yayını ve bir iki ok ver de sana bir pika ya da yaban tavşanı, belki de bir bıldırcın getireyim. Ah unutmuşum, sen narin bir insansın ve etini benim yediğim gibi kanlı canlı değil, ateşte yakarak ya da sıcak suda mahvederek yersin. Dediklerine göre leydim de öyle yemiş. Gariban ve Şey de öyle yapar, kendi gözlerimle gördüm.”

“Gerek yok, bu yeterli,” dedi Walter ve o anki açlığıyla tadı şeker gibi gelen ekmeği yemeye koyuldu. Bir süre başını ekmekten kaldırmadan yedikten sonra cüceye dönerek sordu: “Gariban ve Şey derken ne demek istedin? Senin leydin hangi leydi?”

Yaratığın tekrardan koyuverdiği hiddetli kükremeyi şu sözler izledi: “Seninki gibi kırmızı-beyaz bir yüzü, seninkiler gibi beyaz elleri var ama daha beyazlar. Hele giysilerinin altında kalan vücudu bembeyaz; gördüm, evet, gördüm. Evet, evet, evet.”

Bunu dedikten sonra konuşması bağırmaıyla karışık anlaşıl-maz kelimeler halini aldı ve cüce çimenler üzerinde yuvarlanıp elleriyle çimleri dövmeye başladı. Bir süre sonra tekrar sessizleşerek oturdu ve o korkunç gülüşüyle gülmeye başladı: “Senin gibi bir budala onun ellerine düşmenin iyi bir şey olduğunu düşünecek ve sonrasında pişman olacaktır, tıpkı benim gibi. Ah, o alayları ve dalga geçmeleri, gözyaşları ve feryatları, hele bıçak! Sen leydim hakkında ne diyorsun? Hangi leydiymiş... Başka leydi mi var sanki, yabancı? Ne söyleyeyim ki sana onun hakkında? Beni o yarattı, tıpkı Ayı halkını yarattığı gibi. Ama

Gariban ve Şey'i onun yaratmamış olmasından nefret ediyor. Ben de öyle. Bir gün gelecek..."

Bunu dedikten sonra birden durarak uzun bir süre bağırdıktan sonra nefes nefese konuştu: "Sana gereğinden fazla şey söyledim. Leydim bunları duyarsa... Gidiyorum artık."

Çantasından iki somun ekmek daha çıkararak Walter'a attı ve arkasına dönerek bazen Walter'ın onu Langton rıhtımında gördüğü gibi dik yürüyerek, bazen bir çocuğun attığı top gibi seke yuvarlana, bazen de uğursuz bir yaratık gibi dört ayak üzerinde koşarak, ara sıra da o kulakları tırmalayan uğursuz çığlığını atarak yoluna gitti.

Walter, cüce kaybolduktan sonra dehşet, tikslenme ve bilinmezliğin getirdiği korkuyla hareket edemeden bir süre daha oturmaya devam etti. Ardından cesaretini toplayarak silahlarını gözden geçirdi ve cücenin verdiği diğer ekmekleri çıkınına yerleştirdi.

Ayağa kalkıp bu sefer ne tür bir yaratıkla karşılaşacağını merak ederek korku ve endişeyle yola düştü. Gerçekten de karşısına çıkacak yaratıkların her biri bu cüce gibiye yolculuğunun ölümden beter olacağını ve böyle bir durumda ya ölmesi ya da öldürmesi gerekeceğini düşünüyordu.

Walter Yabancı Topraklarda Bir Canlıyla Daha Karşılaşır

Artık karnı doymuş ve dinlenmiş olan Walter'ın bu parlak ve aydınlık topraklardan geçerken hissettiği dehşet ve korku kaybolup gitti. Günün sona ermesi ve gecenin gelmesi dışında kayda değer hiçbir şey olmadı. Walter da geniş bir meşe ağacının altına, elinde kılıçla uzanarak hemen deliksiz bir uykuya daldı.

Ardından kalkıp yoluna devam etti. Manzaranın dünden aşağı kalır yanı yoktu; daha fazla çiçeklerle kaplı toprağı ve daha görkemli meşe ve kestane ağaçlarıyla daha iyi olduğu bile söylenebilmirdi. Çok farklı türlerde geyikler gördü. İstese bu geyikleri vurarak yemeğini çıkarabilirdi ancak yanında ekmeğı olduğu ve ateş yakmaktan çekindiğı için onlarla hiç ilgilenmedi. Yine de yanında birinin olmasını isterdi; o korkunç cüce bile ona iyi davranmış, zarar vermemiş ve yardımcı olmuştu. Cüceden, Gariban ve Şey hakkında duydukları ise onu biraz korkutmuştu.

Bir süre yoluna devam ettikten sonra, yaz güneşi en parlak haliyle sabahı aydınlatırken ileride, meşe ağaçlarının oluşturduğu bir çemberin ortasından yükselen gri bir kaya gördü ve hemen oraya yöneldi. Günlerdir yürüdüğü bu topraklarda daha

önce hiç kaya görmemişti. Oraya doğru ilerledikçe kayanın altından bir kaynağın fışkırarak küçük ve güzel bir pınar oluşturduğunu fark etti. Kaya, kaynak ve pınarı rahatlıkla görebilecek kadar ilerlediğinde kayanın gölgesinde, kaynağın yanında oturan biri olduğunu gördü. Biraz daha yaklaştığında bunun, üzerinde oturduğu çimenler gibi yeşil bir elbise giymiş bir kadın olduğunu anladı. Kadın, kaynaktan fışkıran suyla oynuyordu, çıplak kollarını suyun altına sokabilmek için elbisesinin kollarını omzuna kadar sıvamıştı. Siyah deri ayakkabıları çimenlerin üzerinde, yanında duruyor, akan su ile yıkanmış ayak ve bacakları parlıyordu.

Belki de suyun şırıltısından Walter'ın yaklaştığını duymayan genç kız, başını kaldırıp ona baktı. Walter genç kızın yüzünü dikkatle inceledi; bu kız, daha önce üç defa görmüş olduğu o genç kızdı. Genç kız onu görünce kızarak aceleyle eteği ile bacaklarını örttü ve elbisenin kollarını indirdi; bunun dışında hiç de heyecanlanmış görünmüyordu. Walter ise onunla konuşmaya çabalasa da dili tutulmuş gibi hissediyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Artık elbisesini düzelttiği için rahat olan genç kız, duru ve yumuşak bir sesle konuştu: "Sen bir yabancısın, değil mi? Seni daha önce hiç görmemiştim."

"Evet, yabancıyım," dedi Walter. "Bana iyi davranacak mısın?"

Genç kız sordu: "Neden iyi davranmayayım ki? İlk başta seni Kral'ın Oğlu sandığım için korkmuştum. Senin o olduğundan emindim. Buralarda uzun zamandır iyi görünümlü tek erkek oydu. Sen gelene kadar..."

Walter sordu: "Beni görmek için mi bekliyordun?"

"Hayır," diye cevapladı genç kız. "Geleceğini nereden bilebilirdim ki?"

Walter dedi ki: "Bilmiyorum ama diğer adam beni arıyordu ve kim olduğumu biliyordu. Bana yemem için ekmek getirdi."

Yüzü solan genç kız endişeyle ona bakarak sordu: “Hangi diğer adam?”

Walter, genç kızın cüceyle olan ilişkisini bilmiyordu. Hizmetçisi, arkadaşı ya da herhangi bir şeyi olabilirdi. Bu nedenle cüceye duyduğu tiksintiyi gizleyerek dikkatle cevapladı: “Sarı paltolu küçük adam.”

Genç kız aniden bembeyaz kesilerek başını arkaya yasladı ve elleriyle havayı döverek cılız bir sesle şöyle söyledi: “Yalvarırım benim yanımda ondan bahsetmeyin, hatta onu düşünmeyin bile.”

Walter cevap vermedi. Genç kızın kendine gelmesi biraz zaman aldı. Gözlerini açıp Walter’a baktığında onu korkuttuğu için özür dilermişçesine nazikçe gülümsedi ve ayağa kalkarak Walter’ın önünde durdu. Aralarından akan pınar o kadar küçüktü ki birbirlerine çok yakındılar.

Walter endişeyle ona bakmaya devam ediyordu: “Seni üzdüm mü? Özür dilerim.”

Genç kız yüzünde nazik bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ediyordu. “Hayır, hayır, zaten senin beni üzecek biri olduğunu düşünmüyorum.”

Bunu söyledikten sonra ikisinin de yüzü kıpkırmızı oldu fakat genç kızın yüzü çok geçmeden tekrar soldu ve kız elini göğsüne koydu. Walter aceleyle dedi ki: “Ah, seni tekrar üzdüm. Ne yaptım?”

“Hiçbir şey, hiçbir şey,” dedi genç kız. “Bir şeyler yolunda değil ama nerede sorun olduğunu bilmiyorum. Bir düşünce beni etkisi altına aldı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki bir süre sonra sorunun ne olduğunu anlarım. Şimdi biraz benden uzaklaş lütfen. Ben burada kalacağım ve geri döndüğünde ne olduğunu anlasam da anlamasam da sana açıklamaya çalışacağım.”

Genç kız ne düşündüğünü dürüstçe söylemişti. Walter sordu: “Ne kadar süre uzak kalmalıyım?”

Genç kız cevap verirken yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı: “Çok uzun süre değil.”

Walter kıza gülümseyerek arkasını döndü ve meşe ağaçlarının diğer tarafına doğru ilerledi. Hâlâ genç kızın görüş alanındaydı. Uzun zaman geçmiş gibi gelene kadar orada bekledi ancak kendini tutarak geri dönmekten kaçındı. “Ya beni geri gönderirse?” diye düşünüyordu. Üzerinden yeterince zaman geçmiş gibi gelene kadar beklemeye devam etti, genç kız da onu çağırmadı. Walter bir kere daha geri dönmekten vazgeçse de kendini tutamayarak ayağa kalktı ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarak, titreye titreye ve hızlı adımlarla hâlâ kaynağın yanında kollarını iki yanına sarkıtmış ve gözlerini yere dikmiş şekilde ayakta durmakta olan genç kızın yanına gitti. Walter yaklaşırken genç kız ona baktığında yüzü aydınlandı: “Erken dönmüş olsan da geri dönmene sevindim.” Aslında aradan neredeyse yarım saat geçmişti. “Birçok şey hakkında düşündüm, şimdi sana bunlardan bahsedeceğim.”

Walter dedi ki: “Aramızda çok büyük olmasa da bir nehir var. O tarafa geçsem de yeşil çimenler üzerinde yan yana oturmak olmaz mı?”

“Hayır,” dedi genç kız. “Henüz değil. Sana anlatacaklarım bitene kadar bekle. Şimdi sana sırayla neler düşündüğümü söylemeliyim.”

Genç kızın yüzü tekrar solsa da çok geçmeden rengi geri geldi. Huzursuz bir şekilde eteğinin kıvrımlarıyla oynuyordu. En sonunda konuşmaya başladı: “İlk olarak şunu söylemeliyim: Yalnızca bir saat içerisinde tanışmış olmamıza rağmen bana konuşabileceğin bir dost ve bir sevgili olarak gönlünü verdin. Eğer bu doğru değilse sana bir şey anlatmayacağım ve duyduğum umutlar boşa çıkmış olacak.”

“Doğru!” dedi Walter. “Nasıl anladığınızı bilmiyorum, daha önce ağzımı açıp bu konuda tek kelime etmemiştim ama doğru. Sen benim aşkım, canım, sevgilimsin.”

“Şşt, sessiz ol,” dedi genç kız. “Yüksek sesle konuşuyorsun, ağaçların kulağı vardır. Beklersen sana nasıl anladığımı anlatacağım. Bu aşkın sen beni ilk defa kollarına aldıktan sonra da sürüp sürmeyeceğini bilmiyorum, sen de bilemezsin. Öyle olacağını umuyorum çünkü ben de, tanışalı bir saatten az olsa da benim aşkım, sevgilim, arkadaşım olmanı istiyorum. İşte senin beni sevdiğini de buradan biliyorum, arkadaşım. Bütün bunlar benim için çok değerli ve neşe verici, kalbimi mutlulukla dolup taşıyor. Ancak şimdi sana bunların arkasında yatan korku ve kötülüklerden bahsetmek zorundayım.”

Walter ellerini ona uzatarak heyecanla konuştu: “Evet, evet! Aramıza nasıl bir kötülük girerse girsin ikimiz de iki şeyden eminiz. Sen beni seviyorsun, ben de seni. Şimdi bu tarafa gelsen de kollarımı sana sarsam, dudaklarını, o cana yakın yüzünü öpemesem de ellerini öpsem, en azından sana dokunsam olmaz mı?”

Genç kız gözlerini ayırmadan ona baktı ve yumuşak bir sesle cevap verdi: “Olmaz, aramıza giren kötülükler yüzünden yapamayacağımız şeylerin başında o geliyor. Beni dinlemelisin, sevgilim. Kötülüklerin cirit attığı bu ormanda gereğinden yüksek sesle konuşuyorsun. Sana ikimizin de bildiği iki şeyden bahsettim; şimdi de sana benim bildiğim ve senin bilmediğin şeyleri anlatmam gerekiyor. Yine de elime bile dokunmayacağına dair bana söz vermen ve birlikte bu taşlardan biraz uzaklaşarak açıklıkta çimenlerin üzerinde oturmamız daha iyi olur. Burada ağaçların arkasına saklanarak kolaylıkla bizi dinleyebilirler.”

Genç kız konuştukça rengi solmaya devam ediyordu. Walter dedi ki: “Öyle olması gerekiyorsa peki, söz veriyorum. Çünkü seni seviyorum.”

Genç kız dizlerinin üzerine çökerek ayakkabılarını giydi ve hafif bir sıçrayışla derenin üzerinden atladı. Yan yana yaklaşık iki yüz metre yürüdükten sonra, çevresinde ne bir çalı ne bir kartal eğreltisi bulunan, çimenlerin üzerinde yükselen ince uzun bir üvez ağacının dallarının gölgesinde oturdular.

Genç kız ciddi bir şekilde konuşmaya başladı: “İyi olan herhangi bir şeyi seven herkes için tehlikeli bir yere geldin. Buradan kaçsaydın senin özleminden ölecek olsam da sağ salim kurtulduğuna sevinirdim. Bana gelecek olursak, benim başıma gelecekler senin başına gelecek olan ölümden daha iyi. Ayağımdaki bu demir bir köle olduğumun göstergesi ve kölelerin kurallara karşı gelmesi durumunda neler olduğunu bilirsin. Kim olduğumu, buraya nasıl geldiğimi anlatmaya zamanım yok ama belki ileride bir gün sana anlatabilirim. Ben kötü kalpli bir sahibeye hizmet ediyorum ve sahibemin bir insan olup olmadığını bilmiyorum. Bazı yaratıklar onun bir tanrıça olduğunu düşünerek ona tapıyorlar. Tüm tanrılar arasında en acımasız ve duygusuz tanrıçanın o olduğuna hiç şüphem yok. Benden tüm benliğiyle nefret ediyor. Eğer bana kötü davranmak hoşuna gidiyorsa benden biraz nefret etmesi ya da hiç etmemesi de bir şeyi değiştirmezdi zaten. Beni öldürmek ona zevk değil, yalnızca acı ve kayıp getireceğinden o söz konusu olduğunda benim hayatım tehlikede değil. Belki bir ihtimal, bir an gözü kararır da beni öldürüp sonra pişman olmazsa tabii. Gerçi bu, bana çektiirdiği zulümlerin en hafifi olurdu; sahibem zalimlik yaptığında mutlaka hakkını verir. Yakışıklı bir genç adam yakalamak için ağını attığını çok kez gördüm ve son avı da (senden önceki tabii), seni ilk gördüğümde o olduğunu sandığımı Kral’ın Oğlu’dur. O hâlâ aramızda yaşıyor ve ben ondan ölümüne korkuyorum. Leydi hakkında dünya üzerindeki tüm güzelliklerden de güzel olduğunu söylemek her ne kadar doğru olsa da Kral’ın Oğlu artık ondan sıkıldı. Leydiden sıkıldı ve gözlerini bana dikti. Eğer dikkatsiz bir insan olsaydım beni çoktan sahibemin gazabına kurban ederdi. Onun hakkında şunu söylemem gerekir ki esarete düşmüş yakışıklı bir erkek olsa da merhamet nedir bilmeyen, bir saatlik zevki için beni felakete sürükledikten sonra ben affedilmezken o sahibemin yanında gülümseyerek affedilişini keyifle kabul edecek bir alçağın tekidir. Bu iki zalim

budala arasında neler çektiğimi görüyor musun? Üstelik sana anlatmayacağım bunun gibi niceleri var.”

Genç kız elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı ve fısıldayarak sordu: “Dünya üzerindeki bu cehennemden beni kim kurtaracak?”

Walter hararetle cevapladı: “Benim buraya gelme sebebim bu değilse ne?”

Uzanıp onu kolları arasında sarmaya çok yaklaşılmıştı ancak neden ona dokunmasını istemediğine dair hiçbir fikri olmasa da verdiği sözü hatırlayarak dehşet içerisinde geri çekildi ve o da genç kızla beraber ağladı.

Genç kız bir anda ağlamayı keserek değişmiş bir sesle konuştu: “Beni kurtarmaktan bahsediyorsun ama asıl seni kurtaracak olan benim. Kendi üzüntülerimle, özellikle bu üzüntülerimi öpüp okşayarak geçiremeyecek olmana rağmen seni de üzdüğüm için lütfen beni affet. İstirap dolu bu topraklardan başka her yerin mutlulukla dolu olduğunu düşünmek ilk defa beni üzdü.”

Hıçkırarak bir nefes aldı ve kendini tutarak sözlerine devam etti: “Arkadaşım, sevgilim... Sana söyleyeceklerimi iyi dinle, ne söylersem onu yapman gerekiyor. İlk olarak, canavarın seni daha bu topraklara girer girmez karşılayıp sana yemek vermesi, sahibemin geldiğinden haberi olduğunu, hatta sen buraya gelir gelmez seni ağına düşürdüğünü gösteriyor. Buna benzer başka herhangi bir şey fark ettin mi?”

Walter dedi ki: “Gündüz gözüyle üç defa o canavarın, senin ve o görkemli leydinin sanki gerçekten oradaymışsınız gibi önümden geçip gittiğinizi görmüştüm.”

Langton rıhtımındaki o günden beri görüntülerinin gözlerinin önünden gitmediğini de ekledi.

Genç kız dedi ki: “O zaman senin leydinin son avı olduğun kesinleşmiş oluyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Ah canım arkadaşım, ne kadar istesem de işte bu nedenle beni öpmene,

okşamana izin veremezdim. Sahibem seni tamamen kendisine ait olman için cezbederek buraya gelmeni sağlamış. İyi bir büyücüdür, ben de öyle sayılırım. Eğer ellerin ya da dudaklarınla çıplak tenime, hatta kıyafetime bile dokunursan üzerimde kalan aşkının kokusunu alacaktır. Senin canını bağışlasa da benimkini asla bağışlamaz.”

Genç kız bir süre sessiz kaldı, çok mahzun görünüyordu. Walter da daha önce büyücülükten haberi olmadığı için bir süre üzüntü, kafa karışıklığı ve çaresizlikle sessizliğini korudu.

Sonunda genç kız tekrar konuşmaya başladı: “Yine de çaresiz bir şekilde ölmeyeceğiz. Sahibemin arzuladığı kişi artık Kral’ın Oğlu değil, sensin ve daha da iyisi henüz seni görmedi. Sana nasıl görünürse görünsün bunu aklından çıkarma. Kral’ın Oğlu’nun istediği kişiyi sevmesine izin verilirse ben de ona evet demek için özgür olacağım. Ama sahibemin içi o kadar kötülük ve kin dolu ki o zaman bile onun bana yaptıracağı bir şeyi yaptığım için beni cezalandırabilir. Şimdi bana biraz düşünmem için zaman ver lütfen.”

Genç kız uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmasına devam etti: “Tüm yollar birbirinden tehlikeli, bizi kurtaracağını düşündüğüm yol da tehlikeli olacak. Sana henüz planımı anlatmayacağım; o yüzden sorarak hiç nefesini boşa harcama. En azından, en kötü plan bile mücadele etmezsek başımıza gelecekler kadar kötü olamaz. Birlikte geçirdiğimiz her an bu tehlikeye gittikçe büyüyor, birbirimizden ayrılmamız lazım. Ama gitmeden önce bir, belki iki şey daha söyleyeceğim. Sen aşkını sana ne olursa olsun sadık kalacak birine verdin ama kendisi aynı zamanda kurnaz biridir de. Ki bu kurnazlık, tüm hayatı boyunca pek işine yaramamışsa da şimdi senin için her zamankinden daha kurnaz olması gerekiyor. Bu kadar kurnaz olan ben, aşkı mı yakışıklı, dürüst, temiz kalpli ve yiğit bir genç adama verdim. Fakat bu genç adam, öyle bir durumda ki eğer leydinin tüm baştan çıkarma çabalarına karşı direnirse hem kendisini hem

de beni felakete sürükleyebilir. Tüm kurnazlık ve sadakatsizliklerimizin, sonunda birbirimizi özgürce sevebileceğimiz gün geldiğinde affedileceğine dair birbirimize söz verelim.”

Walter tüm kalbiyle yanıtladı: “Ah aşkım, söz veriyorum! Benim kutsalım sensin ve azizlerin ölüsü üzerine, senin ellerin ve ayakların üzerine yemin ederim!”

Kelimeler genç kıza sıcak bir dokunuş hissini verdi. Utangaç utangaç gülümseyerek şefkatle Walter’a baktı ve bir anda ciddileşen yüzüyle o da söz verdi: “Senin hayatın üzerine yemin ederim!”

Ardından ekledi: “Artık sahibemin evi olan Altın Ev’e gitmek dışında yapabileceğin hiçbir şey yok. Altın Ev, görmemin yasak olduğu diğer evi saymazsak bu topraklarda bulunan tek evdir ve güneye doğru gittiğinde çok da uzakta değildir. Sana nasıl davranacağını bilmiyorum ama sana onun, senin ve Kral’ın Oğlu hakkında anlattığım her şey doğru. Seni uyarıyorum. Dışarıdan nasıl görünürsen görün, dikkatli ve katı yürekli ol. Eğer ona teslim olman gerekirse bunu mümkün olduğunca geç yap ki zaman kazanabilesin. Ama korkudan teslim oluyormuşsun gibi görünecek kadar da geç olmaması gerek. Hayatına sahip çık. Böylece beni de devası olmayan bir kederden korumuş olursun. Çok geçmeden karşılaşacağız, belki yarın belki birkaç gün sonra. Ama ne yapmam gerekiyorsa onu yaptığımı sakın unutma. Bana çok da dikkat etmemeye çalış, hatta kendi şehrinin sokaklarında karşılaştığın bir genç kıza nasıl davranıyorsan bana da öyle davran. Ah aşkım! Bu elveda ne kadar da eksik, tıpkı ilk karşılaşmamız gibi. Ama eminim ki ilkinden daha iyi bir karşılaşmamız olacak; son elvedamız ise uzun yıllar sonra ancak gerçekleşecek.”

Genç kız bunu söyledikten sonra ayağa kalktı; Walter da bir süre kızın önünde hiçbir şey söylemeden diz çöktükten sonra ayağa kalkarak yola düştü. Biraz ilerledikten sonra arkasına baktığında genç kızın hâlâ aynı yerde durmakta olduğunu gör-

dü. Genç kız, Walter arkasını döndüğünde bir an bekledikten sonra kendisi de diğer yöne dönerek ilerledi.

Walter bu güzel topraklardan geçerken artık kalbi hem umut hem de korkuyla doluydu.

Walter Sahibe ile Karşılaşır

alter, genç kızdan ayrıldığında saat öğleyi biraz geçiyordu. Kızın ona söylediği gibi güneşe bakarak yolunu güneye çevirdi ve iyi bir şövalyenin savaşa gittiği gibi hızla yoluna devam etti. Bir an önce düşmanı ile karşılaşmak istiyordu.

Gün batımından bir saat önce meşe ağaçlarının dalları arasında, parıltıyan bir beyazlık gözüne çarptı ve çok geçmeden bunun beyaz mermerden inşa edilmiş çok güzel bir ev olduğunu fark etti. Evin her tarafına insan suretleri ve tasvirler oyularak giysileri ya da tenleri rengârenk, içinde durdukları evler de altın rengi ve açık tonlarla boyanmıştı. Evin pencereleri parlak renklerdeydi ve giriş kapısının önünde sütunlu bir veranda vardı. Sütunların arasına insanlar ve canavarlar resmedilmişti. Walter başını kaldırıp evin çatısına baktığında, tüm kiremitleri metalik, sarı bir renkte olan çatının parlayıp ışıldadığını gördü ve altından yapılmış olduğunu anladı.

Bütün bunları eve doğru yürürken görmüştü. “Ölmeden önce bütün bunları incelemeye vaktim olur belki,” diye düşündüğü için evi dikkatle incelemekle vakit kaybetmedi. Bir yandan da, gelmiş geçmiş en güzel evlerden olmasa da bu evin

dünya üzerinde yer alan diğer hiçbir evle kıyaslanamayacak bir güzelliğe sahip olduğunu düşünüyordu.

Walter verandadan geçerek eve girip bol sütunlu ve kemerli bir salona geldi. Duvarlar altın ve koyu mavi renklerinde boyanmış, koyu renkli zemin çok çeşitli renklerde pırıltılarla süslenmiş, pencerelere ise üzerinde insan suretleri ve tasvirlerin resmedildiği renkli camlar takılmıştı. Bütün bunların tam ortasında suyun, iki küçük, gümüş köprüyle bağlanan altın kaplı oluklardan iki farklı yöne aktığı altın bir süs havuzu yer alıyordu. Salon çok uzundu ve etraf o kadar kararmıştı ki Walter süs havuzunu geçene kadar orada kimseyi görememişti. Başını kaldırarak tahta doğru baktığında muazzam bir ışık huzmesinin orayı aydınlattığını gördü ve gözleri kamaştı. Işığa doğru biraz ilerledikten sonra aniden diz çöktü. Karşısındaki tahtta daha önce gerçekten de karşındaymışçasına üç defa kendisine görünen, o zamanlardaki gibi altın ve mücevherlere bürünmüş harikulade leydi oturuyordu. Ancak şimdi yalnız değildi; yanında mücevherli bir kılıç, başında da mücevherli bir taç ile baştan aşağıya süslenmiş, Walter'ın görebildiği kadarıyla da yakışıklı bir genç adam oturuyordu. El ele oturan çift derin bir sohbe dalmış gibi görünüyordu. Alçak sesle konuştukları için Walter ne dediklerini duyamıyordu. En sonunda adam, Leydi'ye dönerek Walter'ın da duyabileceği kadar yüksek bir sesle sordu: "Salondaki adamı görmüyor musun?"

"Görüyorum," diye cevapladı Leydi. "Orada diz çökmüş bekliyor. Yaklaşsın da kendini tanıtsın."

Leydi'nin bu sözü üzerine Walter ayağa kalkarak tahta yaklaştı. Utanmış ve kafası karışmış bir halde ikisine bakarak, bir yandan da Leydi'nin güzelliğine hayret ederek bekledi. İnce uzun yapılı, siyah saçlı ve düz hatlara sahip genç adam ne kadar iyi görünümlü olursa olsun, Walter'ın dikkatini çekmemiş ve gözüne hiç de liderlik vasıfları taşıyan biri gibi görünmemişti.

Leydi hâlâ Walter'la muhatap olmuyordu ancak adam niha-yet ona döndü: "Neden az önce yaptığın gibi diz çökmüyorsun?"

Walter sert bir cevap vermek üzereydi ki Leydi araya girdi: "Hayır, diz çöküp çökmemesinin bir önemi yok ancak dilerse, benden ne istediğini ve buraya nereden geldiğini söyleyebilir."

Walter tüm hiddeti ve utancıyla cevap verdi: "Leydim, yo-lumu kaybederek kendimi burada, sizin evinizde buldum. Eğer hoş karşılanmıyorsam hemen evinizden ayrılır ve topraklarınız-dan çıkmanın bir yolunu ararım."

Leydi o anda dönüp Walter'la göz göze geldiğinde Walter, korku ve arzunun iç içe geçmiş olduğu bir sancının kalbini delip geçtiğini hissetti. Bu sefer sesinde öfkeye ya da onu önemse-diğine dair hiçbir iz olmadan soğuk bir ses tonuyla doğrudan Walter'la konuştu: "Konuk, seni buraya ben çağırmamış olsam da istersen bir süreliğine burada kalabilirsin. Yine de burası-nın kralın sarayı olmadığını unutma. Burada bana hizmet eden, hakkında bir şey bilmemenin senin için daha iyi olacağı bir, bel-ki de daha fazla kişi olabilir. Yalnızca iki hizmetçim var ki onları mutlaka görürsün. Biri iyi niyetiyle de olsa ya seni korkutacak ya da sana zarar verecek garip bir yaratık. Diğerisi ise başka ya-pacak biri olmadığından mecburen benim kadınlara özel ayak işlerimi yapan, hiçbir işe yaramayan bir köle. Gerçi bütün bun-lardan sana ne? Ya da neden sana anlatmam gereksin ki? Seni kovmayacağım fakat eğer burası hoşuna gitmezse gelip bana şikâyetle bulunma, ne zaman istersen çekip gidebilirsin. Eh, aramızdaki bu konuşma da çok uzadı. Gördüğün gibi Kral'ın Oğlu'yla konuşuyoruz. Sen de bir kralın oğlu musun?"

"Hayır, Leydim," dedi Walter. "Yalnızca bir tüccarın oğlu-yum."

Leydi cevapladı: "Bir önemi yok. Git, odalardan birine yer-leş."

Ve hemen yanında oturan adama dönerek orada ikisinden başka kimse yokmuş gibi, sabahları penceresinin altında öten

kuşlar ve o gün avlanırken sıcak bastığında ormanda bir gölette yıkanması gibi konular hakkında konuşmaya başladı.

Walter salondan ayrıldığında, zengin akrabasının kapısından kovulan fakir bir adammış gibi utançtan yerin dibine geçmişti. Bu kadının nefret dolu olduğunu, seilmeye değer biri olmadığını ve vücudunun güzelliğine rağmen kendisini baştan çıkaramayacağını düşünüyordu.

Evde hiç kimseyle karşılaşmasa da göz kamaştırıcı bir masanın üstünde usulünce servis edilmiş yiyecek ve içecekler, ardından güzel bir yatak ve ihtiyacı olan diğer her şeyi buldu. Ancak ona hoşgeldin diyecek ya da uyarılarda bulunacak tek bir insanoğlu yoktu. Yemeğini yedi, içkisini içti, uyudu ve bütün bu düşünceleri ertesi güne erteledi. Yeni günde, gün doğumu ile gün batımı arasında bir anlığına da olsa genç kızı tekrar görmeyi umut ediyordu.

Dünyanın Ötesindeki Ormanda Dört Usandırıcı Gün Geçer

alter erkenden uyandığında onu selamlayacak kimseyle karşılaşmadı. Evin içerisinde başka birinin varlığına dair bir ses bile yoktu. Kahvaltısını yaptıktan sonra evden çıkarak ağaçların arasında dolaşp yıkana-bileceğı bir pınar aradı ve geceyi üzerinden yıkayıp attıktan sonra oralandaki bir ağacın altında kısa süreliğine uzandı fakat çok geçmeden, genç kızın o tarafa gelebileceğı ve onu kaçırabileceğı korkusuyla eve döndü.

Evin kuzeye bakan tarafından yarım ok atışı mesafede, çevresi daha önce arasından geçtiğı meşe ve kestane ağaçlarından daha küçük ve genellikle huş, üvez ve alıç ağaçlarından oluşan bir koruyla çevrilmiş küçük bir fındık korusu vardı. Ağaçların arasından geçen Walter çalılığın sonuna geldiğinde, Leydi ve Kral'ın Oğlu'nun birbirlerine sevgiyle bakarak el ele yürüdüğünü gördü.

Geri çekilip saklanmanın yakışksız kaçacağını düşündüğü için onların yanından geçerek eve doğru yöneldi. Yanlarından geçerken Kral'ın Oğlu ona sert bir bakış atsa da güzel yüzünde mutlu sabah gülücükleri açan Leydi, onu sanki ormandaki ağaç-

lardan biriymişçesine görmezden geldi. Bir önceki akşam ona o kadar yüksekte bakmış ve o kadar küçümseyici davranmıştı ki Walter önemsemedi. Çift, fındık korusunun kenarından geçerek yürümeye devam etti. Walter kendini Leydi'nin güzelliğine bakmaktan alıkoyamıyordu ki garip bir şey oldu. Çiftin arkasındaki fındık dalları ayrıldı ve keçe gibi sarımsı kahverengi saçları ile o küçük, uğursuz yaratık ya da onun türünden biri ortaya çıktı. Üstünde, çirkin bir çift taraflı bıçağın sokuşturulduğu deri bir kemer dışında pek bir şey yoktu. Yaratık, bir anlığına ayağa kalkarak gözlerini Walter'a dikti ve sıırttı. Ama bu sıırtış Walter'ı tanıdığı için değil gibiydi; Walter da onun daha önce karşılaştığı cüce mi, yoksa bir başkası mı olup olmadığını kesinlikle çıkaramazdı. Ardından cüce kendini yere atarak Leydi ve sevgilisinin peşinden, karnının üzerinde bir yılan gibi sürünmeye başladı. Walter onun sürünüşünü izlerken yaratığın tam bir gelinciğe benzediğini düşündü. Cüce, muhteşem bir hızla sürünerek çok geçmeden görüş alanından çıktı. Walter bir süre daha arkasından baktıktan sonra korunun yanında yere uzanarak evi ve girişi izlemeye başladı. İyi kalpli genç kızın bir ihtimal yanına gelerek bir iki güzel sözle içini rahatlatılabileceğini düşünüyordu. Fakat saatler birbirini kovalasa da genç kızdın bir iz olmamasına rağmen Walter orada uzanmaya devam ederek onun yanında olmadığı için gözyaşlarını tutamayacak hale gelene kadar genç kızı düşündü. Ardından ayağa kalkarak verandada oturmak üzere eve doğru yürüdü. Kendini çok mutsuz hissediyordu.

Walter orada otururken Kral'ın Oğlu ile Leydi tekrar el ele verandaya geldiler. Leydi, Walter'ın o kadar yakınından geçti ki giysilerinden yayılan koku havayı tamamen sardı ve ona neredeyse dokunacak gibi oldu. Walter, Leydi'nin kıyafetlerinin biraz dağılmış olduğunu ve sol eli Kral'ın Oğlu'nun elinde olduğundan, sağ eliyle gösterişli elbisesinin yırtılan kumaşını bir arada tuttu fark etti. Onun yanından geçerken Kral'ın Oğlu

yine hiçbir şey söylemeden bu sefer daha da sert bir bakış attı; Leydi ise yine onu görmezden geldi.

Walter, onlar gittikten bir süre sonra salona girdi. Süs havuzunun şırıltısından başka hiçbir sesin duyulmadığı salon tamamen boş olsa da masanın üzeri yemeklerle donatılmıştı. Yalnızca güçten düşmemek için masadakilerden yiyip içti ve çevreyi gözlemek amacıyla ormanın kenarına geri döndü; genç kızın yokluğunda zaman geçmek bilmiyordu.

O gece uyumak için eve gitmeyip ormanda, ağaçların altında yatmayı düşünüyordu. Fakat gün battıktan kısa bir süre sonra, verandanın oymaları arasından parlak bir şeyin hareket ettiğini gördü. Kral'ın Oğlu doğrudan onun yanına gelerek dedi ki: "Eve girerek hemen odana gidecek, gün batımı ile gün doğumu arasında da katiyen oradan çıkmayacaksın. Leydim geceleri evde sinsi sinsi dolaşmanı istemiyor."

Sözlerini tamamlar tamamlamaz arkasını dönerek eve girdi. Genç kızın, sabırlı olmasını öğütleyen sözlerini hatırlayan Walter da ciddi bir yüz ifadesiyle onun peşinden odasına giderek uyudu.

Gecenin ortasında çok da uzaktan gelmeyen bir sesle aniden uyandı. Genç kızın onunla konuşmaya gelmiş olabileceğini düşünerek sessizce yatağından çıkıp çevresine bakındı. Loş ışıktaki boş odaya göz gezdirdikten sonra pencereye doğru giderek dışarı baktığında ay ışığının yeşil çimlerin üzerinde beyaz ışıldadığını gördü. İşte, Kral'ın Oğlu ile yürüyen Leydi oradaydı! Kral'ın Oğlu ince ve sıradan kıyafetler giyiyor olsa da Leydi'nin Tanrı vergisi uzun, kıvrıkcık saçları haricinde vücudunu örten hiçbir şeyi yoktu. Walter yanındaki adamdan dolayı ona bakmaktan utanarak yatağına dönse de ayın aydınlattığı, çiğ damlalarıyla parıldayan çimenlerin üzerindeki güzel kadının görüntüsü, uykuya dalmadan önce uzunca bir süre gözünün önünden gitmedi.

Ertesi gün ile bir sonraki gün de hemen hemen aynı şekil-

de geçti. Walter'ın üzüntüsü artıyor, umutlarının gecikmesiyle kendini gittikçe daha da bıkmış hissediyordu. Dördüncü günün sabahı da aynı şekilde geçince Walter öğle sıcağında fındık korusuna giderek bulduğu bir açıklığa uzandı ve üzüntünün getirdiği yorgunlukla uyuyakaldı. Bir süre sonra kulağında yankılanan kelimelerle uyandığında, Kral'ın Oğlu ile Leydi'nin konuşmakta olduğunu anladı.

Kral'ın Oğlu sözünü yeni bitirmiş, Leydi de baldan tatlı, kısık ama güçlü, biraz da boğuk sesiyle konuşmaya başlamıştı: "Otto, belki de adamın kim olduğunu öğrenene kadar biraz sabretsek daha iyi olur. Öğrendiğimizde ondan kurtulmak için Cüce Kral'a tek bir kelime söylememiz yeterli, her şey birkaç dakika içinde hallolur."

"Sabır!" dedi Kral'ın Oğlu öfkeyle. "Ona karşı hiç sabrım yok; kaba, vahşi, dik kafalı ve alt tabakadan sahtekârın teki. Geçen akşam onu hak ettiği şekilde, bir köpekmiş gibi azarladığımda yeterince sabır gördü benden. Ağzını açıp tek kelime edecek kadar da erkek değilmiş. Aslında o arkamdan gelirken, dönüp suratına bir yumruk patlatıp ağzından sinirli bir laf çıkıp çıkmayacağını görmek geçmişti aklımdan."

Leydi gülerek cevapladı: "Bilemiyorum, Otto. Özellikle de onun dostlarından uzak, düşmanlarına yakın bir yabancı olduğunu düşünürsek, senin korkaklık sandığın şey, ihtiyat ve bilgelik olabilir. İleride gerçek yüzünü görürüz belki. Bu arada, silahsız ve elleri bağlı olmadığı sürece ona saldırmanı hiç tavsiye etmem; attığın yumruğun keyfi çok uzun sürmeyecektir."

Orada yapayalnız olan Walter, Leydi'nin sözlerini ve sesinin tınısını duyduğunda heyecanlanmaktan kendini alamadı ve Leydi'nin kelimelerinin dostlukla söylendiğini düşündü.

Bulunduğu yerde kıpırdamadan yatan Kral'ın Oğlu, Leydi'ye cevap verdi: "Aklınızdan, bu serseri hakkında hiçbir şey bilmek-sizin cesur olduğunu öne sürerek benimle dalga geçmenize neden olacak ne geçiyor bilmiyorum. Eğer size layık olmadığımı

düşünüyorsanız beni ülkeme, babamın yanına gönderin ki ibadetime orada devam edeyim, belki de başka kadınları seveyim.”

Bu sözünün üzerine Kral'ın Oğlu, Leydi'ye dokunmak üzere elini uzatmış olmalı ki Leydi şöyle dedi: “Hayır, omzuma dokunma. O el bugün aşkla değil; gurur, ahmaklık ve sözde üstünlükle uzanıyor. Hayır, şimdi yerinden kalkacak ve ruh halin bana daha nazik ve iyi davranacak kadar düzelene kadar beni yalnız bırakacaksın.”

Leydi'nin bu sözleri üzerine aralarında kısa süreli bir sessizlik oldu ve ardından Kral'ın Oğlu yaltaklanarak konuşmaya başladı: “Tanrıçam, lütfen beni affedin! Benden sıkılacağınızdan korkup hırçın ve kıskanç davranmam şaşılacak bir şey mi? Hele siz dünya üzerindeki tüm kraliçelerden daha üstün, ben ise sızsiz hiçbir şey olan zavallı bir gençken!”

Leydi'nin cevap vermediğini görünce sözlerine devam etti: “Öyle değil mi ama, tanrıçam? Bu tüccarların oğlu size, güzelliğinize ve görkeminize biraz fazla dikkat etmedi mi?”

Leydi gülerek cevap verdi: “Özellikle senin yanımda oturduğunu gördüğü ve onunla soğuk, sert ve küçümseyerek konuştuğumuz düşünüldüğünde, belki de bizden ne koparabileceğini düşünmüyordur. Zavallı çocuğun şaşkınlığı ve utancı yüzünden okunuyordu.”

Leydi o kadar sevecen, o kadar nazikçe konuşmuştu ki Walter yeniden heyecanlandığını hissetse de bir anda aklına Leydi'nin, onları duyduğunu biliyor olabileceği ve Walter hakkında gerçekten öyle düşündüğü için değil de Kral'ın Oğlu'nu rahatlatmak için böyle konuşuyor olabileceği ihtimalleri geldi. Kral'ın Oğlu, Leydi'ye cevap verdi: “Leydim, peki gözlerindeki son zamanlarda sizden başka bir güzel kadına baktığını ele veren bakışı görmediniz mi? Bana kalırsa çatınız altındaki genç kızla karşılaşmış olması çok da şaşırtıcı olmaz.”

Gelebilecek bir fırtınadan korkuyormuş gibi tereddütlü bir ses tonuyla konuşuyordu. Gerçekten de cevap verirken

Leydi'nin ses tonu bir anda değişmişti. Sesinde dışa dönük bir öfke olmasa da keskin, sabırsız ve soğuk bir ses tonuyla konuşuyordu: "Evet, bu çok da saçma bir düşünce değil ama sürekli kölemizi düşünüp duramayız. Eğer durum gerçekten de senin dediğin gibiyse, kölemizle bir sonraki karşılaşmamızda ne olup bittiğini anlarız ya da Taşpınar'ın kıyısında ne olduğuna dair salondaki havuzun yanında onu sorguya çekeriz. Bu sefer utançlık yaptıysa cezasını daha da ağır çekecektir."

Kral'ın Oğlu bu sefer daha tereddütlü bir sesle konuştu: "Leydim, adamı sorgulamak daha iyi olmaz mı? Genç kız cesurdur, hikâyeyi ağızından kolayca alamayız ama ben adamın öyle olmayacağını düşünüyorum."

Leydi, "Hayır, hayır, öyle yapmayacağız," diyerek kestirip attı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Ya adam bizi zekâsıyla alt ederse?"

"Öyle bir şey olamaz, Leydim," dedi Kral'ın Oğlu. "Benimle dalga geçiyor olmalısınız. Siz, sizin kudretiniz ve bilgeliğiniz ve bu bilgeliğinizin hükmettiği her şey aylak bir köylü tarafından alt edilecek ya!"

"Peki ya ben hükmetmezsem ne olacak, Kral'ın Oğlu?" dedi Leydi. "Ben seni avucumun içi gibi biliyorum ama senin benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Ama için rahat olsun. Sen bu kadını elde etmek için tüm kalbinle yalvardığın için —sözlerinle değil tabii, biliyorum ama titreyen ellerin, endişeli gözlerin ve çatık kaşlarımla yalvardın hep— bu sefer kaçabilir. Ancak bunun uzun vadede ona yarar sağlayacağını sanmıyorum. Beni o kadar zaman kollarına alan sen, Otto, bunun bir çaresine bakacaksın. şimdi, istersen gidebilirsin."

Walter'a öyle geldi ki Kral'ın Oğlu, Leydi'nin sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. Leydi'ye hiçbir cevap vermeden yerinden kalktı ve yavaşça eve doğru yürüdü. Leydi de bir süre daha orada uzandıktan sonra kendi yoluna gitti. Ancak yolun

sonunda Walter'ın buraya gelirken kullanmış olduğu yöne saparak ormana doğru ilerledi.

Walter, Leydi ile Kral'ın Oğlu'nun konuşmalarının altında kurnaz ve zalim hesaplar sezdiği için aklı karışmış, sarsılmış olsa da bütün bu duygular çok geçmeden yerini hiddete bıraktı. Yine de yapacak hiçbir şeyi olmadığını, genç kızı bir daha görene kadar elinin kolunun tamamen bağı olduğunu düşündü.

13

Kv Zamanı

alter ertesi sabah erkenden uyansa da canı sıkındı ve olayların son dört gündür gittiği gibi devam etmesini istemiyordu. Ancak salona indiğinde umduğunun tam tersi oldu. Beyaz ketenden kısa bir elbise giymiş olan Leydi tahtta tek başına oturuyordu. Walter'ın ayak seslerini duyduğunda başını ona doğru çevirerek selam verdi: "Buraya gel, konuk."

Walter ona doğru ilerleyerek önünde durdu. Leydi konuşmaya başladı: "Şimdiye kadar burada hoş karşılanmamış olsan da buradan kaçmadın. Doğruyu söylemek gerekirse iyi de yaptın. İstesen de bizim elimizden kaçamaz, iznimiz olmadan buradan ayrılamazdın. Emirlerimize uyduğun ve dört gündür için içini yese de hiç şikâyet etmediğin için teşekkür ederiz. Yine de senin gibi yapılı, zeki ve cesur görünümlü bir adamın bir korkak olduğunu düşünmüyorum. Bu nedenle şimdi sana soruyorum, bana hizmet ederek seni misafir etmemizin karşılığını vermeye hazır mısın?"

Asil bir leydi, kendine bütün onuruyla hizmet etmeye hazır bir genç adamla nasıl konuşursa öyle konuşuyordu. Leydi'nin ona davranışındaki şimdi arkadaşça sayılabilecek değişikliğe şaşırان Walter biraz tereddütle cevapladı: "Leydim, beni hizmeti-

nize aldığınız için size yürekten teşekkür ederim. Son günlerde boş geçen saatlerimden nefret ettim, sizin gibi yüce bir sahibeye onurumla hizmet etmekten başka ne isteyebilirim ki?”

Leydi belli belirsiz kaşlarını çatarak yanıtladı: “Bana sahibem deme. Bana öyle hitap eden yalnızca bir kişi var, o da benim kölem. Sen bir köle değilsin. Bana leydim diyebilirsin ve şimdi yaverim olarak av sırasında bana hizmet edersen beni çok memnun edersin. Git eşyalarını, yayını ve oklarını al ve kılıcını kuşan. Bu güzel topraklarda geyik ve yaban tavşanlarından çok daha tehlikeli yaratıklar bulunur. Ben şimdi hazırlanmaya gidiyorum, bu yaz gününden tam olarak faydalanabilmek için gün çok ilerlemeden yola çıkacağız.”

Walter, Leydi’nin önünde saygıyla eğildikten sonra Leydi ayağa kalkarak odasına gitti. Kendi odasına giden Walter da giyinerek verandada Leydi’yi beklemeye koyuldu. Bir saat geçmeden salondan geçerek kendisine doğru yürüyen Leydi’yi görünce Walter’ın kalbi bir anlığına durdu. Leydi’nin hemen ardından genç kızın geldiğini gören Walter, heyecanını saklamaya çalıştı. Genç kız, Walter’ın onu ilk gördüğü zamanki gibi giyinmişti ve Walter’ın orada olduğunu gördüğünde saklamaya çok uğraşsa da yüzünden geçen aşk parıltısı dışında hiçbir şekilde değişmemişti. Orada olduğundan haberi yokmuş gibi davranan sahibesi de genç kızın yüzü her zamanki halini alana kadar ona hiç dikkat etmedi.

Walter, sahibeden genç kızın köleliğine ilişkin duyduğu tüm küçümseme ve tehditlerden sonra sahibenin, kendisine karşı iyi kalpli bir leydinin hizmetkârına davranacağı şekilde yumuşayarak güler yüzlü davranmasını garip karşıladı. Walter karşısında diz çöktüğünde Leydi, genç kıza dönerek dedi ki: “Yeni yaverime bak, hizmetkârım! Sence de ormanda cesaretiyle bize çok faydalı olmayacak mı? Boyuna bosuna bir bak. Kaçarak, hem sahibe hem de hizmetkârı tarafından sevileceği bizim küçük topraklarımızda barış içinde yaşamaya sığınması, Ormanın

Ötesindeki Dünya'nın tüm kederi, korkusu ve sorunlarını düşündüğünde senin de kalbine dokunmuyor mu? Ve sen, yaverim, bu güzel ve narin genç kıza bir bak ve gözüne hoş görünüp görünmediğini söyle. Bu unutulmuş yerde bu kadar güzel bir şeyle karşılaşacağını hiç düşünmüş müydün?"

Mutluluk saçan yüzündeki gülümseme içten ve nazikti, Walter'ın yüzündeki rahatsız ifadeyi, hatta gözlerini genç kızıdan ayırmak için harcadığı çabayı bile fark etmemiş gibi görünüyordu. Genç kız ise kendine o kadar hâkimdi ve yüzünü o kadar kurnazca kullanıyordu ki yüzündeki gülümsemeyle mütevazı ancak mutlu görünüyordu ve yakışıklı bir yabancı erkeğin önünde utanmış gibi kızarmış yüzünü öne eğmişti.

Leydi içten bir şekilde ona bakarak dedi ki: "Buraya gel, çocuğum. Bu dürüst ve özgür genç adamdan korkma. Belki o da senden korkuyordur, benden korktuğu ise kesin."

Ardından genç kızın elini tutarak kendine doğru çekti ve göğsüne bastırarak yanaklarını ve dudaklarını öptü. Elbisesinin bağcıklarını çözerek bir omzunu açtı, genç kızın eteği kaldırıp ayaklarını açığa çıkardıktan sonra Walter'a dönerek dedi ki: "Bak! Kaba saba meşe ağaçlarımız arasında yetişen ne kadar da güzel bir görüntü, değil mi? Demir halkaya mı bakıyorsun? O yalnızca bana ait olduğunu, onsuz yapamayacağımı gösteren bir işaret."

Ardından genç kızı omuzlarından tutarak kendi çevresinde döndürdü ve dedi ki: "Şimdi git ve gri tazılarımızı getir. Bugün biraz geyik avlamamız gerekiyor ve bu yiğit savaşçının yalnızca ekmek ve balla beslenecek hali yok."

Genç kız, Walter'ın tahmin ettiği üzere, Walter'ın yüzüne bile bakmadan söyleneni yapmak üzere eve doğru gitti. Leydi'nin gösterdiği içten nezaket ve genç kızın güzelliğini yeniden görmesiyle aklı karışan Walter, utanmış bir şekilde yerinde durmaya devam etti; neredeyse evin verandasına ilk adım attığından bu yana Leydi'den duyduğu her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu düşünecekti.

O orada durmuş, delirmişçesine boşluğa bakarak bunları düşünürken Leydi onun haline gülerek omzuna dokundu ve dedi ki: "Ah yaverim, artık hizmetkârımı gördüğüne göre onunla konuşabilmek için arkamdan mı yürüyeceksin? Ama benim hizmetimde olduğunu unutma! Hizmetkârım kulak mesafesinden çıktığına göre senin iyiliğin için bir şey söyleyeceğim. Ara sıra kölemi takip eden, kötü bir amacı olmasa da şu anda bizi izleyen biri var; bugün seni buralardan uzaklaştırmamın en büyük nedeni de o. Eğer yeterince dikkatli olmaz ve istediğin her şeyi sana vermezsem kılıçlar çekilebilir belki de."

Leydi konuşurken Walter fındık korusunun kenarı görüş alanına girecek şekilde biraz döndü ve çalılıkların arasında emekleyen sarımsı kahverengi uğursuz şeyi gördü. Cüce bir anda Leydi'ye doğru dönerek onunla göz göze geldi ve Walter'a, bir anda cücenin gözlerinde içten ve narin bir ifade belirmiş gibi gelse de hemen normale döndü. Leydi ona dönerek neşeli ve şirin bir şekilde konuştu: "Bu kadarı kâfi, sevgili yaverim, kendine gelip bana döner misin..."

Leydi'nin bu bakışıyla Walter tutkusunu dizginleyemezse ve gerçeği gizlemek için elinden geleni yapmazsa başına gelecekleri anladı ve önünde diz çökerek Leydi gibi cesurca cevapladı: "Hayır, zarif leydim, asla sizden uzakta kalamam. Eğer konuşmakta zorlanıyor, bakışlarım başıboş dolanıyorsa zihnim, güzelliğiniz ve ağzınızdan bal gibi akan sözleriniz karşısında allak bullak olduğundan değil midir?"

Leydi bu sözler üzerine onu hor görmeden, içten bir şekilde güldü ve cevap verdi: "Ne kadar güzel söyledin, yaverim. Güzel bir günün sabahında hem leydi hem yaver hem de tüm dünya mutluyken bir yaverin leydisine söylemesi gerektiği gibi..."

Leydi, konuşurken Walter'ın çok yakınında duruyordu, elini omzuna koymuştu ve gözleri parlıyordu. Doğrusu, Walter'ın kafa karışıklığına sunduğu mazerette yeterince doğruluk payı bulunuyordu. Hiç kimse Leydi kadar güzel yaratılmamıştı; or-

mana doğru yapacakları yolculuk için kâfirlerin av tanrıçası gibi giyinerek yeşil elbisesini kemerine kadar toplamıştı; ayaklarında sandaletler, elinde bir yay, sırtında da bir sadak dolusu ok vardı. Bir çiçek gibi güzel ve baş döndüren kokusuyla genç kızdansa daha uzun, daha iri, daha beyaz tenli ve daha gösterişliydi.

Leydi ona dönerek dedi ki: "Ava başlamadan önce çok iyi bir yaver oldun, avda da bu kadar iyi olursan her şey mükemmel olacak ve artık bir konuk olarak iyi karşılanacaksın. İşte hizmetkârım da gri tazılarla birlikte geliyor. Git de onu karşıla. Tasmayı eline al da daha fazla oyalanmadan yola çıkalım."

Walter bakışlarını hizmetkâra çevirdiğinde tasmalarını çekiştirdiği iki büyük tazyıla onlara doğru geldiğini gördü. Genç kızdansa bir bakış ya da bir fısıltı koparıp koparamayacağını merak ederek yavaşça ona doğru koştu fakat kız aynı utangaç yarım gülümsemeyle kayışları almasına izin verdi ve Walter'ın yanından geçerek rüzgârdaki bir söğüt dalı gibi yavaşça Leydi'ye doğru ilerleyip yanında sarkan kolları ile Leydi'nin önünde durdu. Leydi, genç kıza dönerek şöyle dedi: "Biz yokken kendine iyi bak, hizmetkârım. Bu yakışıklı genç adamdan korkmana hiç gerek yok. Kendisi iyi ve sadıktır. Kral'ın Oğlu ile ne yapacağını ise hiç bilmiyorum. Gerçekten de ateşli bir sevgili olsa da acımasız bir adamdır ve kötü bir ruh halindeyse ikimiz için de çok tehlikelidir. İstediklerini yaparsan senin için kötü olur, yapmazsan da kendine dikkat et; öfkesiyle arana yalnızca ben gireyim. Senin için bir şeyler yapabilirim. Daha dün bana seni esirler gibi döverek cezalandırmam için ısrar ediyordu fakat ben bu konuda sessiz kalmasını istedim, hırçın ve sinirli bir şekilde yanımdan ayrılana kadar onunla alay ettim. Bu yüzden o adamın hünerli tuzaklarına düşmemeye dikkat et."

Hizmetkâr bu sözler üzerine kendini sahibesinin ayaklarına atarak ayaklarını öpüp sarıldı. Ayağa kalktığı anda Leydi elini hafifçe onun başının üzerine koyarak Walter'a döndü ve heyecanla dedi ki: "Hadi yaverim, artık tüm bu sıkıntıları, oyunları

ve arzuları arkamızda bırakarak tıpkı eski insanlar gibi bu şen ağaçlıkta gezinelim.”

Bunun üzerine elbisesinin eteklerini dizleri görünecek kadar toplayarak evin güneyine doğru uzanan ormana doğru hızla ilerlemeye başladı. Walter onun güzelliğini hayretle seyrederek, dönüp genç kıza bakmaya cesaret edemeden peşinden gitti. Onu arzuladığını, hile ve yalanlarla dolu bu evden kurtuluşunu dört gözle beklemesinin tek nedeninin o olduğunu biliyordu.

vden uzaklaştıkça, daha büyük ve geniş alanlara yayılan ağaçların ve daha sık çalılıkların olduğu bir alana geldiler. Bu çalılıklardan birinin arkasından bir geyik çıkması üzerine Walter tazıları serbest bıraktı ve Leydi ile birlikte koşarak onları takip ettiler. Leydi o kadar hızla koşuyor ve nefesini o kadar rahat kontrol ediyordu ki Walter şaşırmaktan kendini alamadı. Leydi, geyiği tazılar kadar hevesle takip ediyor, koştukça vücudunu çizerek kamçılayan dikenli çalılara ve ince dallara aldırmiyordu. Hevesle takiplerini sürdürseler de avları, onları iki köpekle birlikte geride bırakarak tam ortasında geniş bir su birikintisi olan büyük bir çalılığın arasına girdi. Çalılığın içine girerek takip etseler de geyik gözlerinin önünde yüzerek suyun diğer tarafına geçti ve karmaşık çalılar sayesinde onların yüzebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde karşıya geçtiği için avcılar bu seferlik peşini bıraktılar.

Bunun üzerine Leydi kendini su birikintisinin yanındaki yeşil çimenlerin üzerine bıraktı. Walter da ıslık çalarak tazıları çağırdıktan sonra Leydi'ye döndüğünde avı kaçırdıkları için ağlayan Leydi ile karşılaştı. Bu kadar küçük bir meselenin hırs gözyaşlarına neden olmasına hayret ediyordu. Sorunun ne olduğunu sormaya ya da teselli etmeye cesaret edemese de gözle-

rinin önünde uzanan Leydi'nin güzelliğini seyretmekten kendini alamadı.

Leydi çok geçmeden başını yerden kaldırarak Walter'a döndü ve öfkeyle dedi ki: "Neden orada bir aptal gibi dikilmiş beni izliyorsun?"

"Haklısınız, leydim ancak güzelliğiniz beni aptallaştırıyor, gözlerimi sizden alamıyorum."

Leydi hırçın bir sesle ona çıkıştı: "Sus! Artık kur yapmanın zamanı değil, orada işe yarayan burada işe yaramaz. Üstelik senin aklından geçenleri senin sandığından daha iyi biliyorum ben."

Walter başını öne eğerek kızardı. Leydi ona baktığında yüzü bir anda değişti ve gülümseyerek, bu sefer nazık bir ses tonuyla konuştu: "Bak, yaverim, terledim, yorulдум ve hoşnutsuzum ama çok geçmeden kendime gelirim. İçimden bir ses bu küçük göletin soğuk sularının bu yaz gününde iyi geleceğini söylüyor. Ben suda yıkanarak başarısızlığımı unutacağım. Sen de tazıları alarak çalılıkların arasından çık ve gelmemi bekle. Giderken dönüp de arkana bakma, senin için çok tehlikeli olur. Seni çok bekletmeyeceğim."

Walter başını eğerek ona selam verdi ve arkasını dönerek yoluna gitti. Leydi'den biraz uzaklaştığında onun ne kadar şahane bir kadın olduğunu düşündü ve hakkındaki, yalanlar ve kurnazlıklardan oluşmuş güzel bir suret ya da güzel kadın görünümünde bir şeytan olduğuna dair tüm şüphe ve korkularını unuttu. Halbuki Leydi'yi sevimli ve cana yakın genç kızı okşarken gördüğünde kalbi, gözleri ve kulaklarının söylediklerinin aksine Leydi'ye düşman olmuş ve onu, sevdiği vücudun sadeliğini bozan bir yılan benzemişti.

Şimdi bütün bunlar değişmişti ve Walter çimenler üzerinde uzanarak Leydi'nin gelişini hevesle beklese de oradan ayrılmasının üzerinden bir saatten fazla geçmişti bile. Derken elbisesini tekrardan bileklerine kadar indirmiş olan Leydi ısıls ısıls ve neşeyle gülümseyerek yanına geldi.

Walter onu karşılamak için ayağa fırladı. Leydi gülerek yaklaşırken sordu: “Çıkınında hiç yiyecek var mı, yaverim? Geçen gün sen açken ben seni beslemiştim, şimdi sen de beni besle.”

Walter gülümsedi ve eğilerek Leydi’yi selamladıktan sonra çantasından ekmek, et ve şarap çıkararak Leydi’nin önüne, çimenlerin üzerine serdi ve alçakgönüllülükle bekledi. Ama Leydi dedi ki: “Hadi, yaverim, yanıma otur da birlikte yiyelim. Bugün ikimiz de avcınız.”

Walter, Leydi’nin yanına titreyerek oturdu ancak sebebi onun güzelliği karşısında duyduğu saygı ya da kurnazlığı ve ef-sunundan korkması değildi.

Yemeklerini bitirdikten sonra bir süre daha beraber otur-dular ve Leydi ile diğer topraklar, tipik erkek davranışları ve Walter’ın yolculukları hakkında konuşmaya daldılar.

En sonunda Leydi dedi ki: “İyi bir yaverin yapması gerektiğini yaparak bana çok şey anlattın ve bütün sorularımı cevap-ladın, beni memnun ettin. Şimdiye kadar hakkında hiçbir şey söylemediğin doğup büyüdüğün şehri anlat bana.”

“Leydim,” dedi Walter, “geldiğim yer büyük bir şehirdir, çoğu kişi de güzel olduğunu düşünür. Fakat ben orayı terk et-tim, artık benim için hiçbir anlamı yok.”

“Orada hiç akraban yok mu?” diye sordu Leydi.

“Evet, var ama düşmanlarım ve hayatıma pusu kurmuş kötü bir kadın da var.”

“O kim peki?” diye sordu Leydi.

Walter dedi ki: “Kendisi benim eşimdi.”

“Güzel bir kadın mıydı?” dedi Leydi.

Walter bir süre ona baktıktan sonra cevapladı: “Neredeyse sizin kadar güzel olduğunu söyleyecektim ancak bu çok doğru değil. Ama çok güzel bir kadındı. Size bir şey söylemek istiyorum, iyi kalpli ve zarif leydim. Doğduğum Adacıktaki Langton ve akrabalarımın nerede olduğu hakkında bana bu kadar çok şey sormanıza şaşırdım. Bunları zaten bildiğinizi sanıyordum.”

“Biliyor muyum, ben mi?” dedi Leydi.

“Bilmiyor musunuz?” dedi Walter.

Leydi, tekrar sesine yerleşen küçümseyici tonla konuştu: “Bir işportacı gibi dünyayı ve pazar kentlerini gezdiğimi mi sanıyorsun? Ben Dünyanın Ötesindeki Orman’da yaşarım, başka bir yerde değil. Bu dediklerin de nereden çıktı böyle?”

Walter dedi ki: “Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim, leydim. Fakat siz üçünüz benim şehrimde iskelede yürüyerek bir gemiye bindikten sonra geminin limandan ayrıldığını görmüştüm. İlk olarak burada gördüğüm garip bir cüce, ardından hizmetkârınız, onun ardından da zarif ve güzel olan siz geçtiniz.”

Walter konuşurken Leydi’nin yüz ifadesi değişerek ilk önce kızardı, ardından soldu. Dişlerini sıkırsa da kendini tutarak dedi ki: “Senin bir yalancı ya da yarım akıllı biri olmadığını biliyorum, yaver, bu nedenle gerçekten de benim bir suretimi gördüğüne inanıyorum. Ancak ben hiç Langton’da bulunmadım, hat-ta düşünmedim bile. Şimdi sen söyleyene kadar öyle bir şehrin olduğunu bile bilmiyordum. Bir düşmanım o topraklara benim bir gölgemi düşürmüş olmalı.”

“Peki, hangi düşmanınız bunu yapmış olabilir, leydim?” diye sordu Walter.

Leydi hemen cevap vermese de bir süre sonra sinirden titreyen dudaklarla cevapladı: “İnsanın düşmanlarının her zaman kendi çatısı altında olduğunu bilmiyor musun? Bunu kimin yaptığını öğrendiğimde bu düşman benimle oldukça fena bir saat geçirecek.”

Bunu söyledikten sonra tekrar sessizleşerek öfkeyle ellerini o kadar sıkı, vücudu o kadar kaskatı kesildi ki Walter ondan korktu ve duyduğu kuşkuların hepsi geri geldi. Bu kadar çok şey söylediği için pişman olmuştu. Ancak çok geçmeden bütün sıkıntı ve öfkesi Leydi’nin üzerinden akıp gitmiş gibi göründü ve tekrar neşeli, nazik ve iyi davranmaya başladı: “Ne olursa

olsun, bana söylediğin için teşekkür ederim, yaverim, dostum. Seni kesinlikle suçlamıyorum. Hem bu gördüklerin seni buraya getirmedi mi zaten?”

“Evet, leydim.” dedi Walter.

“O zaman müteşekkîr olmamız gerek,” dedi Leydi. “Burada başımız üzerinde yerin var.”

Bunun üzerine Walter, diz çökerek Leydi’nin uzattığı eli öptüğünde, kor ateşten bir demir kalbini delip geçmiş gibi hissetti ve bir anda gücünün tükendiğini fark edip başını öne eğdi. Buna rağmen Leydi’nin elini tutmaya devam ederek defalarca elini, bileğini, kolunu öptü. Nerede olduğunu farkında değildi.

Leydi, Walter’dan biraz uzaklaşarak ayağa kalktı ve dedi ki: “Günü boşa geçiriyoruz. Eğer yanımızda geyik etiyle dönmek istiyorsak işe koyulmalıyız. Hadi, ayağa kalk, yaver. Tazıları al ve benimle gel. Yakınlarda boy boy, sürüyle geyiğin bulunduğu küçük bir çalılık var. Artık yola çıkalım.”

Taşocağı'nda Ölüm

arım mil kadar sessizce yürüdüler. Leydi, Walter'ın bir hizmetkâr gibi biraz geriden değil, yanında yürümesini istiyordu. Ona bir hayvan, kuş ya da ağacı göstereceğinde eline dokunuyor, vücudunun sıcaklığı Walter'ı mahvederek başka hiçbir şey düşünemeyecek hale geliyordu.

Çalılıklara geldiklerinde Leydi, Walter'a dönerek dedi ki: "Ormanda ne yapacağımı gayet iyi bilirim, yaverim. Bir daha kendimizi utandırmayacağımızı söylediğimde bana inanabilirsin. Şimdi sağduyuyla hareket edeceğim; sen de yayına bir ok geçir ve burada beni bekle. Tazıları burada bırakarak çalılıklara gireceğim ve avı senin için korkutacağım. Hızlı ol ve okunu iyi at ki benden ödülünü alabilesin."

Sözlerini bitirdikten sonra tekrar eteklerini kaldırdı, kavisli yayını eline alarak sadağından bir ok çekti ve yavaş adımlarla çalılıkların arasına girerek Walter'ı, kuru yapraklar üzerindeki adımlarını ve içinden geçtiği çalıların hışırtısını dinler halde kendisine hasret bıraktı.

Birkaç dakika bekleyen Walter çalıların arasından anlaşıl-maz kelimelerden oluşan bir kadın çığlığı duydu ve bir şeylerin ters gittiği düşüncesi aklından geçerken biraz patırtı çıkararak hızla çalılıkların arasına süzüldü.

Çok az ilerlemişti ki yüzü ölü gibi bembeyaz ve dizleri birbirine yapışmış olan Leydi'yi dar bir açıklıkta sallanıp sendelerken buldu. Elleri vücudunun iki yanında sallanıyordu, elindeki yay ve ok yere düşmüştü. Yaklaşık on metre önünde koca kafalı, sarı bir yaratık yere çömelmiş bir şekilde yavaşça ona doğru yaklaşıyordu.

Walter bir anda durdu. Bir ok halihazırda yaya gerilmiş, bir ok da yayı geren elinde sallanıyordu. Sağ elini kaldırarak göz açıp kapayıncaya kadar oku çekip bıraktı. Ok Leydi'nin yanından geçtikten hemen sonra sarı aslan, sanki cennetten yeryüzüne inen bir okla vurulmuş gibi, omzunun arkasına batan okun sapını ısırmaaya çalışırken orman bir kükreme ile cınladı. Walter çoktan bir ok daha salmıştı bile. Ardından yayını yere fırlatarak elinde parıldayan kılıcıyla, yerde yuvarlanıp debelense de ilerleyecek gücü olmayan aslana doğru koştu. Walter dikkatle hayvana yaklaşarak kalbine kılıcını sapladıktan sonra, ölmeden önce saldırabileceği korkusuyla hemen geriye sıçrasa da aslan yuvarlanmayı kesmiş, kükremesi dinmiş, avcının önünde hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

Walter bir süre onu izleyerek bekledikten sonra Leydi'ye doğru döndü. Leydi yere yığılmış, sessiz bir şekilde kıvrılmış yatıyordu. Walter yanında diz çökerek Leydi'nin başını kaldırdı ve düşmanın öldüğünü, ayağa kalkabileceğini söyledi. Çok geçmeden Leydi kol ve bacaklarını esnetti ve çimlerin üzerinde dönerek uykuya dalmış gibi göründü. Yüzüne yeniden renk gelmiş, hafif bir gülümseme yerleşen yüzü yumuşamıştı. Leydi bu şekilde uzanmış yatarken Walter bir süre yanında oturarak onu izledi. Leydi sonunda gözlerini açarak oturduğunda Walter'a gülümseyerek sordu: "Ne oldu, yaverim? Uyudum da rüya mı gördüm?"

Walter cevap vermeden onun hatırlamasını bekledi ve çok geçmeden Leydi titreyerek, bembeyaz yüzüyle ayağa kalkıp dedi ki: "Gidelim buradan, bu ormanda düşmanlarımız var."

Çalılıklardan çıkarak huzursuzca onları bekleyen tazıları bıraktıkları yere gelene kadar Leydi aceleyle Walter'ın önünden yürüdü. Walter tazıları topladı ve onu beklemeden eve doğru hızla ilerleyen Leydi'nin peşinden gitti.

Leydi en sonunda durarak Walter'a döndü ve dedi ki: "Buraya gel."

Walter dediğini yaptıktan sonra Leydi tekrar konuştu: "Yine yorulduğum, şu üvez ağacının altına oturup dinlenelim."

Böylece oturdular ve Leydi bir süre dizlerinin arasını izledikten sonra şöyle dedi: "Neden aslanın postunu getirmedin?"

Walter dedi ki: "Leydim, hemen giderek hayvanı yüzüp postunu getireyim."

Hemen ayağa kalktı. Leydi, pantolonunun eteklerinden çekerek onu yerine oturttu ve dedi ki: "Hayır, gitmeyeceksin, yanımda kal. Otur."

Walter dediğini yaptıktan sonra Leydi dedi ki: "Beni burada yalnız bırakma, korkuyorum. Ölümün yüzüne bakmaya alışkın değilim."

Konuştukça yüzü daha da soldu ve bir elini göğsüne koyarak bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu. Sonunda Walter'a döndü ve gülümseyerek sordu: "Düşmanın önünde tehlikedeyken nasıl görünüyordum?" Bir elini Walter'ın elinin üzerine koydu.

"Ah yarabbim," diye cevapladı Walter, "her zamanki gibi çok güzeldiniz, leydim ama sizin için çok korktum."

Leydi elini çekmeden dedi ki: "İyi kalpli ve dürüst yaverim, çalılıkların arasına girmeden evvel avı öldürmeyi başarırsan seni ödüllendireceğimi söylemiştim. Aslanın postunu orada bırakmış olsan da avımızı öldürdün. Şimdi ödülünü isteyebilirsin ancak karar vermeden önce iyi düşün."

Walter elinin üzerinde Leydi'nin elinin sıcaklığını hissetti ve sıcak akşamüstü güneşinin altında ormanın kokularıyla karışmış kokusunu içine çekti. Kalbi ona duyduğu arzuyla gölgeleşmişti. Walter, Leydi'den, hizmetkârını özgür bırakmasını ve

onunla birlikte başka topraklara gitmesine izin vermesini istemeye çok yaklaştı. Zihni konuşup konuşmama arasında gidip gelirken dikkatle onu izlemekte olan Leydi'nin elini elinin üzerinden çekmesiyle tüm şüphe ve korkuları tekrar zihnine akın ederek konuşmasına engel oldu.

Leydi neşeyle gülererek dedi ki: "Yaverim ne kadar utangaç, bir kadından bir aslandan daha çok korkuyor. Senden yanağımı öpmeni istesem yeterli bir ödül olur mu?"

Walter, Leydi'nin yaklaştırdığı yüzünü kendinden hoşnut bir şekilde öptü ve yarın onu nelerin beklediğini düşünerek onu izledi.

Leydi ayağa kalktı ve dedi ki: "Gel, yaverim, eve gidelim artık. Utanma, ileride başka ödüller de olacak."

Böylece sessizce yollarına devam ettiler. Eve geldiklerinde neredeyse gün batmaktaydı. Walter, genç kızı görme umuduyla çevresine bakındıysa da onu göremedi. Leydi, Walter'a dönerek: "Ben odama gidiyorum, bugünlük hizmetin sona erdi," dedikten sonra ona arkadaşça bir baş selamı vererek yoluna gitti.

Kral'ın Oğlu ile Genç Kız

alter tekrar evden çıkarak sık bir çalılığa varana kadar yavaş yavaş ağaçların arasında ilerledi. Yapacak başka hiçbir şeyi olmadığı için, belki de içinde bulunduğu durum üzerine düşünebilmek için uzaklaşarak yalnız kalmak umuduyla çalılıkların arasına girdi. Orada sık dalların arasında uzanırken gelecek günlerde başına gelebileceklerle dair düşüncelerini toplayamadı. İki kadının ve yaratığın görüntüleri gözünün önünden geçiyor; korku, arzu ve hayata karşı duyduğu umut zihninde bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu.

Walter orada uzanmış yatarken ayak seslerinin yaklaştığını duydu ve dalların arasından bakarak güneş batmış olsa da yakınlarında el ele tutuşmuş bir adam ve kadının yavaşça yürüdüğünü gördü. İlk başta Kral'ın Oğlu ile Leydi olduğunu düşünse de çok geçmeden, adam gerçekten de Kral'ın Oğlu olsa da elinden tuttuğu kişinin genç kız olduğunu anladı. Kral'ın Oğlu'nun gözleri arzuyla yanıp tutuşsa da genç kızın oldukça solgun olduğunu fark etti. Fakat genç kız konuşmaya başladığında duyduğu ses gayet sakindi: "Kral'ın Oğlu, bugüne kadar beni çok defa kabaca tehdit ettiniz. Şimdi yine tehdit ediyorsunuz ve yine kabasınız. Bundan önce benden ne istediyseniz

artık gerek kalmadı. Kendisinden sıkıldığınız sahibem de artık sizden sıkıldı ve beni bu yabancı gelmeden önce olsa yapacağı gibi, sizin aşkınızla ödüllendirmeyebilir. Sizin gibi iki kudretli kişi arasında ben yalnızca zavallı ve çaresiz bir köleyim. Siz ne isterseniz yapmaktan başka bir çarem yok.”

Konuşurken korkunun ıstırabından çılgına dönmüş biri gibi etrafına bakıyordu. Öfke ve üzüntüden gözü kararan Walter neredeyse kılıcını çekerek saklandığı yerden Kral’ın Oğlu’na doğru koşmaya başlayacaktı. Ancak bunu yapması durumunda hizmetkârı ve kendisini mutlak bir felakete sürükleyeceğini düşünerek ne kadar zorlansa da kendini tuttu.

Genç kız, Walter’ın saklandığı yerin beş metre kadar yakınında durdu. Walter, genç kızın, durduğu yerden kendisini görüp görmediğini merak ediyordu. Kral’ın Oğlu ise genç kıza o kadar odaklanmıştı, güzelliğini öyle bir açlıkla izliyordu ki başka hiçbir şeyi görmediği açıktı.

Walter, ikilinin diğer tarafında, çimenlerle dalların arasında birini fark etti. Çirkin kahverengi ve sarı bedeniyle bir kokarca değilse eğer, o korkunç cüce ya da onun türünden biri olmalıydı. Walter’ın içi cüceye duyduğu tiksinti ile ürperdi. O anda Kral’ın Oğlu, genç kıza cevap veriyordu: “Canım, her ne kadar isteyecek ya da iyi niyetle vermiyor olsan da, bana verdiğin armağanı alacağım ve artık seni tehdit etmeyeceğim.”

Genç kız ona yalnızca dudaklarıyla gülümsedi, bitkin görünen gözleri ise çevrede dolanıyordu. “Lordum,” dedi, “bütün kadınlar öyle yapmaz mı zaten?”

“Bu şekilde veriyor olsan bile aşkını kabul ediyorum. Ama o yeni gelen sefil adamı sevmediğini, bu sabah leydimin yanında görmem haricinde onu hiç görmediğini tekrar söyle. Hayır, bu sefer yemin et.”

“Neyin üzerine yemin edeyim?” diye sordu hizmetkâr.

“Benim hayatım üzerime yemin et,” diye cevapladı Kral’ın Oğlu ve vücudunu genç kıza yaklaştırdı. Genç kız elini onun

elinden çekerek Kral'ın Oğlu'nun göğsüne yerleştirdi ve dedi ki: "Hayatın üzerine yemin ederim."

Kral'ın Oğlu yüzünde ahlaksız bir gülümsemeyle onu kendine çekerek yüzünü birçok kez öptükten sonra biraz uzaklaşarak dedi ki: "Artık siftahı yaptığıma göre ne zaman sana gelebilirim?"

Genç kız sakın bir ses tonuyla cevapladı: "En geç üç gün içerisinde, size günü ve saati yarın ya da yarından sonra haber vereceğim."

Kral'ın Oğlu kızı bir kere daha öperek dedi ki: "Unutma, yoksa tehdit hâlâ geçerli olacaktır."

Bunu dedikten sonra çökmeye başlayan alacakaranlıkta arkasını dönerek, peşinden onu takip eden sarımsı kahverengi yaratıkla eve doğru gitti.

Genç kız ise bir süre kıpırdamadan durmaya devam ederek Kral'ın Oğlu'nu ve peşindeki yaratığı izledi. Ardından Walter'ın saklanmakta olduğu yere doğru dönerek dalları hafifçe kenara itti. Çalılarının arasından sıçrayarak ayağa kalkan Walter ile yüz yüze geldiler. Genç kız yumuşak bir ses tonuyla dedi ki: "Bana henüz dokunma!"

Walter'ın cevap vermeden sert bir ifade ile ona baktığını gören genç kız sordu: "Bana kızgın mısın?"

Walter sessizliğini korumaya devam ediyordu. Genç kız konuşmaya devam etti: "Arkadaşım, sana yalvarıyorum, lütfen hayat ve ölümle, mutluluk ve sefaletle oynama. Kısa bir süre önce birbirimize ettiğimiz yemini hatırlamıyor musun? Son birkaç günde değiştiğimi mi düşünüyorsun? Hâlâ bizim hakkımızda aynı şeyleri mi düşünüyorsun? Eğer fikrini değiştirdiysen hemen şimdi söyle. Ben gönülsüz dudaklarımı kimin öptüğüne ya da senin öptüğün dudakların kimin olduğuna aldırmadan, ikimizin de birbiri hakkındaki düşüncelerinin değişmediğini düşünerek hareket ediyordum. Ancak fikrin değiştiyse, artık sevgini bana vermek istemiyorsan, (kemerinden keskin bir bı-

çak çıkararak) kazandığımı sandığım arkadaşımın bana öfkelenmesine neden olan o alçak, bunun cezasını ödeyecek. Sonra ne olarsa olsun! Ama fikrini değıştirmediyse, verdiğimiz söz hâlâ geçerliyse tüm bu kötölükleri, kurnazlıkları ve üzüntüleri arkamızda bırakarak gelecekte mutlu günlerimiz, upuzun ömrümüz ve onurlu bir ölüm ayaklarımızın altına serilecek. Tabii dediklerimi yaparsan, canım, arkadaşım, ilk dostum!"

Walter ona baktı ve genç kızın ona duyduğu aşk, güzelliğiyle içinde büyürken yüz ifadesi değışti ve gözlerine dolan yaşlar genç kızın önünde akmaya başladı. Elini genç kıza doğru uzattı.

Genç kız nazikçe konuşmasına devam etti: "Aramız hâlâ iyi demek ki. Şimdi bile elini tutup kollarımı sana saramamak, beni seven o dudaklarını öpememek ne kadar acı. Ama böyle olması gerek. Canım, senden bu kadar uzakta duruyor olsam da, birbirimize bir kelime olsun söylemesek bile burada durmamız çok tehlikeli. Her hareketimi izleyen uğursuz bir casus var ve sanırım şu anda Kral'ın Oğlu'nu takip etmekle meşgul. Ancak Kral'ın Oğlu eve girdikten sonra casus geri gelecektir, bu nedenle ayrılmamız gerekiyor. Sanırım gitmeden sana birkaç şey daha söyleyebilirim. İlk olarak, kurtuluşumuz için planlarımı yürürlüğe koydum bile; ancak sana anlatmaya cesaret edemiyorum, zaten zamanımız da yok. Sana ancak şu kadarını söyleyebilirim. Sahibem büyücülükte ne kadar usta olursa olsun, benim onun sahip olmadığı bazı becerilerim var. Bu becerilerden biri de birinin görünüşünü değıştirerek tamamen başka biri gibi görünmesini sağlamak. Sana söyleyeceğim diğer şey ise, sahibem senden ne isterse istesin, onu memnun edeceğini düşünüyorsan mutlaka yerine getirmen gerektiğidir. Benimle karşılaştığında da yalnız görünüyor olsam bile sakın konuşma, bir işaret yapma. Yalnızca eğilip ayak bileğimdeki halkaya sağ elimle dokunduğumda yerinde kal ve benim konuşmamı bekle. İkimiz de kendi yolumuza gitmeden önce son olarak söyleyeceğim şey ise şudur, sevgilim: Yaptıklarım işe yarayıp da özgür

kaldığımızda umarım kötü ve şeytani bir insan olduğumu düşünmez ve yaptıklarım için bana kızgın olmazsın. Benim diğer kadınlar gibi olmadığımı çok iyi biliyorsun. Bir şövalye savaşta gidip kılıcıyla ve kurnazca hilelerle düşmanlarını yendikten sonra evine döndüğünde herkesin onu övdüğüne, kutsadığına, başına çiçeklerden bir çelenk taktıklarına, arkadaşlarını, ailesini ve şehrini kurtardığı için onu kilisede tanrının önünde övdüklerine dair bir hikâye duymuştum. Sen neden bana öyle davranmayasın? Artık her şeyi söylediğime göre, canım, arkadaşım, kendine iyi bak. Elveda!”

Genç kız sözlerini bitirdikten sonra arkasını dönerek hızla, biraz da yolunu uzatarak eve doğru yürüdü.

Gittiğinde Walter diz çöküp kızın ayaklarının bastığı toprağı öptükten sonra ayağa kalkarak yavaş yavaş eve doğru ilerledi.

Ev ve Ormanda Haz

rtesi sabah Walter sabahın geç saatlerine kadar evde aylak aylak gezindi. Öğle vakti yaklaştığında, yay ve oklarını alarak bir geyik avlamak için kuzeye, ormana doğru gitti. Biraz uzaklaştıktan sonra bir yavru geyik vura-
rak günün en sıcak saatlerini geçirmek için büyük bir kestane ağacının gölgesine oturup dinlendi. Çevresine bakındığında biraz aşağıda, ortasından güzel bir akarsu akan küçük bir vadi gördü. Kenarına inerek suyun ve söğüt ağaçlarıyla kaplı kıyıların tadını çıkardı. Bir süre su kenarındaki çimenler üzerinde cırılçıplak uzanarak hareket eden gölgelerin ve küçük dalgalara çarpan hafif meltemin keyfini sürdü.

Giyindikten sonra kıyıdan yukarı doğru üç adım ancak çıkmıştı ki akıntı yönünden kendisine doğru gelen bir kadın gördü. Öne eğilerek elini ayak bileğine dokunacakmış gibi uzatan kadını görünce onun genç kız olduğunu sanıp yüreği ağzına gelse de dikkatli bir şekilde baktığında sahibesi olduğunu fark etti. Leydi'nin durarak kendisine baktığını gören Walter, yanına gitmesini istediğini düşünerek ona doğru yürüdü. Ancak koyu gri ipeksi bir malzemedan yapılmış, ortası çiçekten bir çelenkmiş gibi desenlerle süslenmiş bir elbise giyen Leydi'ye yaklaştıkça utanmaktan kendini alamadı. Elbise o kadar inceydi

ki rüzgâr yandan estiğinde, sanki üzerinden su akıp gidiyormuş gibi, bu çelengin arkasında kalan teni haricinde hiçbir şeyi saklayamıyordu. Leydi nazik ve sevecen bir ses tonuyla onunla konuşurken yüzü mutluluk ve hoşnutluğun getirdiği bir gülümsemeyle parlıyordu: “İyi günler dilerim, yaverim. Ne iyi oldu karşılaşmamız.” Elini Walter’a doğru uzattı. Walter, önünde diz çökerek eli öptü ve başı öne eğik bir şekilde dizinin üzerinde bekledi.

Leydi gülerek eğildi ve elini Walter’ın koluna koyarak ayağa kaldırıp ona dedi ki: “Neden benim önümde bir putmuşum gibi diz çöküyorsun?”

Walter tereddütlü bir ses tonuyla cevapladı: “Bilmiyorum, leydim. Belki de sizin bir put olmanızdan korktuğum içindir.”

“Ne!” dedi Leydi. “Dün benim korktuğumu görmene rağmen böyle mi düşünüyorsun?”

Walter cevapladı: “Artık sizi daha iyi tanıdığım için bugüne kadar bu dünyaya sizin gibi bir kişinin daha gelmediğini düşünüyorum.”

Leydi sordu: “Düşmanımı öldürmen ve beni ölümden kurtırmanın karşılığı olarak benden isteyeceğin hediye konusunda hiç düşündün mü?”

“Leydim,” dedi Walter, “herhangi bir leydi, hatta herhangi bir adam için de aynısını yapardım. Erkekliğim bunu gerektirirdi. Bana bir hediyeden bahsetmeyin. Ayrıca...” Cümlesine başlayan Walter’ın yüzü kızardı ve sesi titredi. “Bana ödülümü dün vermemiş miydiniz zaten? Daha ne isteyebilirim ki?”

Leydi bir süre sessizliğini korudu ve ilgili bakışlarından utanarak kızaran Walter’ı izledi. Bir anda yüzü değişerek kızardı ve öfkeyle kaşlarını çatarak sinirli bir sesle konuştu: “Bu da ne demek oluyor? Hediyeimin değersiz olduğunu düşünüyorsun gibi geliyor bana! Hem de bir yabancı, bir serseri, Ormansız Dünya’nın beş para etmez bilgeliğine sahip olan sen! Bu toprakları sevdiklerim için dünya üzerindeki tüm krallık ve şehir-

lerden daha çok hazlarla doldurabilecek ben, önünde çıplaklığımın tüm muhteşemliği ve tüm bilgeliğimle duruyorum ama sen! Ah, bunun sorumlusu düşman, dürüst birini kurnazın teğine çevirdi! Ama sen bunun cezasını çekeceksin, ben de senin için cezamı çeksem de hiç değilse ben galip geleceğim.”

Walter, Leydi'nin önünde başını öne eğmiş, ellerini sanki öfkesini dua ederek yatıştıracakmış gibi öne uzatmış, kendisi ve genç kız için korkuyor ve ne cevap vereceğini düşünüyordu.

Sonunda başını kaldırarak cesurca dedi ki: “Hayır, leydim. Beni ilk nasıl karşıladığınızı hatırladığım için ne demek istediğinizi anlıyorum. Benim hakkımda soysuz ve değersiz, elbisenizin eteğine dokunmayı bile hak etmeyen biri olduğumu söylediğinizi ve size karşı küstah ve kabahatli davrandığımı ve şüphesiz öfkenizi hak ettiğimi biliyorum ancak yapmam gerekeni yaptığım için affınızı dilemeyeceğim.”

Leydi sakinleşmiş, öfkesi yüzünden silinmişti. Walter'ın kalbinin derinlerinde ne yazılı olduğunu okuyormuş gibi ona bakıyordu. Bir anda yüzüne tekrar neşe geldi ve avuçlarını birbirine vurarak heyecanla konuştu: “Bu ne kadar da aptalca bir sohbet. Dün ne kadar cesur, bugünse ne kadar ince ruhlu biri olduğunu gördüm; söylemem gerekir ki dünyevi bir asalete sahip aptal bir kadın için yeterince iyi olmasan da bilge, güçlü ve güzel bir kadın olan benim için yeterince iyisin. Bizim topraklarımıza ilk geldiğinde seni küçümsediğimi söyleyen de bunun için bana kin güdemezsin. Ne yaptıysam senin kendini kanıtlaman için yaptım ve sen artık kendini kanıtladın.”

Walter tekrar Leydi'nin önünde diz çökerek dizlerine sarıldı, Leydi de tekrar onu ayağa kaldırdı. Kolu Walter'ın omzundan sarkıyor, yanağı onun yanağını okşuyordu. Walter'ın dudaklarına bir öpücük kondurarak dedi ki: “Böylelikle ikimizin de yaptığı her şey affedilmiş oldu. Artık neşeli ve mutlu günler gelecek.”

Bu sözleri üzerine gülümseyen yüzü bir anda ciddileşti ve

hem görkemli hem zarif hem de cana yakın görünüyordu. Elini uzatarak Walter'ın elini tuttu ve dedi ki: "Bir hükümdar olmadığın için Altın Ev'deki odamı fazla görkemli bulabilirsin. Bugün benimle karşılaşmak için güzel bir yer seçtin. Suyun diğer tarafında buralara gelen herkesin bulamayacağı çok hoş bir kamariye var. Orada senin için kendi topraklarındaki herhangi bir kadın olacağım ve sen de utanmayacaksın, eminim."

Konuşurken Walter'a yaklaştı, mutlu ve halinden memnun bir şekilde onu izlerken o tatlı sesi Walter'ın ruhunu okşadı.

Walter'ın yıkandığı su birikintisinin yanından, suyun sığ yerinden karşıya geçtiler ve çok geçmeden karşılarına üzerinde basit bir kapının bulunduğu yüksekçe bir çit çıktı. Leydi kapıyı açtı ve göz kamaştırıcı güzellikteki hanımelleri, güller ve çiçek açmış ıhlamur ağaçları ile bezenmiş, zambaklar, şebboylar ve diğer süs çiçeklerinden oluşan sıraların arasında yemyeşil çimenleriyle bir bahçeye girdiler. Az önce geçmiş oldukları akarsuyun bir kolu da bahçenin içinden geçiyordu. Bahçenin ortasında sanki yeni yapılmış gibi görünen, ahşap kolonları ve sarı sazdan çatısıyla küçük bir ev bulunuyordu.

Walter çevresine bakınarak şimdi ne olacağını, ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışsa da bahçenin güzelliğiyle birleşen Leydi'nin güzelliği dışında herhangi bir şeyi düşünemiyordu. Leydi şimdi o kadar iyi ve kibar, hatta zaman zaman çekingen ve utangaç davranıyordu ki Walter kimin elini tuttuğundan ya da kimin mis kokulu ve pürüzsüz vücudunun bu kadar yakınında olduğundan emin olamıyordu.

Gün batana kadar bahçede dolaştıktan sonra serin ve loş eve girerek hiçbir art niyeti olmayan, aralarına düşmanlık ve ölüm tohumları atılmamış, ertesi günün getireceklerinden korkmayan bir çift gibi seviştiler.

Genç Kız, Walter'a Randevu Verir

alter ertesi gün uyandığında yanında kimsenin olmadığını ve günün ilerlemiş olduğunu gördü. Ayağa kalkarak bahçenin bir ucundan diğerine yürüdüğünde orada yalnız olduğunu anladı. Leydi ile karşılaşmaktan ne kadar korksa da kendini üzgün hissediyor ve başına gelebileceklerden korkuyordu. En sonunda dün onları bahçeye getiren kapıyı buldu ve küçük vadiye doğru ilerledi. Birkaç adım attıktan sonra geri döndüğünde bahçenin, çitlerin ve orada görmüş olduğu her şeyin ortadan kaybolduğunu gördü. Kaşlarını çattı ve düşündükçe kalbinin daha da ağırlaştığını hissetse de yoluna devam ederek akarsuyu geçti. Diğer taraftaki çimenlerin üzerine henüz ayak basmıştı ki bir kadının kendine doğru geldiğini gördü. Önceki günün ve o harika bahçenin o kadar etkisindeydi ki ilk başta gelenin Leydi olduğunu düşündü. Ancak kadın eğilerek sağ ayak bileğine dokunduğunda onun genç kız olduğunu anlayabildi. Genç kıza yaklaşan Walter, kırmızı yanakları ve parlayan gözleriyle genç kızın geçen karşılaşmalarındaki kadar üzgün olmadığını fark etti.

Walter ona doğru yürürken genç kız da ellerini ona doğru uzatarak birkaç adım yaklaştı ancak kendini tutarak ellerini

çekti ve gülümseyerek dedi ki: “Ah arkadaşım, umarım bunu sana son söyleyişim olur. Ellerime, hatta elbisemin eteğine bile dokunma lütfen.”

Kalbi neşeyle dolan Walter sevgiyle genç kıza bakarak dedi ki: “Neden, ne oldu?”

“Ah neler oldu...” diye sözüne başladı.

Fakat Walter onu izlerken genç kızın yüzündeki gülümseme soldu ve yüzü, dudakları bile bembeyaz oldu. Genç kız soluna, akarsuya doğru göz ucuyla bir bakış attı. Onun bakışlarını takip eden Walter, bir anlığına o şekilsiz, sarı cücenin gri bir kayanın arkasından onları izlediğini gördüğünü sansa da gördüğü şey hemen ortadan kayboldu. Ölü gibi bembeyaz kesilmiş genç kız yüzü Walter’a, sırtı akarsuya dönük halde açık, titremeyen ve kararlı olsa da neşesiz ve şefkatsiz bir sesle konuştu: “Olan şu, arkadaşım. Artık aşkımızdan sakınmamıza gerek kalmadı. Bugün, gece yarısından bir saat önce odama gel. Senin haberin yok ama odanın tam karşısındaki kırmızı kapılı oda benim. Bu gece kederimiz sona erecek. Şimdi gitmem gerek. Sakın beni takip etme ve randevumuzu unutma!”

Ardından arkasını dönerek akarsu boyunca rüzgâr hızıyla kaçtı.

Walter bundan iyi ya da kötü ne anlam çıkarması gerektiğini merak ederek orada durdu. O çirkin kafanın ortaya çıkmasıyla genç kızın renginin attığını ve korkudan donakaldığını biliyordu ancak yine de söylemek istediği şeyi söylemiş gibi görünüyordu. Her halükârda, kendi kendine, “Ne olursa olsun, buluşmamıza gideceğim,” diye söz verdi.

Ardından kılıcını çekerek o şeytani yaratığı bulmak için çevresine bakınsa da çimenler, akarsu ve vadinin çalıları dışında hiçbir şey göremedi. Elinde kılıcıyla vadinin eğimini tırmanarak bildiği tek yoldan Altın Ev’e doğru yürümeye koyuldu. Tepeye varıp da yaz meltemini yüzünde hissettiğinde ve kocaman meşe ve kestane ağaçlarıyla bezenmiş yeşil çimenlerle kaplı ba-

yıra doğru baktığında, kendini doğanın canlılığıyla tamamen yenilenmiş hissediyordu. Sıkılmış yumruğunun arasındaki sağlam kılıcı yoklayıp içindeki güç ve arzunun farkına vardı. Sanki bütün dünya ayaklarının altına serilmişti.

Walter acımasız bir ifadeyle gülümsedi ve kılıcını kınına takarak eve doğru ilerledi.

Walter Aslanın Postunu Eve Getirmeye Gider

erandadan serin ve loş salona adım atıp sütunların süslediği salona baktığında süs havuzunun ilerisinde bir altın pırıltısı gördü. Havuzu geçtikten sonra bakışlarını tahta çevirdiğinde kraliçelere yaraşan kıyafetleriyle Leydi'nin orada oturduğunu fark etti. Leydi onu çağırarak selamladı, sakın ve nazik bir sesle, onu yalnızca sadık bir hizmetkârı olarak tanıyormuş gibi konuştu: "Yaverim, dün öldürdüğün, düşmanın bir hizmetkârı olan aslanın ayaklarımız altına sereceğimiz bir halı olmasının uygun olacağına karar verdik. Şimdi bıçağını yanına alarak git ve o aslanın postunu yüzerek bize getir. Bugünlük yapman gereken tek şey bu. O nedenle acele ederek kendini yormana gerek yok. Tanrı seninle olsun."

Walter, Leydi'nin önünde diz çöktü. Leydi de nezaketle ona gülümsese de öpmesi için elini uzatmadı ve ona pek aldırmıyormuş gibi göründü. Walter, Leydi'nin kurnazlığını bilmesine rağmen bir gece önce kollarında yatan kadının o olduğuna şaşırmaktan kendini alamadı.

Yola çıkarak aslanı öldürdüğü çalığa geldiğinde öğleden

sonra olmuştı bile. Çalığa girerek Leydi'nin aslandan korkusundan bayıldığı yere geldi. Vücudunun çimenler üzerinde bıraktığı, bir yaban tavşanı şekline benzeyen iz hâlâ oradaydı. Fakat Walter o muazzam yarattığı öldürdüğü yere geldiğinde ölüsünün yerinde yeller estiğini gördü. Yalnızca Walter'ın ayak izleri ve attığı, biri kırmızı biri mavi tüylü iki oktan başka hiçbir şey yoktu. İlk başta birinin oraya gelerek leşi götürdüğünü düşünse de kendi kendine gülerек dedi ki: "O kadar büyük bir gövdeyi taşıırken arkalarında sürüklenme izleri bırakmamaları imkânsız. Eğer parçalara ayırsalardı da çimenler üzerinde kan ve kürk parçaları ile sanki birçok kişi varmış gibi bir sürü ayak izi olurdu." Utanarak yüzünde kendini hor gören bir ifadeyle güldü: "Ne kadar da yiğitçe davrandığımı düşünmüştüm ama aslında hiçbir şeyi vuramamışım, babamın oğlunun kılıcının önünde hiçbir şey yokmuş meğer. Bu topraklarda olan her şey yalan, hiçbir şey gerçek değil ve burada benden başka hiçbir canlı yok. Hatta bu ağaçlar ve yeşil çimenler de birazdan kaybolacak, ben de bulutların arasından yeryüzüne düşeceğim."

Arkasını dönerek tekrar Altın Ev'e giden yola geldi ve karşısına şimdi neler çıkacağını düşünerek yavaş yavaş ilerledi. Böylece yürürken suyun kenarında ilk avlarını kaybettikleri o ilk çalığa geldi ve bir süre düşünse de aslana ne olduğuna dair herhangi bir cevap bulamayan Walter oradaki su birikintisinde yıkandı.

Ardından gün yavaş yavaş sona ererken tekrar eve giden yola düştü. Eve yaklaştığında gün batmak üzereydi ancak önündeki hafif bir eğim evi gizliyordu. Walter durup çevresine baktı ve o yokuşun ardından bir kadının ona doğru geldiğini gördü.

Kadın tam tepede duraklayarak büyük bir dikkatle çevresine baktıktan sonra hızla Walter'ın yanına koştu. Gelen genç kızdı.

Walter'dan üç adım uzakta durarak eğildi ve gizli işaretlerini yaparak nefes nefese konuşmaya başladı: "Beni dinle! Sözlerimi bitirene kadar bir cevap verme. Kandırmam gereken biri olduğunu fark ettiğim için sana bu akşam buluşmamızı söylemiştim.

Fakat sözün, aşkın ve seni sen yapan her şey için sana yalvarıyorum, bu akşam odama gelme! Gece yarısına doğru evin hemen dışındaki fındık koruluğunda gizlen ve beni orada bekle. Anlıyor musun? Gelecek misin? Hemen cevap ver, evet ya da hayır, daha fazla oyalanamam. Arkamda ne olduğunu kim bilebilir?”

“Evet,” dedi Walter aceleyle, “ama aşkım, dostum...”

“Sus,” diyerek sözünü kesti genç kız, “umalım da her şey yolunda gitsin.” Sonra arkasına dönerek aceleyle geldiği yöne doğru değil, yan tarafına doğru koştu.

Walter ise Kral'ın Oğlu'nu durdurabilecek ya da diğerlerini yapmaya ikna edebileceği hiçbir şey olmadığını düşünerek yavaş yavaş yürüdü. Yalnızca diğerlerinin arzularına göre hareket ettirilen bir piyon olmayı erkeklik gururuna yediremiyordu.

İlerlerken genç kızın, ona doğru koşarken ve karşısında durduğu an yüzünde gördüğü arzu, ona duyduğu aşk ve iç sıkıntısı ile harmanlanmış yüzü gözünün önüne geldi.

Tepeye vardığında bir ok atımı uzağında olan, batan güneşte kızıl parıltılar saçan Altın Ev'i görebiliyordu. O anda Kral'ın Oğlu'nun güneş ışınlarını yansıtan altın, çelik ve gümüşlerle süslenmiş rengârenk kıyafetleri içinde kendine doğru geldiğini gördü. Kral'ın Oğlu yanına gelmek için yönünü değiştirdi ve neşeyle dedi ki: “İyi akşamlar, leydimin yaveri! Sana biraz nezaket borcum var. Senin sayende bu akşam, yarın ve sonraki birçok gün çok mutlu olacağım, oysa bugüne kadar sana hiç de kibar davranmamıştım.”

Yüzü neşeyle aydınlanmıştı, gözleri ise memnuniyetle parlıyordu. Yakışıklı bir adamdı ancak Walter onun kötü kalpli biri olduğunu düşünüyordu. Ondan o kadar nefret ediyordu ki ona cevap vermek bile içinden gelmiyordu. Yine de kendini tutarak dedi ki: “Teşekkür ederim, Kral'ın Oğlu. Bu yabancı topraklarda birini mutlu görmek ne kadar güzel.”

“Sen mutlu değil misin, leydimin yaveri?” diye sordu Kral'ın Oğlu.

Walter'ın bu adama içini dökmeye, hatta aklından geçenlerin bir gramını bile göstermeye niyeti yoktu, onu düşmanı olarak görüyordu. Bu nedenle âşık olduğu için çok şanslı bir adammış gibi, yüzüne kibar ve biraz aptalca bir gülümseme yerleştirip dedi ki: "Evet, tabii, neden mutlu olmayayım? Mutlu olmak için çok nedenim var."

"O zaman neden birinin mutlu olmasına sevindiğini söyledin? Kimin mutsuz olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Kral'ın Oğlu, Walter'ı dikkatle inceleyerek.

Walter acele etmeden cevapladı: "Öyle mi dedim? Sanırım seni düşünüyor olmalıyım. İlk karşılaştığımızda ve sonrasında hep üzgün ve durumundan hoşnutsuz görünüyordun."

Kral'ın Oğlu'nun yüzü değişti ve dedi ki: "Evet, öyleydim. Özgür değildim ve kalbimin gerçek arzusuna uymayan bir yerdeydim. Ama şimdi özgürlüğün eşiğindeyim ve çok geçmeden bütün arzularım gerçek olacak. Biraz akılsız görünsen de iyi bir insan olduğunu düşünüyorum, o yüzden seninle üstü kapalı konuşmayacağım. Hizmetkâr kız sonunda benim olmaya söz verdi ve iki üç gün içerisinde, onun yardımıyla tekrar dünyayı görebileceğim."

Walter ona hafifçe gülümseyerek sordu: "Peki ya Leydi? O bu konuda ne diyecek?"

Kral'ın Oğlu'nun yüzü kızarsa da sahte bir gülümsemeyle cevapladı: "Bunu sormana gerek olmadığını sen de biliyorsun. Sana Leydi'nin senin küçük parmağına benim tüm bedenimden daha çok değer verdiğini söylememe ne gerek var? Mura-dıma ermem ve esaretten kurtulmamı bir şekilde sana borçlu olduğum için artık sana rahatça söyleyebilirim. Artık güzel despotumuzun yanındaki yerimi sen aldın. Benim için endişelenme. O benim gitmeme izin verecektir. Sen asıl kendine dikkat et! Artık içim rahat ve neşeyle dolu olduğu için ve bunları sana anlatmak hoşuma gittiği ve bana hiçbir zarar vermeyeceği için anlattım. Bu hikâyeden leydine bahsetmeyi düşünüyorsan da

cevabını ben vereyim. Hiçbir şey anlatmayacaksın. Benim sahip olduğum mücevhere kalbini kaptırdığını biliyorum. Sen de Leydi'nin gazabının kimi vuracağını biliyorsun ki o kişi ne benim ne de sensin."

"Doğru söylüyorsun," dedi Walter, "ihanet etmek de âdetim değildir."

Birlikte bir süre sessizce yürüdükten sonra Walter, Kral'ın Oğlu'na dönerek sordu: "Hizmetkâr kız sana hayır demiş olsaydı ne yapardın?"

"Üstüme iyilik sağlık!" dedi Kral'ın Oğlu sertçe, "hayır demenin bedelini öderdi ve ben de..." Cümlesini yarıda keserek kısık ama kulağa biraz inatçı gelen bir sesle ekledi: "Gerçekleşmemiş olasılıklar hakkında neden konuşalım ki? Bana güzellikle evet dedi zaten."

Walter onun yalan söylediğinin farkındaydı, bu yüzden sessizliğini korudu. Ancak çok geçmeden bir soru daha sordu: "Özgür kaldığında kendi topraklarına geri mi döneceksin?"

"Evet," diyerek yanıtladı Kral'ın Oğlu, "o bana yolu gösterecek."

"Babanın topraklarına vardığında onu leydin, kraliçen yapacak mısın?" dedi Walter.

Kral'ın Oğlu kaşlarını çatarak cevapladı: "Kendi topraklarımda onunla ne istersem onu yaparım. Onun hayatından memnun olmasını sağlamayacak hiçbir şey yapmam zaten."

Aralarındaki konuşma böylece son buldu ve Kral'ın Oğlu neşeyle şarkı söyleyerek ormana doğru ilerlerken Walter yüzünde ciddi bir ifadeyle eve doğru yürüdü. Aslında bu konuşma canını çok da sıkınamıştı. Kral'ın Oğlu yalan söylediğinin farkındaydı ve bu çifte buluşmanın onun yararına olduğunu düşünüyordu. Üzgün olmasa da kendini hem heyecanlı hem rahatsız hissediyor; ruh hali umutla korku arasında gidip geliyordu.

Walter İkinci Bir Buluşma Teklifi Alır

alter sütunlu salona girdiğinde Leydi'yi tahtın önünde bir ileri bir geri yürürken buldu. Yanına yaklaştığında Leydi, ona doğru dönerek sinirliden ziyade hevesli bir ses tonuyla sordu: "Ne yaptın, yaver? Neden yanıma geldin?"

Walter utanarak Leydi'nin önünde eğildi ve dedi ki: "Ah zarif leydim, bana verdiğiniz görevle meşguldüm."

Leydi dedi ki: "Anlat o zaman, ne oldu?"

"Leydim, sizin bayıldığınız çalılığa girdiğimde aslanın cesedi oradan gitmişti ancak sürüklendiğine dair herhangi bir iz yoktu."

Leydi bir süre hareket etmeden Walter'ın yüzüne baktıktan sonra tahtına oturdu ve daha sakin bir ses tonuyla dedi ki: "Sana bunun bir düşmanımın işi olduğunu söylememiş miydim? Haklı olduğumu görüyorsun."

Bir süre sessiz kalan Leydi, kaşlarını çatarak dişlerini gıcırdattıktan sonra bu sefer sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Ama ben onun üstesinden geleceğim; günlerini cehenneme çevirsem de ölüm yanına yaklaşamayacak, her gün bir kere daha ölecek! Düşmanları yakın, dostları uzakta olduğunda onu kurtaracak kimse olmayacak!"

Leydi'nin gözleri parlıyordu, yüzü ise öfkeyle kararmıştı. Gözleri Walter'ınkilerle buluştuğunda ve onun yüzündeki sertliği gördüğünde bir anda yumuşayarak dedi ki: "Ama bunlar seni ilgilendirmiyor tabii. Şimdi sana gelelim. Artık akşam oldu. Odana gittiğinde sana, şimdiki ve gelecekteki haline yarışır kıyafetler bulacaksın. Onları giyip kendine güzelce çeki düzen verdikten sonra buraya gel ve yemeğimizi birlikte yiyelim. Sonra istediğin yere git ama gece yarısı olduğunda yukarıdaki galerideki fildişi kapıdan geçerek benim odama gel. Sana hem senin hem benim işimize yarayacak ancak düşmanımın felaketi olacak bir şey söyleyeceğim."

Bunun üzerine Walter, Leydi'nin ona uzattığı eli öptükten sonra salondan çıkıp odasına geldiğinde daha önce hiç görmediği kadar görkemli kıyafetlerle karşılaştı. Bunların yeni bir tuzak olup olmadığını düşündü fakat tuzak olsa bile kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığı için kıyafetleri giydi ve kralların en görkemlisi gibi görünse de diğer tüm krallardan çok daha yakışıklı oldu.

Walter salona ilerlerken akşam olmuştu bile. Ay henüz yükselmemişti ve ağaçlar birer resim kadar hareketsizdi. Ancak salon çok sayıda mumla aydınlatılmıştı. Suyu küçük dereye şırıltılarla akarken, süs havuzu bu mumların ışığında parıltıyor, gümüş köprüler ışıltıyor ve sütunlar dört bir yana ışık saçıyordu.

Platformun üzerinde kurulmuş krallara layık bir masada, en görkemli kıyafetlerini giymiş Leydi oturuyordu. Arkasında ise parıldayan, altın kumaştan yapılmış bir elbise giyse de çıplak ayakları ve ayak bileğindeki demir halka ile hizmetkârı, teva-zuyla bekliyordu.

Walter masaya doğru ilerlerken Leydi ayağa kalkıp onu selamladı, elini eline alarak yanaklarından öptü ve yanına oturttu. Böylece hizmetkâr genç kız onlara servis yaparken yemeklerine başladılar. Leydi sanki kız da salondaki sütunlardan biriymiş gibi ona hiç aldırımıyordu ancak Walter'ı tatlı sözleri ve doku-

nuşlarıyla okşuyor, ona kendi bardağından şarap içirip kendi tabağından yemek yediriyordu. Walter ise utangaç görünüyor olsa da çok korkuyordu. Leydi'nin dokunuşlarına elinden geldiğince zarif karşılıklar veriyor ve genç kıza bakmaya cesaret bile edemiyordu.

Şölen Walter'a hiç bitmeyecek kadar uzun, düşmanına iyi dostuna kötü davranarak orada durmanın getirdiği yorgunluğa katlanmak ise çok daha uzun sürmüş gibi geldi. Şöleden sonra bir süre daha orada oturarak Leydi'nin anlattığı dünyaya dair birçok şeyi dinlemiş, her ne kadar gitmesi gereken iki randevu aklını meşgul ediyor olsa da elinden geldiğince Leydi'ye yanıt vermeye çalışmıştı.

Leydi en sonunda dedi ki: "Şimdi seni bir süreliğine yalnız bırakmam gerekiyor. Nerede ve nasıl buluşacağımızı biliyorsun. Vakit gelene kadar istediğin şekilde oyalan ancak kendini yorma. Keyfinin yerinde olmasını istiyorum."

Bu sözlerinin ardından tüm görkemiyle ayağa kalktı ve salondan çıkmadan önce Walter'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Genç kız, Leydi'nin peşinden gitse de salondan çıkmadan hemen önce eğilerek gizli işareti yaparak omzunun üzerinden Walter'a baktı. Bakışı bir yakarış gibiydi, yüzünde korku ve acı vardı. Walter fındıklıktaki randevularını onaylamak için başını salladı ve genç kız hemen ortadan kayboldu.

Walter salondan geçerek gecenin karanlığında ilerledi. Verandanın kenarına geldiğinde Kral'ın Oğlu ile karşılaştı. Kral'ın Oğlu ay ışığında parlayan mücevherlerle süslü kıyafetlerine bir göz atarak güldü ve dedi ki: "Artık mevki olarak benden üstünsün gibi görünüyor. Ben yalnızca uzak bir ülkenin kralının oğluyum, sense içinde bulunduğumuz bu ülkenin krallarının kralısın, belki de bu gece olacaksın."

Walter, sözlerin altında yatan alayın farkına varsa da öfkesini gizleyerek cevap verdi: "Talihinden gün batarken memnun olduğun kadar memnun musun hâlâ, beyefendi? Herhangi bir

şüphen ya da korkun yok mu? Hizmetkâr kız seninle gerçekten buluşacak mı, yoksa senden bu seferlik kurtulabilmek için mi öyle söyledi? Ya da Leydi'ye giderek seni ele mi verecek?"

Cümleler ağzından dökülür dökülmez pişman oldu. Genç adamın içine kuruntu düşürmüş olabileceğini düşünerek genç kız ve kendisi için korktu. Ancak Kral'ın Oğlu gülmekle yetindi ve yalnızca Walter'ın son sözlerine cevap verdi: "Tabii, tabii! Bu sözlerin sevgilimle senin sevgilin arasındaki ilişki hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Kuzu hiç çobandan kurda kaçır mı? Hizmetkâr, Leydi'ye giderek beni ele verse bile, istersen Leydi'ye bir sor da esirine nasıl davrandığını sana anlatsın. Leydim bu hikâyenin bir peri masalı kadar güzel olduğunu düşünecektir. İyileştirme ilmine –belki de daha fazlasına– dair bildikleri, benim güzel genç kızımı hayatta tutan tek şeydi. Sana tekrar söylüyorum; hizmetkâr benim dediğimi yapmak zorunda; çünkü ben derin bir denizsem, ki hiç de fena bir insan olmadığımı düşünüyorum, diğeri şeytanın ta kendisidir ki bunu yakında sen de göreceksin. Yani evet, benim için her şey yolunda."

Ardından salına salına, ışıklandırılmış salona girdi. Walter ay ışığının aydınlattığı geceye doğru adım atarak bir saat, belki de daha uzun çevrede dolandıktan sonra dikkatli bir şekilde salona, ardından odasına girdi. Üstündeki süslü kıyafetleri çıkarıp kendi kıyafetlerini giydi, kılıcıyla bıçağını kuşandı, ok ve sadığını aldı. Ardından tıpkı geldiği gibi sessizce dışarı süzüldü. Dolambaçlı yollardan geçerek kuzeyden fındık korusuna geldi ve gece ilerlerken orada uzanarak gizlendi; ta ki gece yarısına az kaldığını anlayana kadar...

Walter ile Genç Kız Altın Ev'den Kaçar

alter fındık ağaçlarının arasında saklanırken en küçük seslere bile kulak kabartsa da ormanda gece seslerinden başka çıt çıkmıyordu ki bir anda evden ağlamayla karışık bir feryat yükseldi. Walter'ın yüreği ağzına geldiyse de bir şey yapacak vakti yoktu. Çığlıktan kısa bir süre sonra yakınlarında çevik ayak sesleri duydu, dallar kenara itildi ve aralarından üzerinde beyaz iç gömleği ve çıplak ayaklarıyla genç kız çıktı. Kız elini tuttuğunda ilk defa teninin kendi teni üzerinde yarattığı mutluluğu hissetti ancak genç kız nefes nefese onu çekiştirdi: "Hadi, hadi! Hâlâ zamanımız olabilir, belki de düşündüğümden daha fazla. Nefesini koşturmak için sakla, soru sorma. Hadi!"

Walter hiç vakit kaybetmeden genç kızın peşinden koştu. İkisi de tüm hızlarıyla koşuyordu.

Walter'ın Leydi ile ava çıktığı yöne, güneye doğru bazen koşup bazen yürüseler de o kadar hızla ilerliyorlardı ki gri şafak yükselirken aslanın olduğu çalılığa gelmişlerdi bile. Hiç duraksamadan ilerlemeye devam ettiler. Genç kız, ara sıra Walter'ı cesaretlendirmek için söylediği tek tük kelimeler ya da utangaç dudaklarından dökülen sevgi sözcükleri hariç neredeyse hiç konuşmamıştı. Sonunda şafak yavaş yavaş günün erken saat-

lerine döndü ve bir yamacın tepesine vardıklarında aşağıdaki, ağaçların seyrekleştiği ovaya baktılar. Ovanın ötesinde toprak yükselerek yeşil tepeler oluşturuyordu ve onların da ötesinde görkemli mavi sıradağlar bulunuyordu.

Genç kız konuşmaya başladı: "Orada Ayıların kuş uçmaz kervan geçmez dağları uzanıyor. Bizim de oradan geçmemiz gerekecek." Walter'ın kılıcının kabzasını kavradığını görünce, "Hayır, arkadaşım. Oradan geçmemizi sağlayan şey sabır ve ırfan olmalı, ne kadar iyi olursa olsun, bir adamın kılıcı değil. Bak! İlk ovanın içinden bir akarsu geçiyor ve bizim de artık dinlenmemiz gerek. Üstelik sana anlatmam gereken, kalbimi yakan bir şey var. Anlattıktan sonra senden af dilemem gerekeceği için korkuyorum."

Walter dedi ki: "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Genç kız ona cevap vermeden elinden tutup tepeden aşağı indirdi. Walter bu sefer başka bir soru sordu: "Dinlenelim diyorsun, bu artık takip edilme tehlikemizin kalmadığı anlamına mı geliyor?"

Genç kız cevapladı: "Leydi'nin başına ne geldiğini öğrenmeden sana bir şey söyleyemem. İz sürücülerini peşimize takamayacak durumdaysa artık bize rastlamaları zor. Bir iz sürücü hariç..."

Genç kız ürperdi ve Walter tuttuğu elin gerildiğini hissetti.

Genç kız ekledi: "Tehlike olsa da olmasa da dinlenmemiz gerek ve bir an önce sana duyduğum korkuyla göğsümü yakan bu şeyi anlatana kadar hiçbir yere gidemem."

Walter dedi ki: "Kraliçe, gücü ve hizmetkârları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sana daha sonra sorarım. Ama diğerlerini bir yana bırakırsak, seni layık olmadığı bir aşkla seven Kral'ın Oğlu ne olacak?"

Genç kızın rengi soldu ve dedi ki: "Hainliği dışında artık ondan korkmana gerek yok. Artık ne kimseyi sevebilecek ne de nefret edebilecek. Kral'ın Oğlu dün gece öldü."

“Nasıl öldü?” dedi Walter.

“Şimdi olmaz,” dedi genç kız. “Hikâyemi baştan sona bir seferde anlatmama izin ver. Beni gerektiğinden fazla suçlamandan korkuyorum. Ama ilk iş olarak yıkanalım ve elimizden geldiğince dinlenelim. Dinlenirken sana her şeyi anlatırım.”

Genç kız sözlerini bitirene kadar taşlar ve kumlu setler arasında, havuzları ve sığılıklarıyla tüm güzelliğiyle akan suyun kenarına gelmişlerdi. Genç kız dedi ki: “Ben oradaki büyük gri kayanın arkasında yıkanacağım, sen de burada yıkan. Bak, güneş doğuyor!”

Genç kız, dediği kayanın arkasına geçtiğinde Walter suya girerek gecenin yorgunluğunu üzerinden attı. Kıyafetlerini giydiğinde genç kız tazelenmişti ve bütün güzelliğiyle, kucağında yabani bir bitkiden topladığı yemişlerle yanına geldi. Kumların yukarısındaki yeşil çimenlerin üzerine birlikte oturarak doğanın onlara sunduklarıyla kahvaltılarını yaptılar. Walter onun güzelliğini ve zarafetini seyrederken halinden ne kadar memnun olsa da ikisi de birbirlerine karşı biraz utangaç davranıyordu. Walter genç kızın ellerini tekrar tekrar öpse de genç kız ondan kaçmamasına rağmen kendisini Walter’ın kollarına bırakacak cesareten yoksundu.

Cüce ve Affediliş

enç kız sözlerine başladı: “Şimdi sana bizim için neler yaptığımı anlatacağım ve eğer beni suçlamak ve cezalandırmak istersen ne yaptıysam senin için ve mutlu bir hayata sahip olabilmemiz umuduyla yaptığımı hatırla. İlk olarak...”

Tam o anda sesi onu yüzüstü bıraktı. Ayağa fırlayan genç kızın, parmağıyla tepeyi işaret ederken beti benzi atmış ve vücudunu öyle bir titreme almıştı ki zar zor ayakta duruyordu, yalnızca güçsüz bir sesle anlaşılmasa kelimeler mırıldanabildi.

Walter ayağa fırlayarak kolunu genç kıza doladı ve parmağıyla işaret ettiği yere ilk baktığında hiçbir şey göremese de çok geçmeden tepeden yuvarlanan kahverengi ve sarı renkli bir kaya gözüne çarptı. Bu kayanın, bu topraklara ilk adım attığında karşılaştığı o uğursuz şey olduğunu anladı. Şey ayağa kalktığında Walter onun sarı ipekli kumaştan bir palto giydiğini fark etti.

Walter eğilerek yayını aldı ve yayına bir ok takarken genç kızın önüne geçti. Fakat yaratık hamlesini Walter eğildiği anda yapmıştı. Yayının teli tıngırdadı ve üzerlerine uçan bir ok genç kızın kolunu dirseği üzerinden sıyırdı. Kolun kanamaya başladığını gören cüce kulakları tırmalayan korkunç bir çığlık attı.

Hemen ardından Walter'ın oku fırladı. Okunu o kadar iyi nişan almıştı ki yarattığı tam göğsünün ortasından vurdu. Fakat ok, cüce sanki taştan yapılmışçasına göğsünden sekti. Yaratık tekrar o korkunç çığlığını atarak tekrar oklarından birini saldı. Genç kızın arkasında yere yığıldığını gören Walter, genç kızın vurulduğunu düşündü. Deliye dönen Walter yayını yere fırlatarak kılıcını çekti ve cücenin bulunduğu tepeye doğru koşar adım ilerledi. Cüce tekrar kükredi ancak bu sefer kükremesinin arasında kelimeler seçilebiliyordu: "Aptal! Düşmanı bırakırsan gitmekte özgür olacaksın."

"Düşman da kim oluyor?" dedi Walter.

Cüce bağırarak cevapladı: "O, orada yatan pembe beyaz şey. Henüz ölmedi ama benim korkumdan ölmek üzere. Haklı da! Kolunu sıyırmaktansa oku kolaylıkla tam kalbine gönderebilirdim ama ona canlı ihtiyacım var ki intikamımı alabileyim."

"Ne yapacaksın ona?" dedi Walter. Genç kızın ölmediğini öğrendiği için tekrar dikkatini toplamış, saldırmak için mükemmel fırsatı kolluyordu.

Cüce bağırırsa da kopardığı patırtının arasında bir süre hiçbir kelime seçilemedi. Sonunda tekrar konuşmaya başladı: "Ne mi yapacağım? Bırak da onu elime geçireyim. Sen de kenarda durup izlersin, anlatacak ilginç bir hikâyen olur. Bu seferlik senin gitmene izin vereceğim."

Walter dedi ki: "Ama neden intikam almak istiyorsun? Ne yaptı sana?"

"Neden mi? Neden mi!" diye gürledi cüce, "Sana onun düşman olduğunu söylemedim mi? Bir de ne yaptığını soruyorsun! Aptal! Bir katil o! Leydimizi, bizi yaratan, hepimizin taptığı ve delice sevdiği leydimizi öldürdü. Küstah, budala herif!"

Ardından Walter'ın yüzünü nişan alan bir ok fırlatsa da Walter tam zamanında kafasını eğdi. Gücünün yettiğince bağırarak tepeye tırmanan Walter, cüceye kılıcını çekmeye fırsat vermeden tepeye varmıştı bile. Havaya sıçrayarak yarattığın ba-

sına öyle bir darbe indirdi ki kılıcı cücenin dişlerinin arasından geçirerek onu hemen oracıkta öldürdü.

Walter bir dakika kadar cücenin başında durdu. Hareket etmediğinden emin olduktan sonra yavaş adımlarla suyun yanına indi. Genç kız korkudan sinmiş, titreyerek elleriyle yüzünü kapamıştı. Walter genç kızın bileğini kavrayarak dedi ki: "Hadi kalk! Bana bu, öldürmek de ne demek oluyor, anlat hemen."

Ancak kız ondan uzaklaştı ve gözlerinde vahşi bir ifadeyle ona bakarak dedi ki: "Ne yaptın ona? Gitti mi?"

"Öldü," dedi Walter, "Onu öldürdüm. Orada, tepede yarılmış kafasıyla yatıyor. Öldürdüğüm aslan gibi ortadan kaybolmadıysa tabii! Belki de tekrar canlanır! Sen de onlar gibi misin? İşlediğin cinayeti anlat bana."

Genç kız, Walter'ın önünde titreyerek ayağa kalktı ve dedi ki: "Ah, bana kızgınsın. Senin bana kızgın olmana dayanamam. Ah ne yaptım ben? Sen birini öldürdün, ben de diğerini öldürmüş olabilirim. Ama o ikisi ölmüş olmasaydı asla kaçamazdık. Ah! Bilmiyorsun, bilmiyorsun! Ah, öfkeni dindirmek için ne yapacağım ben!"

Walter ona baktığında genç kızdan ayrılma düşüncesi bile yüreğini ağzına getirmeye yetti. Ona bakmaya devam etti ve genç kızın merhamet uyandıran, sevecen yüzü bütün öfkesini dindirdi. Kılıcını yere atıp genç kızı omuzlarından tutarak yüzünün her santimini tekrar tekrar öptü ve vücudunu kendine doğru çekerek kucakladığında kızın göğsünün sıcaklığını hissetti. Onu bir çocukmuş gibi kaldırarak çimenlerin üzerine oturtttuktan sonra su kenarına inerek şapkasını suyla doldurup geri geldi. Suyu genç kıza içirip kalanıyla genç kızın yüzünü ve ellerini yıkadı. Kızın yüzüne ve yanaklarına tekrar renk geldi ve Walter'a gülümseyerek ellerini öperek dedi ki: "Bana ne kadar da iyi davranıyorsun."

"Tabii ki," dedi Walter, "sen birini öldürdüysen, ben de birini öldürdüm; sen yalan söylediyse, ben de söyledim; iffetsizlik

yaptıysan, ki ben yapmış olduğumu düşünüyorum, şüphesiz ben de yaptım. Lütfen, beni affet. Kendine geldiğinde bana hikâyeni anlat, sana olan bütün sevgimle dinleyeceğim.”

Bu sözlerinin üzerine genç kızın önünde diz çökerek ayaklarını öptü. Ancak genç kız dedi ki: “Evet, evet. Öyle yapacağım. Ama sana sormam gereken bir şey var. O korkunç yarattığı gömdün mü?”

Walter, genç kızın korkudan sersemlediğini ve ne olup bittiği hakkında çok fikri olmadığını düşünse de cevapladı: “Güzel yoldaşım, henüz yapmadım ancak sen istiyorsan hemen gidip onu gömerim.”

“Evet, lütfen,” dedi genç kız, “Ama ilk olarak başını gövdesinden ayırarak gömerken kalçasının yanına yerleştirmelisin. Yoksa çok kötü şeyler olur. Bunu yapmamız çok önemli, lütfen bana inan.”

“Sana inanıyorum,” dedi Walter, “bu yarattığın içindeki kötülükten kurtulmanın bu kadar zor olmasına şaşmamalı.” Ardından kılıcını eline alarak cüceyi öldürdüğü tepeye gitmek için arkasını döndü.

“Benim de seninle gelmem gerek,” dedi genç kız. “O kadar korkuyorum ki burada tek başıma kalmaya cesaret edemiyorum.”

Bunun üzerine yarattığın yattığı yere birlikte gittiler. Genç kız, cücenin ölüsüne bakmaya bile cesaret edemiyordu. Walter cesedin üzerinde büyük, biçimsiz bir bıçak olduğunu fark etti ve bıçağı kınından çekerek yarattığın çirkin başını kendi silahıyla gövdesinden ayırdı. Ardından birlikte bir çukur kazdılar. Genç kız Walter’ın kılıcını, Walter ise çirkin bıçağı kullandı. Yeterince derin ve geniş bir çukur kazdıklarında ise yarattığı içine atarak bütün silahları ve eşyalarıyla birlikte gömdüler.

Olaylı Günün Huzurlu Sonu

alter, genç kızı tepeden indirdikten sonra dedi ki: “Artık hikâyeni anlatmanın zamanı geldi, sevgilim.”

“Hayır, burada olmaz,” diye cevapladı genç kızı. “Burası benim korkumla ve ne kadar aşağılık biri olduğunu anlatmaya kelime-lerin yetersiz kaldığı o yaratığın deh etiyle kirlendi artık. Biraz ilerleyelim. Artık kendime geldim, görüyorsun.”

“Ama cücenin oku seni yaraladı,” dedi Walter.

Kız gülerek dedi ki: “Bugüne kadar beni bu kadar yaralamı  olmasalardı sana anlatacağım bir hikâye de olmazdı. Ama sen bu kadar endi eleniyorsan çabucak iyile tiririz.”

Bunun  zerine çevresine bakınarak su kenarında bazı  ifalı bitkiler buldu ve bitkilerin üzerine birkaç kelime söyledikten sonra Walter’dan bunları yarasının üzerine yerle tirmesini istedi. Walter gömleğinden yırttığı bir  eritle  ifalı bitkileri genç kızın koluna bağladıktan sonra kız artık yola çıkmaya hazırды. Fakat Walter dedi ki: “Ayakların ıplak. Böyle ilerlemeye devam edersen yolculuğumuz çok geçmeden ayaklarının ağırsı nede- niyle sona erecek. Sana ayakkabı yapabilirim.”

Kız dedi ki: “Yalın ayak gayet iyi yürüyebilirim. Hem ne

olursa olsun, yalvarırım burada daha fazla oylanmadan bir mil olsun ilerleyelim.”

Yine yüzündeki o dokunaklı ifadeyle Walter’a baktığından, Walter reddedemedi.

Akarsuyu geçerek ilerlediler. Bütün bunlar gerçekleşirken kuşluk vakti olmuştu bile. Bir mil kadar yürüdükten sonra dağ manzarasına karşı büyük, dikenli bir ağacın gölgesine oturdular. Walter dedi ki: “Öküz derisi paltomun eteklerinden sana ayak-kabı yapacağım; bu arada sen de bana hikâyeni anlatırsın.”

“Çok naziksin,” dedi genç kız, “ama hikâyemi dinlemek için gün sonuna kadar beklemen gerekiyor. Burada oylanmasak iyi olur. Sen cücelerin kralını öldürmüş olsan da ormanın bazı bölgelerinde onun türünden çok fazla yaratık var. Çok akıllı yaratıklar değiller, evet; fakat yabani canavarlardır ve daha önce de dediğim gibi, bu yaratıkları tazı gibi peşimize takmadılarsa bizi nerede arayacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktur ama şans eseri karşımıza çıkabilirler. Bir de,” dedi genç kız yüzü kızararak, “senden biraz daha süre istiyorum. Bana bu kadar iyi davran-
dığın için senden artık korkmasam da sana anlatacaklarımdan utanıyorum. Günün en güzel zamanı önümüzde uzanıyor, biz de elimizden geldiğince kullanalım. Sen ayakkabılarımı yapmayı bitirdiğinde tekrar yola çıkalım.”

Walter genç kızı nazikçe öperek isteğini kabul etti. Derinin üzerinde çalışmaya çoktan başlamıştı ve çok geçmeden ayakkabılar hazırды. Genç kız bunları ayaklarına bağladıktan sonra yüzünde bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve dedi ki: “Artık bütün bu olan bitenler ve senin sevginle nezaketin sayesinde kendimi dinç ve güçlü hissediyorum. Bu topraklardan kurtulmak için ne kadar çevik hareket edeceğimi göreceksin. Bir yalanlar ülkesi ve Âdem’in çocuklarının felaketi burası...”

Böylece yollarına devam ettiler; gerçekten de öğleyi yaklaşık üç saat geçene kadar hiç durmadan hızla ilerledikten sonra bolca çileğin olduğu bir çalılığın kenarında oturarak karınlarını

doyurdular. Walter yanlarındaki meşe ağacının üzerinde duran iki güvercini vurarak akşam yemeği yapmak üzere kemerine astı. Ardından yollarına devam ettiler ve gün batımından yaklaşık bir saat önce bir öncekine göre büyük olsa da çok büyük olmayan başka bir akarsu kıyısına varana kadar başlarına hiçbir şey gelmedi. Orada genç kız kendini yere atarak dedi ki: "Artık daha fazla yürümeyeceğim, yürüyemem. Şimdi senin avladığın kuşları yiyelim ki sonra hikâyemi anlatayım. Anlatmayı daha fazla erteleyemem artık. Anlatayım ki mutlu ve güvenli bir şekilde uyuyalım."

Genç kızın neşesi yerine gelmişti, korkacak hiçbir şeyi olmayan biri gibi konuşuyordu. Kızın sözleri ve sesi de Walter'ın gücünü yerine getirdi. Ateş yakmaya koyulduktan sonra toprakta bir fırın kazan Walter, kuşları hazırlayarak ormanda yaşayan insanların yaptığı gibi pişirdi. Hayatlarından memnun bir şekilde yemeklerini yiyerek güçlerinin geri geldiğini hissettiler. Yemeklerinin sonuna geldikten sonra Walter gece ve şafağın soğuğuna karşı ve yabani hayvanlar için bir koruma sağlaması için ateşi büyüttüğünde gece çökmüş, ay yükselmişti. O zaman genç kız ateşe yaklaşarak Walter'a döndü ve hikâyesini anlatmaya başladı.

Genç Kız, Başına Gelenleri Anlatır

yın ve bu ateşin ışığında hikâyemi sana elimden geldiğince anlatacağım. Âdem'in soyundan gelip gelmediğimi ya da kaç yaşında olduğumu bilmiyorum.

Hayatımın bazı bölümlerinde birkaç şey dışında, belli belirsiz hatırladığım çok az anım var; çoğu şeyi unutmuş olmalıyım. Çocukluğumu ve mutlu olduğumu, çevremde sevdiğim ve beni seven insanlar olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Çocukluğum buralarda geçmedi ama orada her şey çok güzeldi. Yılın başı, ortası, sona yaklaşması, sonu ve tekrar başlaması.. Her zaman çok güzeldi orası. Bu dönem sona erdi, sonrası ise tamamen belirsiz. Yaşıyor olduğum dışında o döneme dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Ardından hatırladığım şey, genç bir kız olduğum, bir şeyler bildiğim ve bilgiye duyduğum açlık... Mutlu değildim. Çevremdeki insanlar bana gitmemi söylüyor, gidiyorum; bir şey yapmamı söylüyor, yapıyorum. Kimse beni sevmiyor, kimse bana eziyet etmiyordu ama ne olduğunu bilmediğim bir şeye karşı özlem duyuyordum. O dönemde bu topraklarda değildim ama bulduğum yeri sevmiyordum. Yaşadığım ev büyük ve görkemli olsa da güzel değildi. Ardından tekrar, tam olarak hatırlamadığım bir dönem geliyor, kötü bir dönem. Büyümüş, neredeyse bir kadın olmuşum. Çevrem-

de çok insan var; hepsi kötü, açgözlü ve kaba ama mizacım sert olsa da bedenim güçsüz. Benden daha az zeki insanlar tarafından, yapamayacağım işlere koşuluyorum. Benim kadar cesur olmayan insanları seviyorum; yokluğu, kamçılanmayı, sefaletin birçok çeşidini öğreniyorum. Bütün bunlar benim için artık bulanık bir resim haline geldi. Bütün bu düşmanların arasında bana dost olan yaşlı bir kadın dışında... Bana her şeyin güzel ve soylu ya da en azından cesur ve kahramanca yaşandığı diğer hayatlara dair mutlu hikâyeler anlatırdı. Bana umudun ne olduğunu gösterdi, bildiklerini öğreterek beni eğitti... Ne kadar çok şey öğretti bana... En sonunda akıllanarak daha arif, daha güçlü biri oldum. Bütün bunlar olurken henüz bu topraklara gelmemiştim. Bulunduğum yer, bana oldukça büyük ve çirkin bir şehir gibi geliyordu.

"Ardından, sanki uykuya dalmışım da ara sıra gördüğüm, bazen güzel bazen korkunç garip rüyalar dışında hiçbir şey yokmuş gibi. Sahibem ve bugün başını gövdesinden ayırdığın o yaratık da bu rüyanın bir parçası. Ama bu rüyadan uyandığım da gerçekten bu topraklardayım ve senin karşındaki, bugünkü halimdeyim. Buradaki hayatım, o sütunlu salonda yarı çıplak ve ellerim bağlı şekilde başlıyor. Cüce beni Leydi'ye götürüyor ve onun o korkunç gıklamasını duyuyorum: 'Bu işinize yarar mı, leydim?' Ardından Leydi'nin o tatlı sesini duyuyorum: 'Bu olur, ödülünü hak ettin. Şimdi git ve kızı işaretle.' Sonra cücenin beni sürükleyerek götürdüğünü, kalbimin korkuyla güm güm attığını hatırlıyorum. Fakat bu seferlik bana zarar vermiyor, yalnızca ayak bileğimdeki bu demir halkayı takıyor.

"O günden bu yana Leydi'nin kölesi olarak bu topraklarda yaşadım ve o günden beri burada geçirdiğim her günü hatırlıyorum. Hiçbir anım bulanık değil. Esaretime dair çok fazla şey anlatmayacağım. Sana bir tek şunu söyleyebilirim: Geçmiş rüyalarımın rağmen, belki de onlar sayesinde o yaşlı kadının bana öğrettiklerini unutmadım ve hep daha fazlasını istedim. Belki

de bu arzum artık ikimizi de mutlu eder fakat geçmişte bana yalnızca keder getirdi. İlk başlarda sahibem, her asil leydinin satın alınmış esirlerine davranabileceği gibi, bana karşı tutarsız davranıyordu. Ruh haline göre beni bazen okşuyor, bazen cezalandırıyordu fakat kötü niyetli ve acımasız biri değilmiş, herhangi bir amacı yokmuş gibi görünüyordu. Ancak bir anda olmasa da yavaş yavaş, kraliçe olarak hüküm sürmesini sağlayan yeteneklerinin bir kısmına benim de sahip olduğumu fark etmeye başladı. Bu, ben onun kölesi olduktan yaklaşık iki yıl sonraydı. Beni, yerini alabilecek bir düşman olarak görmeye başlamasının üzerinden üç yorucu yıl geçti. Nedenini bilmiyorum ancak beni doğrudan öldürmesi ya da öldürene kadar acı çektirmek onun işine yaramayacakmış gibiydi, yine de bu, hayatımı cehenneme çevirmesine engel olmadı. En sonunda hizmetkârını, bugün öldürdüğün o cüceyi üzerime saldı. Cüce, bana senin önünde anlatmamın yakışık almayacağı çok şey çektirdi fakat bir defasında katlanamayacağım kadar ileri gitti. Ben de ona bu keskin bıçağı –eğer beni affetmeseydin kalbime saplayacağım bıçak bu– göstererek eğer beni bırakmazsa onu değil, kendimi öldüreceğimi söyledim. Leydi ona, ne olursa olsun hayatta kalmam gerektiği emrini verdiği için ölmemi göze alamazdı. O günden sonra Leydi bir süreliğine korkusundan bana dokunamadı. Buna rağmen Leydi’nin bana olan nefreti gittikçe büyüdü. Bazen o kadar hiddetleniyordu ki nefreti korkusuna baskın geliyordu. Bu gibi zamanlarda ilmimi kullanarak ondan kaçmasaydım beni mutlaka öldürürdü.

“Bütün bunların üzerine, bir yıldan biraz fazla zaman önce Kral’ın Oğlu buraya geldi. Ben burada yaşamaya başladığımdan beri Leydi’nin büyüleriyle buraya çektiği ikinci yakışıklı adamdı, üçüncüsü de sensin. İlk geldiğinde hepimiz, bir melek kadar güzel olduğunu düşünmüştük. Leydim onu gerçekten sevdi, Kral’ın Oğlu da kendince leydimi sevdi. Fakat Kral’ın Oğlu kararsız ve kötü kalpliydi; bir süre sonra bana göz dikerek aş-

kını ilan etti. Sahibemin korkusuyla onu reddettiğimde ne kadar kötü ve zalim biri olduğu ortaya çıktı. Bana hiç acımadı... Leydi'min öfkesinin tuzağına düşürdü, hiç yardım eli uzatmadı ve tek bir güzel sözü bile benden esirgedi. Ah arkadaşım, bütün bu keder ve acıya rağmen öğrenmeye devam ettim ve gittikçe daha fazla irfan sahibi oldum. Kurtulacağım günü bekledim ve sonunda geldi. Sen geldin.”

Bu sözlerinin üzerine Walter'ın ellerini ellerinin arasına alarak öptü. Walter da onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü öptü. Genç kız hikâyesine kaldığı yerden devam etti: “Leydi bir süre sonra, yakışıklılığına rağmen bu alçak heriften sıkılmaya başladı. Senin onun ağına yakalanmanın zamanı gelmişti; bunu nasıl yaptığını az çok tahmin edebiliyorum. Bir gün o uğursuz yaratık kapı eşiğinde yatıyorken salonda sahibeme hizmet ediyordum ve kendimi bir anda bir rüyanın içine adım atmışım gibi hissettim. Cezalandırılma korkusuyla kurtulmaya çalışsam da işe yaramadı ve sütunlu salon titreşerek gözümün önünden kayboldu. Artık ayaklarımın altında salonun mermer taşları değil, taştan bir kaldırım vardı. Denizin tuzlu kokusunu ve gemilerin palangalarının kokusunu aldım; arkamda yüksek evler ve gerçekten de halatları, çırpınan yelkenleri ve sallanan direkleriyle gemiler vardı; denizcilerin seslerini duydum. Bütün bunlar, hayatım tüm bulanıklığıyla geçip giderken görüp duyduğum şeylerdi.

“Önümde cüce, arkamda Leydi ile birlikte iskele köprüsünden geçerek büyük bir gemiye bindik. Gemi limandan ayrılarak yola çıktı ve hemen ardından denizcilerin bayraklarını direğe çektiğini gördüm.”

Walter dedi ki: “Ne! Üzerinde genç bir kıza doğru koşan kurda benzer bir yaratığın resmedildiği armayı gördün mü? Belki de o sendin.”

Genç kız dedi ki: “Evet, gördüm. Ama biraz sabret ki hikâyemi bitireyim!” Gemi ve deniz kayboldu fakat Altın Ev'in

salonuna dönmemiştim. Az önce ayrıldığımız şehrin sokaklarında tekrar üçümüz birlikteydik. Görüşüm biraz bulanık olduğundan güzel bir evin kapısı dışında çok bir şey hatırlamıyorum. Çok geçmeden o da kayboldu ve kendimizi tekrar esir edildiğimiz sütunlu salonda bulduk.”

“Sana tek bir soru soracağım,” dedi Walter. “Rıhtımda, gemilerin yanında beni görmüş müydün?”

“Hayır,” dedi genç kız. “Rıhtımda birçok kişi vardı ama herkesin suratı benim için yabancıydı. Şimdi, dinle. Son olaydan üç ay sonra, üçümüzün de sütunlu salonda olduğu bir gün tekrar aynı şey oldu ve bu sefer de görüşüm bulanıktı. Bu sefer bir öncekinden farklı, kalabalık bir şehrin sokaklarındaydık. Sağ tarafımızda bir evin kapısı önünde duran adamlar vardı.”

“Evet, evet,” dedi Walter, “o adamlardan biri bendim.”

“Kendine hâkim ol, sevgilim!” dedi genç kız, “Hikâyem sona erdikten sonra seni bütün dikkatimle dinleyeceğim. Belki de tekrar yaptıklarımın affedilemez şeyler olduğunu düşüneceksin. Son rüyadan yaklaşık yirmi gün sonra biraz boş vaktim vardı. Ben de Meşe Ağacı Pınarı’nın kıyısında oyalanmaya gittim – belki de seninle karşılaşayım ve ona bir koz vereyim diye bu fikri aklıma Leydi sokmuştur–, orada hayatımdan nefret ederek üzgün bir şekilde oturuyordum. Son zamanlarda Kral’ın Oğlu, vücudumu ona teslim etmem için her zamankinden çok ısrar ediyor, eğer kabul etmezsem her geçen gün bana çektireceği zulümleri ve utancı anlatarak beni tehdit ediyordu. Umudum tükenmek üzereydi, başıma gelebilecek diğer şeyler söz konusu olduğunda Kral’ın Oğlu’nun kötünün iyisi olabileceğini düşünerek teklifini kabul etmeyi düşünüyordum. Burada sana bir şey söylemem gerekiyor ve umarım ciddiye alırsın. O alçak adama hayır deme gücünü bana veren şey, hepsinden önce hem o zaman hem de şimdiki bilgeliğimin, bir kadının değil, bir genç kızın bilgeliğinin de bekâretimle birlikte kaybedeceğim bir güç olmasıdır. Leydi’nin hiddetinden duyduğum korkudan acınası

bir şekilde çöküp her şeyi bir kenara bırakma noktasına geldiğimi söylediğimde benim hakkımda kötü düşüneceksin.

“Fakat ben orada oturmuş bunları düşünürken bir adamın bana doğru gelmekte olduğunu gördüm ve yaklaşına kadar bu yabancı adamın Kral’ın Oğlu olduğundan emindim. Sonra altın rengi saçlarını, gri gözlerini gördüm, sesini duydum ve o adam nezaketiyle kalbimi delip geçti. İşte o an bir dostun geldiğini anladım. Ah sevgilim, bu gözyaşları o gün bana tattırdığın mutluluktan!”

Walter dedi ki: “Ben de bir dostumu görmeye gelmişim. Bana anlattıklarını dinledim ve buradan sağ salım çıkarak bütün bu kötülüklerden uzaklaşına kadar yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Ama beni dokunuşlarından mahrum mu bırakacaksın?”

Genç kız gözyaşları arasında gülerek dedi ki: “Ah hayır, zavallım. Uslu davranırsan tabii...”

Ardından Walter’a doğru eğilerek yüzünü elleri arasına aldı ve onu defalarca öptü. Genç kıza duyduğu aşk ve merhametle Walter’ın gözleri yaşardı.

Genç kız ekledi: “Henüz suçlu olduğuma karar vermiş olmasan bile ikimiz için yaptıklarımı duyunca bana olan sevgin kaybolabilir. Belki suçlu kadın yalnızca terk edilmek yerine bir de cezalandırılır!”

“Korkma, sevgilim,” dedi Walter, “senin ne yaptığını kısmen biliyorum zaten.”

Genç kız iç çekerek konuşmaya başladı: “Bugüne kadar beni öpmeni ve bana dokunmanı yasaklamamın sebebi, sahibemin, bir erkek, sevgiyle parmağıma bile dokunsa anlayacağını bilmemdendir. Ava çıktığınız gün, beni neredeyse oracıkta düşüp ölene kadar öpüp okşamasının, sana omzumu ve bacaklarımı göstermesinin sebebi de seni deneyerek gözünde bir pırıltı ya da yanaklarında bir kırmızılık olup olmayacağını görmektir. Seni ölesiye kısıkanıyordu. Taşpınar’da konuştuğumuz zaman bile bu

yalanlar ülkesinden kaçmak için ne yapmamız gerektiğini düşünüyordum. ‘Neden daha önce bugün yaptığımız gibi elimden tutup kaçmadın?’ diye sorabilirsin. Eğer Leydi ölmüş olmasaydı bu kadar uzaklaşabilmemiz imkânsızdı. Leydi’nin peşimize taktığı iz sürücüleri mutlaka bizi yakalar ve kötü kaderimize geri götürürdü. Bu nedenle ilk andan itibaren cüceyi ve Leydi’yi öldürmeyi planlamıştım. Aksi takdirde ne sen yaşayabilirdin ne de ben ölümden kaçabilirdim. Beni esaretimin acılarıyla tehdit eden o alçağın ölmesi ya da yaşaması ise benim için önemli değildi. Gerekirse senin kılıcının, hatta yumruklarının bile onun üstesinden geleceğini biliyordum. İlk olarak, Kral’ın Oğlu’nu sonunda kabul etmiş gibi yapmam gerektiğini biliyordum; öyle de yaptım, biliyorsun. Ama sen aslanın postunu getirmek için yola çıkmadan önce, Altın Ev’e giderken seninle karşılaştıktan sonraya kadar ona hiçbir randevu vermedim. O zamana kadar, her ne kadar bana acı verse de seni o kötü kadının arzularına alet etmekten başka ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fakat orada suyun kenarında seninle konuşurken kafasını kestiğin o yaratığın gizlice bizi izlediğini gördüğümde, onu her düşündüğümde hissettiğim, gördüğümdeyse daha da artan dehşetin ortasında –ah, öldü artık– birden düşmanlarımdan kurtulabileceğim bir yol aklıma geldi. Böylece seni cücenin duyabileceği şekilde yatağıma davet ederek Leydi’nin bunu öğrenmesini sağladım. Her şeyi hemen Leydi’ye yetiştirdiğini sen de gayet iyi biliyorsun. Bu arada ben de gizlice odama gelmesini söylemek için aceleyle Kral’ın Oğlu’na koştum. Sonra seni aslında hiç var olmamış o aslanın postunu getirme görevinden dönerken yakaladım ve uyardım. Söyleyemeseydim ikimiz de mahvolacaktık.”

Walter dedi ki: “Aslan yalanı hanginizin işiydi peki?”

Genç kız cevapladı: “Leydi’nin, elbette. Ben neden öyle bir şey yapayım?”

“Doğru fakat Leydi gerçekten de bayıldı ve düşmanım dediği o kişiye karşı gerçekten de çok öfkeliydi.”

Genç kız gülümseyerek dedi ki: “Yalanları bu kadar gerçekçi olmasaydı, benim tanıdığım o usta yalancı olmazdı. Birinin yalan söylemesi için dilini kullanmasına gerek yoktur, ki düşmanına olan öfkesi sahte değildi. Onun gözünde düşman benim ve geçtiğimiz günlerde bana olan öfkesi hiç dinmedi. Şimdi hikâyeme dönersek...

“Dün akşam salona geldiğinde sahibemin sahte buluşma planlarımızdan haberi olduğuna ve senin için bunun ölüm demek olduğuna hiç şüphen olmasın. Tabii ilk önce hem seni bir kere daha koynuna almak istediği hem de bana biraz işkence etmek için yemekte üzerine o kadar düştü. Sonra seni odasına çağırdı ve ardından benim yanıma da gelecek olsan bile onun yanına gitmemeyi göze alamayacağını düşünüyordu.

“Sana anlattığım gibi, Kral’ın Oğlu’nu odama çağırmıştım ama ona uykusunu getirecek bir içki verdim ki böylece yatağına geldiğinde bana dokunamayacak, hatta gözlerini bile açamayacaktı. Yatakta onun yanına uzandım ki Leydi, bedenimin orada uzanmış olduğunu anlayabilsin; yoksa bir şeylerin yanlış gittiğini mutlaka anlardı. Orada uzanırken kimsenin yanımda yatanın sen olduğundan şüphesi olmasın diye Kral’ın Oğlu’nu senin şekline soktum ve tir tir titreyerek olacakları bekledim. Böylece senin, onun odasına gitmiş olman gereken saat gelip geçti ve sahibenin, buluşma saatimiz olduğunu düşündüğü zaman geldi. Hemen kulaklarımı açıp onun sesini duymaya çalıştım. Ona olan korkumdan neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

“Çok geçmeden odasından gelen sesleri duymaya başladım ve yataktan çıkarak askıların arkasına saklandım. Korkumdan ölecekmiş gibi hissediyordum. Kısa bir süre sonra bir elinde lamba, diğerinde bir bıçakla gizlice içeri girdi. Benim elimde de gerekirse kendimi savunabilmek için keskin bir bıçak vardı. Yatağa yaklaşmadan önce lambayı başının üzerine doğru kaldırdı ve fısıldadığını duydum: ‘Kız burada değil! O zaman buraya zorla getirilecek demek ki.’ Ardından yatağa yaklaşıp üzerine

eğilerek yatmış olduğum yere elini koydu. Gözlerini senin sahte görüntüne çevirdiğinde titremeye başladı ve lamba elinden düşüp söndü. Ay ışığının parlaklığı odayı aydınlattığı için olan biteni hâlâ görebiliyordum. Leydi yabani bir hayvanın kükremesine benzer bir çığlık atarken kolunun havaya kalktığını ve elindeki çeliğin parıltısını gördüm. Çelik yatakta yatan bedene indiğinde yaptığımın onu gerçekten sana karşı döndürecek kadar işe yaramış olduğu korkusuyla neredeyse bayılacaktım. Alçak herif, hiç acı çekmeden öldü. Neden onun için yas tutayım ki? Yapamam... Fakat Leydi, yataktaki cansız bedeni kendine çekti ve onun kıyafetlerini çekiştirerek omuzlarıyla göğsünü açıkta bıraktıktan sonra tek tük kelimeleri ancak seçebildiğim anlaşılmas sesler çıkarmaya başladı. Ardından; 'Unutacağım, unutacağım, yeni günler gelecek,' dediğini duydum ve kısa bir sessizlikten sonra korkunç bir sesle bağırmaya başladı: 'Hayır, olamaz, olamaz! Unutamam, unutamam!' dedikten sonra geceyi dehşetle dolduran bir çığlık kopardı –sen duymadın mı?– ve yatağın üzerindeki bıçağı alarak göğsüne sapladı. Cansız bedeni, öldürdüğü adamın üzerine devrildi. O an seni düşündüm ve dehşetim, yerini sevince bıraktı. Bunu nasıl inkâr edebilirim? Sonra senin yanına koştum, o güzel elini elime aldım ve kaçtık. Birlikte olmayı sürdürecektir miyiz?"

Genç kız hıçkırıklarını tutmuş özlemle ona bakarken Walter ona dokunmadan yavaşça konuştu: "Bana her şeyi anlattın sanırım. Senin kurnazlığından ya da kalbinin kötülüğü yüzünden de ölmüş olsa, bir önceki gece kollarımda yatan kadın dün gece öldürüldü. Bir hataydı, ben de hatalıydım. Onu değil, seni seviyordum ve seninle birlikte olabilmek için onun ölmesini istedim. Kulağa kibirli biriymişim gibi gelebilir ama sen bunu bilmene rağmen beni seviyorsun. Ben bu haldeyken seni nasıl yargılayabilirim ki? Kurnazlıklarından suçluysan ben de kurnazlık yaptım; birini öldürmekse suçun, ben de birini öldürdüm. Bu nedenle birbirimize, Tanrı ve azizlerine diyeceğimiz

tek şey şudur: ‘Biz, birimize işkence eden, diğerini ise katledecek olan bir kadını öldürmek için komplo kurduk; tek bir beden ve tek bir ruh olarak birlikte hareket ettik ve eğer hata yaptıysak da cezasını birlikte çekeriz.’”

Ardından, kollarını genç kıza dolayarak teselli edermişçesine onu öptü. Sonra dedi ki: “Belki yarın gün doğduğunda sana bu kadının kim olduğunu sorarım ama şimdilik bu konuyu bir kenara bırakalım. Çok yoruldun, biraz uyumalısın.”

Bunun üzerine çevrede biraz dolaşarak genç kıza yatak yapmak için büyük bir öbek eğretili otu topladı ve üzerine ceketini serdi. Genç kız uysal uysal yatağına yatarak gülümsedi ve kollarını göğsünde kavuşturarak uykuya daldı. Walter ise şafağın ilk ışıklarına kadar ateşin yanında gözcülük ettikten sonra uzanarak uyuyakaldı.

Genç Kızın Mükemmel Yaz Kuşamı

alter uyandığında gün doğmuştu. Su kenarından gelen, sudan yeni çıkmış ve yanakları pembeleşmiş genç kızla karşılaştı. Karşı karşıya geldiklerinde genç kızın yüzü biraz soldu ve utanarak Walter'dan uzaklaştı. Fakat Walter kızın elini tutarak onu içtenlikle öptü. İkisi de mutluydu, doğru kelimeleri bulabilseler birbirlerine söylemek istedikleri çok şey olsa da ne kadar mutlu olduklarını dile getirmelerine gerek yoktu.

Birlikte ateşin yanına oturarak kahvaltı ettiler. Kahvaltı bitmeden evvel genç kız dedi ki: "Neredeyse tepelere geldiğimizi görüyorsun, sevgilim. Gün batımına yakın Ayılar halkının ülkesine gelmiş olacağız ve onların eline düşsek de ellerinden kaçsak da bizim için tehlikeli olacak. Ama bu tehlikeleri bilgimle yenebileceğimizi düşünüyorum."

"Tehlike ne?" dedi Walter. "Karşımıza çıkabilecek en kötü şey ne olabilir?"

Genç kız cevapladı: "Tanrılarına kurban olarak sunulmak."

"Peki, ellerinde ölmekten kurtulursak ne olacak?" dedi Walter.

"İki şeyden biri," dedi kız, "ilk seçenek olarak bizi kabilelerine götürürler."

"Bizi birbirimizden ayırırlar mı?" diye sordu Walter.

“Hayır,” dedi genç kız.

Walter güldü: “O zaman çok da kötü değilmiş. Diğer seçenek nedir?”

Genç kız devam etti: “Gitmemize iyi niyetle izin verirler ve biz de Hristiyan diyarlarından birine geri dönebiliriz.”

Walter dedi ki: “Bunun diğer seçenekten daha iyi olduğuna emin değilim ama sen öyle olduğunu düşünüyor gibisin. Tanrıları nasıl bir tanrı ki yeni gelenleri ona kurban olarak sunuyorlar?”

“Tanrıları bir kadın,” dedi genç kız, “kabile reisleri ve Savaş Lordları’yla yönetildikleri zamanın öncesinden beri halklarının, kabilelerin anası; en azından onlar öyle olduğunu düşünüyor.”

“Bu çok uzun zaman önce olmalı,” dedi Walter, “nasıl hâlâ yaşıyor olabilir?”

Genç kız cevapladı: “Kuşkusuz, eski zamanlardaki o kadın çok, çok uzun zaman önce öldü ancak karşılırlarına çıktığında, her seferinde yeni bir kadını Eski Ana’nın yerine geçiriyorlar. Gerçeği söylemek gerekirse, Sütunlu Salon’da ölü yatan o kadın sonuncu Ana’ydı. Bunu öğrendiklerinde yeni bir tanrıçaya ihtiyaçları olacak. Biz de onlara bunu söyleyeceğiz.”

“Tabii canım!” dedi Walter. “Tanrıçalarının kanı elimizdeyken onlara gittiğimizde bizi çok iyi karşılayacaklarına eminim!”

Kız ona gülümsedi ve dedi ki: “Eğer tanrıçalarını öldürdüğümü söylersem ve bana inanırlarsa, beni onun yerine leydi ve tanrıça ilan edeceklerdir.”

“Ne kadar da garip,” dedi Walter, “eğer seni tanrıçaları ilan ederlerse, bu bizim Kutsal Kilise topraklarına ulaşmamıza nasıl yardım edebilir ki?”

Walter’ın onun hayatına dair öğreneceği çok şey olduğunu fark eden genç kız güldü: “Canım,” dedi, “artık aynı şeyleri istediğimizi görebiliyorum. Fakat ne olursa olsun, onlara katlanmak hayatta kalmamızı sağlar. Hem eğer beni tanrıçaları olarak seçerlerse gitmemizi engellemeyeceklerdir. Tanrılarının, günlük

hayatlarının bir parçası olmasını ummazlar, istemezler de. Hiç korkma.” Tekrar gülerek ekledi: “Olamaz! Beni eski püskü ceketim, çıplak kollarım ve ayaklarımla acınası bir tanrıça gibi görüyor olmalısın! Ama bekle de gör! Zamanı gelince kendime çeki düzen vermeyi gayet iyi bilirim ben, göreceksin! Artık yola koyulmaya ne dersin?”

Böylece ayağa kalkarak akarsuda genç kızın dizine kadar gelen sığ bir yer buldular ve yalnızca birkaç ağacın bulunduğu yamaçlarda yeşillikler arasından tepelere doğru yola koyuldular.

En sonunda, oyuklarında fındık ve çeşitli yemiş ağaçları bitmiş, etrafı gürlü bir yeşillik ve çiçeklerle kaplı oyuklarıyla tepelerin üzerindeki çıkıntılara vardılar. Burada dinlenerek Walter’ın yolda vurmuş olduğu bir yaban tavşanından oluşan yemeklerini yediler. Korunun kenarında, kuşların en güzel şarkılarını söylediği, gri bir taşın altından akan bir su kaynağı bulmuşlardı.

Yemeklerini bitirdikten ve biraz dinlendikten sonra genç kız ayağa kalkarak dedi ki: “Şimdi Kraliçe, kendine çeki düzen vererek gerçek bir tanrıçaya benzeyecek.”

Walter izlerken genç kız işe koyuldu. En güzel yaban güllerinden kendine bir taç yaptı ve iç içe geçirdiği yaz çiçeklerinden üzerine yerleştirdiği bir çelenk yaparak dizlerinin altına kadar uzanan, çiçeklerden yaptığı şeritler ekledi. Çiçek sürgünlerini çabucak ceketinin eteklerine yerleştirdi ve kalan sürgünlerden kol bileziği, halhal ve ayaklarına sandal yaptı. Son olarak Walter’ın başına çiçeklerden yaptığı bir tacı koyarak biraz geriye gitti, ayaklarını birleştirerek kollarını havaya kaldırdı ve sordu: “Bak! İpek ve altınlara bürünmüşüm gibi Yaz Anası’na benzemedim mi? Ayı halkı öyle olduğumu düşünecek. Gel hadi. Her şey yoluna girecek, göreceksin.”

Genç kız neşeyle gulse de Walter, aşkına duyduğu şefkatten onun bu haline gülemiyordu bile. Tekrar yola koyularak tepeyi tırmanmaya başladılar. Onlar koyu muhabbetlerine dalmışken saatler geçti. En sonunda Walter genç kıza bakarak gülümsedi

ve dedi ki: "Sana bir şey söyleyeceğim, benim güzel sevgilim. Eğer altın ve ipeklere bürünmüş olsaydın görkemli kıyafetin lekelenmiş, belki de birkaç yerinden sökülmiş olabilirdi ama Ayı halkıyla karşılaştığında yine de görkemli görünürdün. Fakat bu çiçekli süslerin birkaç saat içerisinde solarak mahvolacak. Hatta sana bakıyorum da, daha şimdiden kuşağından sarkan o güzel çiçekler cansızlaşmış, küçük beyaz ceketinin etekleri olarak kullandığın gözetleri ise parlak ve mavi olmanın ne demek olduğunu çoktan unutmuşa benziyorlar. Ne yapacaksın?"

Kız bu sözlerine gülerek durdu ve omzunun üzerinden bakarken bir kuşun tüylerini temizlemesi gibi parmaklarını çiçeklerin arasından geçirip Walter'a dönerek sordu: "Öyle mi dersin? Bir daha bak!"

Walter gözlerine inanamadı. Çiçek şeritleri yeniden canlanmış, gözotu çiçekleri kızın bembeyaz bacakları üzerinde tekrar parlamış, yaban gülleri açmıştı. Her şey hiç dalından koparılmamışçasına taze ve parlak görünüyordu.

Walter şaşkınlıktan donakalmıştı. Genç kız konuştu: "Tendirgin olmanı gerektirecek bir şey yok, arkadaşım! Gizli ilimlerde bilgili olduğumu söylememiş miydim? Benim ilmim artık hiç kimseye zarar vermeyecek. Sana daha önce de söylediğim gibi, tamamen mutlu olduğum gün ilmim son bulacak. Bu da tamamen senin ellerinde. Ama o zamana kadar ilmimin biraz daha benimle kalması gerekiyor. Hadi gel, cesur ve mutlu bir çift olarak yolumuza devam edelim."

Kıy Halkı Ülkesine Varırlar

lerlediler ve çok geçmeden budaklanmış, seyrek dikenli çalılıklar dışında bir karaçalının boyunu geçen hiçbir ağacın olmadığı bir düzlüğe geldiler. Bu yüksek topraklarda, henüz yaz mevsiminin başında olmalarına rağmen otlakların kuraklıkla kavrulduğunu gördüler. Güneye, alçak tepelerin kasvetli griliği arasından bazen koyu mavi yükseldiklerini gördükleri dağlara doğru gidiyorlardı. Uzun süre yüksek bir sırtta tırmandıktan sonra, tam gün batımında tepeye vardılar ve ayaklarının altında uzanan bu yeni toprakları seyrettiler.

Aşağıda, gelirken geçtikleri topraklardan daha yeşil, geniş bir vadi vardı. Vadinin, etrafı söğüt ağaçlarıyla çevrili bir akarsuyun kıvrılarak geçtiği merkezi çok daha yeşildi. Vadi boyunca koyun ve sığır sürüleri otluyor, çatıları sazlarla örtülmüş tezekten yapılmış küçük evlerden oluşan çemberin ortasından durgun gökyüzüne uzun ve düz bir çizgi halinde duman yükseliyordu. Bu topraklarda hiçbir taşlık alan bulunmamasına rağmen vadinin sağına doğru, büyük taşlardan yapılmış, hüküm çembere benzeyen yapı dikkatlerini çekti. Evlerin tam ortasındaki ve orada burada gördükleri diğer yemek ateşlerinin çevresinde dev cüsseli erkekleri, kadınları ve aralarında oynayan çocukları gördüler.

Birkaç dakika orada durarak vadiyi izlediler. Gördükleri, sakin bir manzara olsa da Walter'a garip ve çirkin görünmüştü. Walter, bağırmadıkları müddetçe onların işitme mesafesi dışında olsalar da sanki sesinin bu insanlara ulaşmasını istemiyormuş gibi yumuşak bir ses tonuyla konuştu: "Ayıların çocukları mı onlar? Şimdi ne yapacağız?"

Kız cevapladı: "Evet, onların çocukları ama çok çok uzakta, kuzeye ve doğuya doğru, deniz kıyısına yakın başka Ayı kabileleri de var. Şimdi yapacağımız şeyse sakın sakın aşağı inmek. Artık onlardan kaçışımız yok, bak! Bizi gördüler."

Gerçekten de üç dört adam, ikisinin durmakta olduğu tepeye doğru dönmüş, öfkeli ya da gözdağı veriyormuşa benzemeyen yüksek, kaba sesleriyle onları selamlıyorlardı. Genç kız, Walter'ın elinden tuttu ve tepeden sessizce aşağı doğru indiler. Onları gören Ayı halkı hep birlikte onlara doğru dönmüş, gelmelerini bekliyorlardı. Walter, bu halkın gerçekten de çok uzun boylu ve iri yapılı olmasına rağmen insanlardan olağanüstü denecek kadar da farklı yapıda olmadıklarını fark etti. Erkekler uzun saçlı ve kaba sakallıydı. Saçları ya kıızıl ya da kızılımsı kahverengi renkteydi, tenlerinin görünen kısımları güneş ve hava nedeniyle koyulaşmışsa da Mağribilerin aksine, tenlerinin koyuluğu göze gayet hoş geliyordu. Kadınları alımlı ve güzel gözlüydü. Ne erkeklerde ne de kadınlarda acımasız ya da kötü niyetli olduklarını gösteren bir şey olsa da ağırbaşlı ve ciddi bir duruşları vardı. Erkek çocuklar hariç hepsi yarı giyinikti ve yalnızca koyun ya da geyik derilerinden giysiler giymişlerdi.

Silah olarak sopaları, başları kemik veya çakmaktaşıdan yontulmuş mızrakları ve büyük çakmaktaşlarını ağaçtan kestikleri odunlara bağlayarak yaptıkları çirkin baltaları vardı. Ne şimdi ne de daha sonra hiç yay kullandıklarını görmediler. Bazı genç erkekler, omuzlarına kumaş parçaları sarmış gibi görünüyordu.

Üç kulaçlık bir mesafeye geldiklerinde genç kız sesini yük-

seilterek açık ve nazik bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Selam olsun size, Ayı halkı! Size kötü değil, iyi niyetimizle geldik ve hoş karşılanıp karşılanmadığınızı bilmek istiyoruz."

Tam ortalarında en önde duran, iyi işlenmiş geyik derilerinden yapılmış bir pelerin giymiş ve başında mavi taşlardan çelenk bulunan yaşlı bir adam konuştu: "Küçüksünüz ama göze hoş geliyorsunuz. Eğer biraz daha irice olsaydınız Tanrı'nın Evi'nden geldiğinizi düşünürdük. Yine de duyduğuma göre ne kadar kudretli olurlarsa olsunlar Tanrılar bazen biz Ayı halkı kadar büyük olmayabilirmiş. Bizim Tanrımız da öyle! Bu nasıl mümkün olabiliyor, hiç bilmiyorum. Eğer Tanrılar soyundan değilseniz yabancısınız demektir ve biz yabancılarla savaşmak, onları Tanrımıza vermek ya da Ayıların çocuğu yapmaktan başka bir şey yapmayı bilmeyiz. Ama eğer bizimle dostluk ve ittifak kurmak için gelen ulaklar iseniz en azından barışçıl bir şekilde aramızdan ayrılabilir, o zamana kadar da misafirimiz olabilirsiniz. Bize burada bulunma nedeninizi anlatın."

Genç kız konuştu: "Burada bulunma nedenimizi anlatması kolay. Ama bana, bu akşam ateşin etrafında toplananlar arasında Ayı çocuklarının tamamı yokmuş gibi geliyor."

"Doğru," dedi yaşlı adam, "Ayıların daha çok çocuğu vardır."

"O halde sizden, halkınıza haber göndererek Hüküm Çemberi'nde toplamanızı isteyeceğiz ve o zaman size getirdiğimiz haberi söyleyeceğiz ki siz de ona göre hakkımızda kararınızı verebilirsiniz."

"Doğru söylüyorsun," dedi yaşlı adam, "zaten biz de öyle yapacaktık. O zaman yarın, öğleden önce bu vadide, Hüküm Çemberi'nde durarak Ayıların çocukları ile konuşacaksınız."

Ardından halkına dönerek genç kız ile Walter'ın anlamadığı bir şeyler söylemesi üzerine birbiri ardına öne çıkan altı erkeğin her birine kesesinden çıkardığı bir şey verdi ve birkaç kelime söyledi. Walter yalnızca bu şeyin çok küçük olduğunu görebildi. Altı adam birbiri ardına koşarak Walter ile genç kızın

inmiş olduğu tepeye doğru yola çıktılar ve çok geçmeden akşam karanlığında gözden kayboldular.

Yaşlı adam tekrar Walter ve genç kıza doğru dönerek konuşmaya başladı: “Kadın ya da erkek, ne olursanız olun ya da yarın başınıza ne gelecek olursa olsun, bu akşamlık bizim misafirlerimizsiniz. Gelin, ateşin yanında bizimle yiyip için.”

Böylece hep birlikte ateşin közlerinin çevresine oturarak kesmik ve peynir yediler, bolca süt içtiler. Gece karanlığı çökünce ışık olsun diye ateşi beslediler. Yabani halk, neşeyle gülererek ve arkadaşça şakalarla kendi arasında konuşuyordu fakat herhangi bir düşmanlık göstermeseler de yeni gelenlerle pek ilgilenmiyorlardı. Walter buna rağmen erkek ve kız çocuklarının gözlerini onlardan alamadığını ve yüzlerinde şüphe, belki de korku olabilecek bir ifadeyle onlara baktığını fark etti.

Saatler ilerlediğinde yaşlı adam ayağa kalkıp onunla gelmelerini söyleyerek ikisini evlerin ortasında kalan diğerlerinden biraz daha büyük bir eve götürdü ve orada dinlenmelerini, yarına kadar huzur içinde, korkmadan uyuyabileceklerini söyledi. Walter ve genç kız eve girdiklerinde birbirlerini iki kardeşmiş gibi öptükten sonra buldukları süpürge otu ve fundadan yapılmış yatakları serdiler. Kapının önünde, yanlarında silahlarıyla dört çevik görünümlü adamın yattığını gördüklerinde kendilerini birer tutsak olarak görmeleri gerektiğini anladılar.

Walter kendini tutamayarak genç kıza içindekileri döktü: “Güzel yoldaşım, Langton rıhtımından ve Cüce, Genç Kız ve Leydi’nin hayalinden çok uzaklara geldim ve az önce sana verdiğim öpücük ve gözlerinde gördüğüm iyilik için bile harcadığım zamana ve çektiğim eziyetlere değerdi. Ama yarın bu dünyadaki yolculuğum sona erecekmiş gibi hissediyorum; fakat bu seferki, Langton’dan buraya olan yolculuğumdan çok daha uzun olacak. Yanından ayrıldığımda, Tanrı ve tüm azizleri, seni bu yabani halkın arasında güvende tutsun.”

Genç kız kısık bir sesle güldü ve dedi ki: “Arkadaşım, seni

daha çok sevmem için mi böyle kederli konuşuyorsun? Emeklerin boşa gidiyor, seni şu an sevdiğimden daha çok sevmem mümkün değil. Ama cesur ol; henüz ayrılmadık, ayrılmayacağız da. Ne yarın ne de bu topraklarda değil; yıllar, yıllar sonra, hayatın tadını doyasıya çıkardıktan sonra öleceğiz. Şimdilik sana iyi geceler diliyorum, sevgilim!”

Ayılar Arasında Yeni Gün

alter uykuya daldı ve ertesi sabah parlak gün ışığına gözlerini açtığında başucunda duran genç kızı görene kadar deliksiz uyudu. Genç kız çoktan uyanmış, nehre giderek yıkanmıştı. Açık kapıdan içeri giren güneş, genç kızın Walter'ın yastığının yanında duran ayaklarına düşüyordu. Walter dönüp kollarını kızın ayaklarına sararak onları okşarken genç kız onu gülümseyerek izliyordu. Ardından Walter ayağa kalkarak: "Bu sabah ne kadar da güzelsin! Ama... Ama seni bir ozan karısının Mayıs Şenliği'nin ertesi günündeki haline benzeten bütün bu solmuş yapraklarla çiçeklerden kurtulsan daha iyi olmaz mı?" dedikten sonra kederle ona baktı.

Genç kız neşeyle gülerek dedi ki: "Dışarıda kurban ateşi için odun parçaları topladıklarını düşünürsek onlar da kıyafetim hakkında aynı şeyi düşünüyor olabilir. Yaşlı kadından öğrendiğim ve senin kısa bir zaman önceye kadar kısmen de olsa sevdiğin sahibemin kamçı darbeleriyle mükemmelleştirdiğim ilmi kullanarak durumumuzu düzeltmezsem kurbanlar da biz olacağız tabii."

Konuşurken gözleri parladı, yanakları kızardı ve elleri ile ayakları, sevinçten dans etmemek için kendini zor tutuyormuş

gibi görünüyordu. Walter kaşlarını çattı ve aklından bir anlığına, belli belirsiz bir düşünce geçti: “Eğer öyleyse, bana ihanet ederek bensiz yaşamına devam eder mi?” ve gözlerini yere indirdi. Fakat genç kız dedi ki: “Başını yerden kaldır ve gözlerimin içine bak da gözlerim sana yalan söylüyor mu gör! Aklından geçen biliyorum, biliyorum. Neşe ve mutluluğumun kaynağının sen ve içinde bulunduğumuz tehlikeden kurtulmak olduğunu görmüyor musun?”

Walter gözlerini yerden kaldırdı ve gözleri, kızın aşk dolu gözleriyle buluştu. Kollarını genç kıza dolamak istese de kız kendini geri çekerek dedi ki: “Olmaz, bir süre kendine hâkim olmalısın, sevgilim. Bu insanların bizi böyle görerek sevgili olduğumuzu düşünmelerini istemiyorum. Bir süre sabret, sonra dilediğin her şeye sahip olacaksın. Ama şimdi saat öğleye yaklaşıyor, Aylar da akın akın vadiye geliyor. Kalabalık, daha şimdiden Hüküm Çemberi’nde toplanmaya başlamış bile ve dediğim gibi, belki bizim belki de başka bir yaratığın kurban edilmesi için topladıkları balya neredeyse hazır. Şimdi sana yapman gereken kolay bir görev vereceğim. Tanrıların soyundan geliyormuşsun gibi davran ve ne olursa olsun sakın irkilme. Evet dediğim şeye evet, hayır dediğime hayır de. Son olarak da bütün bunlar arasında senin için yapması zor olan tek şey bu olabilir fakat bana sakın aşk dolu gözlerle bakma, ki bunun daha önce başarıyla yapmıştın, ve daha önce benim efendim olarak bana emirler vermişsin gibi değil, benim bir hizmetkârımmışsın gibi davran.”

“Ah sevgilim,” dedi Walter, “burada efendi sensin, ben de seninle birlikte yaşamak ya da ölmek umuduyla ne istersen yapacağım.”

Onlar konuşurlarken yaşlı adam, kuru kesmik ve çileklerden oluşan kahvaltıyı taşıyan genç bir kızla beraber içeri girdi. Kahvaltılarını ederlerken yaşlı adam, ciddi fakat sert olmayan, düşmanlıktan uzak gibi görünen bir ses tonuyla onlarla konuştu

ve çok geçmeden konu, artık otlakları kavurmaya başlamış olan kuraklığa ve Tanrı onlara yağmur göndermezse bu topraklarda çok rastlanmayan sulak vadilerdeki çimenlerin daha fazla dayanamayacağına geldi. Bu sırada Walter, yaşlı adam ve genç kızın merakla birbirlerine baktığını fark etti. Yaşlı adam genç kızın ne diyeceğini ve dediklerini onaylayıp onaylamadığını anlamaya çalışıyordu. Genç kız ise yaşlı adamın konuşmasını kibar bir şekilde cevaplasa da elle tutulur hiçbir şey söylemedi. Genç kızın bir oraya bir buraya kayan bakışları yaşlı adama odaklanmayı reddediyor; dudakları bir anlığına bile sertleşmeden gözlerindeki parıltının nedenini ele vererek sürekli gülümsüyordu. Yüzü, yaz günü neşesinin vücut bulmuş haliydi.

Ayıların Yeni Tanrıçası'na Dair

aşlı adam sonunda dedi ki: “Çocuklarım, şimdi benimle birlikte halkımın, Güney Vadileri Ayıları'nın Hüküm Çemberi'ne gelerek, getirdiğiniz haberi iletmeniz gerekiyor. Kendinize benim size, özellikle de senin gibi güzel, güneş gibi parlayan bir genç kıza merhamet ettiğim gibi merhamet edin. Eğer bizi ciddiye almayarak alçakça yalanlar söylerseniz, alevlerin ortasında son yolculuğunuza çıkarak Tanrıçamıza bir armağan ve halkımıza bahşedilen bir umut olmanın ibadet ve görkemine nail olamayacaksınız. Halkımızın sopaları altında ölene kadar acı çekecek, ardından yaptığınız budalalığı unutabilmemiz için taşlarla ağırlaştırılmış bir tahtaya bağlanarak Vadi Sonu'ndaki nehre atılacaksınız.”

Genç kız bu sefer doğrudan yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. Walter'a, yaşlı adam genç kızdan ürkerek sinmiş gibi geldi. “Yaşlı ve bilge bir adamsın, Ayıların büyük adamı fakat benim senden öğrenmem gereken hiçbir şey yok. Şimdi bizi haberimizi vereceğimiz meydana götür.”

Böylece yaşlı adam onları, vadinin doğu ucunda yer alan Hüküm Çemberi'ne getirdi. Çember şimdi kendi geleneklerince şekilde silahlanmış dev adamlarla dolmuştu. Ayakta bekledikleri için başlarının üzerinden gri taşların yalnızca küçük bir

kısmı görünüyordu. Fakat çemberin ortasında, üzerinde uzun, beyaz saç ve sakalları olan çok sayıda yaşlı bir adamın oturduğu, bir koltuk gibi biçimlendirilmiş büyük bir taş bulunuyordu. Bu adamın her iki yanında da savaş kıyafetlerini giymiş, ikisi de birer mızrak ve kuşağında çakmaktaşıdan bir bıçak taşıyan iri yarı iki kadın duruyordu. Bu ikisi dışında, kalabalığın arasında hiçbir kadın yoktu.

Yaşlı adam, genç kız ile Walter'ı toplanan insanların ortasındaki alana götürerek yaşlı kabile liderinin hemen üzerinde, yerden yaklaşık altı metre yükseklikteki geniş ve düz bir kayanın üzerine çıkmalarını söyledi. Eğreti bir merdivenle kayaya tırmanarak halkın önünde durdular. Walter'ın dış dünyaya özgü, kırmızı ipek ve beyaz ketenden kıyafetleri, bir zamanlar güzel olsa da yolculukları boyunca lekelenmiş ve yıpranmıştı. Genç kız ise Dünyanın Ötesindeki Orman'daki Altın Ev'den kaçarken üzerinde olan, dün ördüğü çelenklerdeki artık solmuş çiçeklerle süslenmiş iç gömleği dışında hiçbir şey giymiyordu. Buna rağmen, bu kocaman adamlar dikkatle, biraz da taparcasına onu izliyordu.

Walter, genç kızın ondan istediği gibi, yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kılıcını çekerek, gereksiz herkesi genç kızdan uzak tutacakmış gibi önünde tuttu. Sessizliğin hâkim olduğu çemberde tüm gözler ikisine çevrilmişti.

En sonunda yaşlı kabile lideri ayağa kalkarak konuşmaya başladı: "Ey Ayı halkı, karşınızda nereden geldiğini bilmediğimiz bir adam ve bir kadın duruyor. Halkımızdan onları ilk görenlere, getirdikleri haberi yalnızca tüm halkımızın karşısında vereceklerini söylediler ki istemeseler de haberlerini bu şekilde duyuracaklardı. Kendileri ya iletecek bir haberi olmayan, bizi kandırmaya gelmiş yabancılar –ki bu durumda derhal korkunç bir şekilde ölecekler– ya onları çakmaktaşı ve ateş ile Tanrıçamıza sunmamız için aramıza geldiler ya da başka bir halktan bize bir ölüm kalım meselesine dair haber getirdiler. Şimdi kim

olduklarına ve burada ne işleri olduğuna dair anlatacaklarını dinleyeceksiniz. Ancak lider ve bize haberi verecek olan kişi kadın gibi görünüyor. Bakın! Adam, kadına hizmet eden ve tapan birinin yapacağı gibi önünde diz çökmüş! Konuş o zaman, kadın. Konuş da savaşçılarımız seni duysun.”

Bunun üzerine genç kız sesini yükselterek, tıpkı en iyi ozanın flütünden çıkan bir ses gibi, anlaşılır ve tiz bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Ayıların Çocukları! Önümde oturan reisin cevaplamaşı için size bir soru soracağım.”

Kız, yaşlı adamın başıyla onayladığını görünce sözlerine devam etti: “Söyleyin, Ayıların Çocukları! Tanrınızın bir kadının bedeninde vücut bulduğunu en son ne zaman gördünüz?”

Yaşlı adam cevap verdi: “Babamın babasının, bir çocukken Tanrı’yı bir kadın biçiminde görmesinin üzerinden çok kış geçti.”

Genç kız bir soru daha sordu: “Geldiğine sevinmiş miydiniz? Ya bir kere daha aranıza katılsa sevinir miydiniz?”

“Tabii sevinirdik,” dedi yaşlı kabile reisi, “Bize armağanlar getirir, ilim öğretirdi ve dehşet verici bir bedende değil, senin kadar güzel, genç bir kadın bedeninde gelirdi.”

Genç kız bunun üzerine dedi ki: “Öyleyse, o gün geldi çattı! Tanrıçanızın eski bedeni öldü, Tanrıçanızın yeni bedeni benim ve iyiliğiniz için halkınızın arasına geldim.”

Topluluğa sessizlik hâkim olmuştu. Yaşlı adam sessizliği bozarak konuştu: “Ne söylersem hayatta kalabilirim? Eğer tanrıçamız gerçekten sensen ve ben seni tehdit edersem beni öldürmeyecek misin? Tatlı dille büyük sözler ettin ve o küçük zambak beyazı ellerine kan bulaştırdığını söylüyorsun. Ayıların Çocukları yalancılar tarafından kandırılırsa bu utançtan nasıl kurtulabilirler? Bu nedenle ben, bize bir işaret göstermen gerektiğini düşünüyorum. Eğer gerçekten Tanrı’ysan senin için çok kolay olacaktır; bize bir işaret veremezsen de yalan söylediğin kanıtlanır, sen de kaderine boyun eğersin. Seni bu iki kadının eline verimiz, onlar da seni kamçulamaktan yorulduk-

larında buradaki nehre atarlar. Fakat ayaklarının dibinde diz çökmüş olan adamının, çıkmaktaşı ve ateşten yolu geçmesini sağlar, onu gerçek Tanrı'ya sunarız. Anladın mı? Şimdi bize bir kanıt sun."

Yaşlı adamın bu sözleri üzerine genç kızın yüz ifadesi hiç değişmese de gözleri parladı, yanakları canlandı ve ayakları, sanki dans etmek için sabırsızlanıyormuş gibi belli belirsiz hareket etti. Genç kız topluluğa doğru dönerek o pürüzsüz ses tonuyla konuştu: "Sözlerin için cezalandırılmaktan korkmana gerek yok, yaşlı adam. Kamçılar ve korkunç bir ölümle tehdit ettiğiniz kişi ben değilim; bugün burada olmayan ahmak bir yalancı. Şimdi dinleyin! Benden bu kuraklığa son vermek için yağmur yağdırmamı beklediğinizi çok iyi biliyorum. Fakat bu yağmuru size getirmek için güneydeki dağlara gitmeliyim; bu nedenle bazı savaşçılarınızın, buradaki adamımla birlikte beni o dağlardaki büyük geçide götürmesi gerekiyor. Bunun için de hemen bugün yola çıkacağız."

Herkesin gözü susan genç kızın üzerinde olmasına rağmen hiç kimse ne konuştu ne de hareket etti. Taşlar arasında, kendileri de taştan figürler gibi görünüyordular.

Genç kız konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Ayıların Çocukları! Bazıları bunun yeterli bir işaret olduğunu düşünürdü fakat ben sizi tanıyorum. Kalplerinizin ne kadar inatçı ve aksi olduğunu da biliyorum... Henüz sahip olmadığınız bir armağan, sizin için bir armağan değildir ve görmediğiniz bir mucizeye yürekleriniz asla inanmaz. Bu yüzden bana bakın. Daha güzel ve daha yeşil topraklardan gelen bana bakın ve yaz mevsimine, verim getiren kalbe ve armağan veren ellere gerçekten sahip olup olmadığının kanıtını görün."

Genç kız konuşurken üzerinden sarkan solmuş çiçekler canlanarak hayata geri döndü. Boynunun ve pürüzsüz omuzlarının çevresindeki hanımelleri birbirleriyle birleşerek onu tazelikleriyle kucakladı ve kokularını saldı. Belini çevreleyen

zambaklar başlarını kaldırdılar ve püskülleri üzerine düştü. Gözotları iç gömleğinin üzerinde yeniden mavileşti; yaban gülleri tekrar çiçeklerine kavuştu ve yapraklarını ayaklarına döktüler. Üzerlerine dökülen yeşilliklerden örülmüş şeritler bacaklarının güzelliğini meydana çıkardı ve farekulağı ise kıyafetini benek benek, mücevher gibi süsledi. Orada çiçeklerin arasında öylece, kuyumcuların oymalarına meydan okuyan parlak bir inci gibi durdu ve arkalarındaki vadiden gelen bir esinti, kızın o güzel kokusunu tüm topluluğun üzerine savurdu.

İşte o zaman ayağa fırlayan Ayılar bağıarak kalkanlarını yumrukladı ve mızraklarını gökyüzüne kaldırdı. Ayılar, gruplar halinde ona yaklaşıp da çok yakınlarına gelmeye cesaret edemezken, yaşlı adam yerinden kalkarak saygıyla genç kızın yanına geldi ve ne yapacağını söylemesini rica etti.

Genç kız yaşlı adama dönerek onlara yağmuru gönderebileceği dağlara doğru hemen yola çıkarak bir süre güneyde, onlardan uzakta kalacağını fakat arada sırada ondan haber alacaklarını ve belki de şimdi orta yaşlarını yaşayan Ayılar, babalarına kavuşmadan onu tekrar görebileceklerini söyledi.

Bunun üzerine yaşlı adam, tüm halkın zafer sevinciyle genç kızı dağ geçidine taşıması için mis kokulu yeşil dallardan bir tahtırevan yapmalarına izin vermesi için yalvardı. Genç kız hafif bir adımla taşın üzerinden yere atlayarak çimenlerin üzerinde bir ileri bir geri yürürken ayakları çimenlere neredeyse hiç değmiyormuş gibi görünüyordu. Hâlâ diz çökmekte olan yaşlı adama dönerek, “Hayır, yılların geçişinin sebebi olan benim, adamların tarafından taşınmaya ihtiyacım olduğunu ya da mucizemi gerçekleştirirken yorulacağımı mı düşünüyorsun? Ayaklarımın otlaklarınıza dokunuşu, hem bu yıl hem de önümüzdeki yıllarda onların büyüyerek gelişmesini sağlayacak. Tabii ki yürüyerek gideceğim.”

Bunun üzerine genç kıza daha fazla taparak hem kız hem de Walter için sahip oldukları etin en iyisini getirdiler. Fakat

yemek yerken kesinlikle genç kıza bakmadılar, Walter'a da böylelikle kızı izleyemediği için acı çektirmemiş oldular. Yemeklerinin ardından, silahlanmış yaklaşık yirmi kişi, genç kıza dağa giden yolculuğunda eşlik etmek üzere hazırlandı ve derhal yola çıktılar. Bütün bunlara rağmen bu dev adamlar, yolculuk boyunca genç kız ile aralarındaki mesafeyi korumayı sürdürdüler. O akşam konaklayacakları yer dağın eteklerinde olduğu için çevrede hiçbir ev yoktu. Bu adamların, büyük bir dikkatle genç kız için bir yatak hazırlayarak, deri pelerinleriyle üzerine bir çadır yapmalarını ve bütün gece boyunca başında nöbet beklemelerini görmek hayret vericiydi. Walter'ı ise, genç kızın çevresindeki nöbetçilerden biraz uzakta, çimenlerin üzerinde rahat rahat uyumaya bıraktılar.

Walter Geçitte Yolunu Kaybederek Genç Kızdan Ayı Düşer

abah olduğunda uyanıp yollarına devam ederek güneş batmaya yaklaştığında geçide vardılar fakat geçidin ağzı, bir toprak yığınıyla kapanmıştı. Ayılara dönerek durmalarını emreden genç kız, toprak yığınının üzerine çıkarak onlara hitap etti: “Ayı halkı adamları, benimle birlikte geldiğiniz için size teşekkür ediyor, sizi kutsuyor ve topraklarınızın bereketleneceğine söz veriyorum. Ama şimdi geri dönerek benim kendi yoluma gitmeme müsaade etmelisiniz. Demir kılıçlı adamım da benimle gelecek. Belki çok geçmeden tekrar sizi ziyaret eder, size ilim öğretilirim fakat bu seferlik bu kadarı yeterli. Bir an önce aşağı, vadideki evlerinize dönmeniz sizin için en iyisi olacaktır çünkü sizin için çağırdığım yağmur, dağın kalbindeki fırtınaların ocağından şimdiden yola çıkmıştır. Size son olarak söyleyeceğim şey şudur: Gördüğünüz son tanrının bedenini giydiğimden bu yana zaman değişti; bu nedenle size bir değişiklik yapmanızı emrediyorum. Bundan sonra aranızda yabancılar geldiğinde, onları çakmak taşı ve ateşle bana göndermeyeceksiniz. Onun yerine, size zarar vermedikleri ve kötü bir ölümü hak etmedikleri sürece si-

zinle kalmalarına müsaade edeceksiniz. Eğer hak ediyorsa, onları halkınızın arasına katacaksınız, onlar da sizin gibi benim çocuklarım olacak. Çirkin ve zayıf olanların yaşamasına ve size kölelik etmesine izin verin ancak Ayılar soyunun esirlerle kadın-erkek ilişkisi kurularak bozulmasına asla müsaade etmeyin. Hepinizi kutsuyorum. Şimdi gidebilirsiniz.”

Sözlerini tamamlayan genç kız, toprak yığının üstünden inerek geçidin içine doğru o kadar çabuk ilerlemişti ki Ayıların arasında duran Walter’a bir anda ortadan yok olmuş gibi göründü. Ayıların Çocukları bir süre daha orada kalarak Tanrıçalarına ibadet ettiler. Yanlarından ayrılmaya cesaret edemeyen Walter bir süre orada beklemeye devam etti. Walter’ı kutsayıp eve dönüş yoluna çıktıklarında, genç kızın geçidin içerisinde bir köşeye saklanarak onu beklediğini düşünen Walter, aceleyle peşinden gitti.

Fakat artık alacakaranlık çökmüştü. O kadar aceleyle hareket etmesine rağmen karanlık gece çok geçmeden Walter’ı alt etmiş ve dağ geçidindeki karmaşık yolların arasında mecburen beklemek zorunda kalmıştı. Üstüne üstlük, gecenin erken saatlerinde, dağın kuytularını çatırdatarak kükreten muazzam bir rüzgârın sırtında güneyden gelen fırtına, korkunç gök gürültüleri ve şimşeklerle birlikte yağmur ve doluyu da beraberinde getirmişti. Bu yaz fırtınası, Walter’ı büyük bir kayanın altına sığınarak ertesi günü beklemek zorunda bıraktı.

Fakat dertleri henüz sona ermemişti. Kayanın altında uyu-yakalan Walter uyandığında gün doğmuş olsa da şiddetli yağmur görüşü o kadar kısıtlıyordu ki fırtına ve karmaşık yollarla elinden geldiği kadar mücadele etse de yalnızca biraz ilerleyebilirdi.

Genç kızın perilerin soyundan, hatta belki de daha kudretli bir soydan geliyor olabileceği düşüncesi aklına geldi ve bu sefer, geçen seferki gibi korkuyla karışık derin bir arzu değil; dehşet, kayıp ve ıstırapın zulmünü iliklerine kadar hissetti. Genç kızın,

eski masallardaki perilerin yaptığı gibi, onun sevgisini kazandıktan sonra onu yeni biri için terk edip unutacağını düşünerek korkmaya başladı.

İki gün boyunca fırtına ve körlükle mücadele etti, gittikçe güçsüzleşerek bitkin düştüğü için hayatından ümidini kesmek üzereydi. Fakat üçüncü günün sabahında yağmur yağmaya devam etse de fırtına dindi. Artık nereye gittiğini hissetmenin yanı sıra az çok görebiliyordu da. Yolun aşağı doğru inmekte olduğunu fark etti ve akşam karanlığı çökerken içinden güneye doğru akan bir nehrin geçtiği çimenlerle kaplı bir vadiye indi. Yağmur azalmıştı, artık yalnızca çiseliyordu. Sürünerek nehrin kenarına gelip çalılıkların arasına uzandı ve genç kızı nerede olursa olsun bulmak istiyorsa, hayatta kalmak için ertesi gün yiyecek bir şeyler bulması gerektiğini düşündü. Morali biraz da olsa yerine gelmişti. Fakat artık yolu bulma derdi, aklını meşgul etmediğinden orada sessiz sedasız yatarken genç kızın kaybını daha derinden hissetti. İssiz topraklarda tek başına kaldığını düşünen birinin yapacağı gibi, onun için hıçkırarak ağlamaktan kendini alamadı. Genç kızın güzelliğinin ve nezaketinin, sesinde ve konuşmalarındaki şefkatin ve neşesinin yasını kendi kendine konuşarak tuttu. Vücudunun güzelliğini düşünerek, yüzü, elleri, omuzları, ayaklarını ve vücudunun diğer kısımlarını tek tek methederek ve onu genç kızın cana yakınlığından ve eşsizliğinden ayıran kötü talihiyle lanet ederek ağladı.

Walter ile Genç Kız Tekrar Kavuşur

ızlanmaktan yorgun düşerek uyuyakalan Walter ertesi sabah gün ağardıktan sonra, göğe yükselen tazelenmiş toprağın kokusuyla ve çevresindeki çalılarda ötüşen kuşların sesiyle sakin, parlak ve bulutsuz bir gökyüzüne uyandı. Dağ yamaçları arasında gizli bir doğa cenneti olan bu küçük vadiye, gün bu kadar açık ve güneşli iken göze yalnızca güzel şeyler çarpıyordu.

Walter ayağa kalkarak çevresine bakındı ve yaklaşık yüz metre ötede, çevresi kartopu sarmaşıklarıyla sarılmış alıç, mürver ve üvez ağaçlarından oluşan küçük bir orman olduğunu gördü. Orman, etrafını saran suyu saklıyordu ve Walter ile arasındaki kısa ve kalın çimenlerin üzeri çiçeklerle kaplıydı. Bu manzara Walter'a, Adacıktaki Langton'da bulunan büyük kilisenin koro bölümündeki duvara resmedilmiş, meleklerin kut-sanmışları götürdükleri cennet tasvirini hatırlatmıştı. Ve işte! Çiçeklerle bezeli çimenlerin üzerindeki çalılıkların arasından, duvar resmindeki meleklerden biri gibi beyazlar içinde ve çıplak ayaklarıyla, o güzeller güzeli teni, parlak gözleri ve al yanaklarıyla genç kızın ta kendisinin çıktığını gördü ve bir sevinç nidası koparıp ona doğru koştu. Genç kız ellerini ona doğru uzatmış, sevinç gözyaşlarının arasında gülümseyerek onu bek-

liyordu. Walter genç kızın üzerine atılarak yanaklarını, dudaklarını, kollarını, omuzlarını ve kızın izin verdiği her yerini öptü. Sevgiyle Walter'ın haline gülen genç kız, kendini biraz geriye çekerek dedi ki: "Şimdilik bu kadar yeterli, sevgilim. Bana nasıl olduğunu anlat."

"Çok kötüyüm, çok kötü," dedi Walter.

"Sorun ne?" diye sordu genç kız.

"Açlık ve senin özlemin," dedi Walter.

"Artık bana kavuştun; geriye tek bir şey kaldı. Hadi elimi tut da açlığının çaresine bakalım."

Walter kızın elini tuttu; elini, ellerinin arasına almak bile kendini iyi hissetmesine yetmişti. Gözlerini karşıya çevirdiğinde çalıların arkasından mavi bir dumanın yükseldiğini gördü. Açlıktan zayıf düşen Walter güldü ve dedi ki: "Kim yemek pişiriyor orada?"

"Göreceksin," dedi kız ve Walter'ı çalılıkların arasından geçirerek çalılarla pınarın arasında kalmış, çimenler ve çiçeklerle kaplı küçük ve güzel bir yere götürdü. Çimenlerin hemen ötesindeki kumlu alanda bir ateş yakılmıştı, yanında da kırmızı benekli iki büyük alabalık yatıyordu.

"İşte kahvaltımız," dedi genç kız, "yikanmak için kıyıya indiğimde hafif dalgalı sığlığa girdim ve aşağısındaki, suyun bir araya geldiği ve derinleştiği seti gördüm. Orada balık var gibi görünüyordu, o yüzden senin yanına gelmeden önce ellerimle yavaşça seti yokladım ve işte! Şimdi bana yardım et de şunları pişirelim."

Balıkları kırmızı közlerin üzerinde pişirerek karınlarını iyice doyurdular ve avuçlarını çukurlaştırarak birbirlerine nehrin suyundan içirdiler. Bu muhteşem ziyafetten sonra mutlu mesut otururlarken Walter, genç kıza dönerek sordu:

"Benim orada olduğumu nereden biliyordun?"

Özlemle ona bakan genç kız cevapladı: "Bir büyücülük gerektirmedi. Dün gece senden çok uzakta değildim. Sesini duyduğumda sen olduğunu anladım."

“Senin için ağladığımı duyduysan neden yanıma gelmedin?” dedi Walter.

Genç kız cevap verirken gözlerini yere indirerek çiçek ve çimenleri çekiştirmeye başladı: “Bana methiyeler düzmeni dinlemek çok güzeldi. Beni böyle arzuladığını, bedenime bu kadar değer verdiğini bilmiyordum.”

Kıpkırmızı olmuş bir yüzle ekledi: “Ağlanmaya değecek kadar güzel olduğumu bilmiyordum,” dedi ve sevinçten ağlamaya başladı.

Sonra Walter’a gülümseyerek sözlerine devam etti: “Gerçeği duymak ister misin? Gece sana yaklaşıp çalıların arkasına saklanıp seni dinledim. Çok geçmeden yorularak uyuyakalacağını biliyordum ve gerçekten de benden önce uyudun.”

Ardından bir süre ikisi de sessiz kaldı. Walter utanarak onu izliyordu. Yüzü biraz daha kızaran genç kız konuşmaya devam etti: “Ayrıca, gecenin karanlığında, kalbim seni arzularken yanına gelmeye korktum,” diyerek başını öne eğdi.

Walter dedi ki: “Gerçekten de benden korkuyor musun? İşte bu beni korkutuyor, bana hayır demenden korkuyorum. Sana yalvararak diyecektim ki: ‘Sevgilim, birlikte çok badireler atlattık. Bir kereliğine kendimizi ödüllendirelim ve yolumuza devam etmeden önce –devam edeceksek tabii– burada, dağların arasındaki bu güzel sığınakta evlenelim.’ Buradan daha güzel, daha mutlu bir yeri nerede bulabiliriz ki?”

Fakat genç kız ayağa fırlayarak Walter’ın önünde aşkından titreyerek durdu ve dedi ki: “Sevgilim, diğer insanları bularak onların arasında, onlar gibi yaşamamanın bizim için iyi olacağını düşünüyorum. Sana yalan söylemeyeceğim; bunu tüm kalbimle istiyorum. Doğada olmaktan korkuyorum; ölmüş olsa da sahibeme karşı yardıma ve korunmaya muhtaç hissediyorum kendimi. Şehirlerin kalabalığının beni yatıştırmasına ihtiyacım var. Sahibemi aklımdan çıkaramıyorum. Daha dün gece rüyamda, hâlâ onun elinde olduğumu, beni cezalandırmak için kıyafetle-

rimi çıkardığını gördüm ve nefes nefese, çığlık atarak uyandım. Sana ne istediğimi söylediğim için lütfen bana kızma. Eğer diğer insanların arasında yaşamak istemezsen, burada senin yanında yoldaşın olarak kalır, cesaretimi toplamaya çalışırım.”

Walter ayağa kalkarak kızın yüzünü öptü ve dedi ki: “Hayır, hayır, burada sonsuza kadar kalmak aklımın ucundan bile geçmemiştir. Yalnızca bir süre burada keyfimize baktıktan sonra yola çıkarız diye düşünmüştüm. Gerçek şu ki sen doğada olmaktan ne kadar korkuyorsan, ben de şehirde olmaktan o kadar korkuyorum.”

Genç kızın yüzü soldu ve dedi ki: “Öyle olması gerekiyorsa istediğin olacak, arkadaşım. Ama henüz yolculuğumuzun sonuna gelmediğimizi unutma. Rahat bir hayata sahip olmadan önce daha başımızdan çok şey geçebilir. Sana bir şey söylemem gerekiyor. Daha önce söylememiş miydim? Sahip olduğum ilim ve güce yalnızca el değmemiş bir bakire olduğum sürece sahip olabilirim. Sana yalvarıyorum, birlikte bu vadiden hiçbir şeyi değiştirmeden çıkalım ki ihtiyacın olduğunda ilmimi ve gücümü kullanarak sana yardım edebileyim. En sonunda mutluluğu bulmuşken hayatlarımızın kısa sürmesini istemem.”

“Haklısın, sevgilim,” dedi Walter, “o zaman hemen yola çıkalım ki bizi ayıran zamanı azaltalım.”

“Aşkım,” dedi genç kız, “bütün bunlar için beni lütfen affet ama biraz ilmim biraz da o sabah sen uyurken bu yabani halkın topraklarına dair öğrendiklerim sayesinde karşımıza çıkacak tehlikelerden haberdar olduğumu bilmelisin.”

Böylece suyun kenarındaki o güzel yerden ayrılarak vadinin açıklarına geldiler ve geçitten geçtiler. Vadiden yukarı doğru uzanan eğimi tırmanırlarken çok geçmeden taşlık bir alana geldiler. Bu eğimin tepesine vardıklarında, güneşin altında tüm güzelliğiyle uzanan kırların manzarası ve yeşilliğin tam ortasında, mavi dağların karşısındaki büyük bir şehrin surları ve kuleleriyle karşılaştılar.

Genç kız heyecanla konuştu: “Bak! Önümüzde uzanan yeni evimiz ne kadar güzel, değil mi? Bizi, kötü insanlardan ve hilekâr, uğursuz yaratıklardan koruyacak arkadaşlarımız orada, değil mi? Selam olsun sana, güzel şehir!”

Walter yüzünde yarım bir gülümsemeyle onu izlerken dedi ki: “Mutluluğun beni de mutlu ediyor. Fakat o şehirde de, periler ve iblisler olmasa da kötülükler vardır. Yoksa da benim bugüne kadar gördüğüm hiçbir şehre benzemiyor demektir. Her şehirde, mantıksız sebeplerden bize düşman olacak birileri mutlaka olacaktır. Nereye gidersek gidelim hayatımızda illa ki bir karışıklık olacak.”

“Evet,” dedi genç kız, “fakat ormanda, iblislerin arasında, bir kişi yiğit bir şekilde gücünü ve cesaretini kullanarak ne yapabilir ki? Orada her zaman, son çare olarak düşmanlarımla ta kendisinden çaldığım kurnazlık ve büyücülüğe başvurduk. Fakat oradaki şehre vardığımızda, karmaşıklıkların hakkından senin yiğitliğin gelecek. En kötü ihtimalle, arkanda yiğitliğine dair bir efsane ve sana tapan beni bırakmış olursun.”

Walter güldü ve yüzü aydınlandı: “Bu dünyada üstünlük kimdeyse onun dediği olur,” dedi Walter, “ve tek bir adamın gücü, birçoğununkine karşı bir hiçtir. Ama sana, senin için elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum, sevgilim.”

Yeni İnsanlarla Karşılaşırlar

unun üzerine tekrar bayırdan aşağı indiler ve geçitte o kadar dar bir yere geldiler ki iki taraflarında da dik kayalardan birer duvar yükseliyordu. Bu şekilde yaklaşık bir saat ilerledikten sonra duvar bir anda arkalarında kaldı ve kendilerini az önce ayrıldıklarına benzeyen fakat sık çimenlerine ve iyi sulanmış olmasına rağmen, onun kadar güzel ve büyük olmayan başka bir vadide buldular. Ancak bu vadinin diğerinden bir farkı daha vardı. Vadide küçüklü büyüklü çadırlar dikilmişti ve bu çadırların ortasında eyerli atlarıyla çoğu silahlı, kalabalık bir guruh insan duruyordu. Walter ve genç kız duraksadılar. Walter'ın kalbi duracak gibi oldu ve kendi kendine dedi ki: 'Bu yabancı adamlar da kim? Büyük olasılıkla bizi esir olarak alırlar ve en iyi ihtimalle bizi birbirimizden ayırırlar ki bunun da en kötü olasılıktan hiçbir farkı yok.'

Fakat genç kız atları, renkli çadırları, dalgalanan flamaları, mızrakların ışıltısını ve beyaz zırhların parıltısını gördüğünde ellerini çırparak neşeyle haykırdı: "İşte, şehrin halkı bizi karşılamaya gelmiş! Ne kadar da güzel görünüyorlar. Düşünecekleri ve yapacakları çok şey var ve biz de bunun bir parçası olacağız! Hadi, gidip onlarla tanışalım!"

Fakat Walter dedi ki: "Dur! Henüz onlardan kaçıp kaçmamamız gerektiğini bilmiyorsun. Ama artık kaçmak için çok geç. Biz de Ayıların topraklarında yaptığımız gibi, bozuntuya vermeden sessizce yanlarına gidelim."

Öyle de yaptılar. Gruptan ayrılan altı asker yanlarına gelerek saygıyla Walter'ın önünde eğilseler de tek bir kelime bile etmediler. Walter ile genç kız, onları diğerlerinin yanına götürmek ister gibi bir hareket yapan askerleri merakla takip ederek askerlerden oluşan çembere geldiler. Miğferi dışında baştan aşağıya ihtişamlı bir zırh kuşanmış yaşlı bir askerin önünde durdular ve o da Walter'ın önünde eğilerek selam verse de hiçbir şey söylemedi. Ardından onları alarak ana çadıra göturdüler ve oturmalarını işaret ederek onlara leziz etler ve kaliteli şaraplar getirdiler. Walter ile genç kız oturmuş yemeklerini yerken askerlerin arasında bir hareketlenme oldu. Yemeklerini bitirdiklerinde ise yaşlı şövalye tekrar saygıyla eğilerek yanlarına geldi ve gitmeleri gerektiğini gösteren hareketler yaptı. Dışarı çıktıklarında, tüm çadırların sökülmiş olduğunu gördüler ve askerler hiç vakit kaybetmeden içinden çıkmış oldukları o büyük çadırı sökmeye giriştiler. Diğerleri çoktan atlarına binmiş, yürüyüş düzeni alarak sıralanmışlardı. En öndeki atlara koşulmuş iki tahtırevana ayrı ayrı binmeleri işaret edildi; Walter ile genç kız da mecburen söyleneni yaptılar. Çok geçmeden bir borazan çalındı ve hep birlikte yola çıkıldı. Walter, tahtırevanın perdeleri arasından askerlerin iki yanında at sürdüğünü gördü fakat askerler, ondan kılıcını almamışlardı.

Dağ geçitlerinden geçerek gün batımından önce düzlüğe inmiş olmalarına karşın karanlıkta da birkaç lokma bir şey yiyerek bir yudum içki içmek dışında hiç durmadan, yolu çok iyi bilen adamlar gibi ilerlemeye devam ettiler. Onlar ilerlerken Walter da karşılarına ne çıkacağını, yabancı oldukları belli olan ve Araplara benzeyen bu adamların onları tanrılara kurban edip etmeyeceklerini merak etti. Bu sefer, tüm erkeklerin arzuladı-

ğ1 şey olan bir kadının güzelliğı parmaklarının ucundaki güçlü askerlerin elinde olduklarını düşündükçe Walter'ın kalbi, genç kızıdan ayrılacağı korkusuyla sıkışıyordu. Yine de elinden geldiğince en iyisini düşünmeye çalıştı. En sonunda gece sona ermeye yüz tutmuş, şafak kapıya dayanmışken kocaman bir surun üzerindeki muazzam kapıya gelerek durdular. Borazanlar üç defa üflendikten sonra kapılar açılarak onları, loş ışıktaki gördüğü evler arasında Walter'a oldukça büyük ve güzel görünen bir so-kağa aldı. Çok geçmeden genişçe yayılan bir meydana geldiler. Meydanın bir tarafında, Walter'ın muazzam bir sarayın girişı olduğunu düşündüğü bir yapı bulunuyordu. Daha borazanlar çalınmadan sarayın kapıları açılmasına rağmen borazanlar üç kere çalındı ve içeri girdiler. Walter'ın yanına gelen askerler, işaretlerle ona aşağı inmesini söylediler. Walter aşağı indi fakat genç kızı görmek için oyalanmak istese de askerler onu hemen kocaman bir merdivenden çıkarıp çok büyük bir odaya götürdüler. Oda, çok geniş olduğundan yeterince aydınlatılmamış gibi görünüyordu. Walter'ı göz kamaştırıcı bir yatağı getiren askerler işaretlerle soyunup yatmasını anlatmaya çalıştılar. Walter ister istemez dediklerini yaptı ve askerler, çıkardığı kıyafetleri alıp giderek onu yalnız bıraktılar. Walter sessizce yatakta uzanarak anadan doğma çıplak bir adamın kaçmaya kalkışamayacağını düşünüyordu.

Aklında dolaşan binbir tilki yüzünden uzun bir süre uyuyamasa da yorgunluğu umut ve korkularına ağır bastı ve şafak yavaş yavaş güne dönüşürken uykuya daldı.

Şehrin Yeni Kralı ve Çetindüvar Şehri'ne Dair

alter uyandığında güneş odanın içinde parlıyordu. Odaya göz gezdirdiğinde daha önce görmüş olduğu odalar arasında, güzellik ve zenginlikte bu odanın eşi benzeri olmadığını fark etti. Tavan altın ve deniz mavisi rengindeydi, duvarlarsa neyi tasvir ettiklerini anlamasa da bugüne kadar görmüş olduğu en güzel duvar halılarıyla kaplanmıştı. Oyma işi sandalye ve tabureler güzelce boyanmıştı. Tam ortalarında altın ve yeşil renklerde diba kumaşından işlenerek incilerle süslenmiş kraliyet örtüsünün altında fildişinden, büyük bir taht bulunuyordu. Zemin ince İskenderiye işçiliği ile yapılmıştı.

Walter bütün bunların ne demek olduğunu düşünürken odaya süslü püslü kıyafetleriyle iki hizmetkârla ipek cübbelere sarınmış üç yaşlı adam girdi. Walter'ın yanına yaklaşarak yine hiçbir şey söylemeden, ayağa kalkıp onlarla gelmesini işaret ettiler. Walter çıplak olduğunu işaret ederek tereddütle güldüğünde ne gülüşüne bir karşılık verdiler ne de giymesi için herhangi bir kıyafet uzattılar. Tekrar ayağa kalkmasını işaret ettiklerinde Walter mecburen dediklerini yaptı. Onu odadan çıkarıp

sütunlu ve gösterişli geçitlerden geçirerek olabildiğince güzel bir banyo odasına götürdüler. Burada hizmetkârlar, onu dikkatle ve nazikçe yıkarken yaşlı adamlar kenarda durup onları izledi. Walter tamamen yıkandığında yine giyinmesine izin vermeden aynı geçitlerden geçirerek odasına geri götürdüler. Bu sefer, bazıları silahlı, bazıları ise günlük fakat hepsi göz kamaştıran kıyafetler giymiş ve görünüş olarak önemli lordlara benzeyen, iki sıra halinde dizilmiş bu adamların arasından geçmesi gerekti.

Şimdi odada, kıyafetlerinden anlaşıldığı kadarıyla üst tabakadan adamlardan oluşan bir kalabalık vardı ve fildişi koltuğun önünde bir çember halinde sıralanmış olarak bekliyorlardı. Walter'ın aklından, "Sonum bıçak ve sunak olacakmış gibi görünüyor," düşüncesi geçse de cesur bir yüz ifadesi takındı.

Adamlar onu fildişi tahta doğru götürdüler ve Walter, tahtın iki yanında, her birinin üzerine birbirinden çok farklı iki takım kıyafetin serilmiş olduğu birer bankın yer aldığını fark etti. Kıyafet takımlarından biri barış zamanına ait görkemli ve taşlarla süslenmiş, yüce bir krala yaraşacak kıyafetlerden oluşurken; diğer kıyafetler iyi dokunmuş ve çok az süslenmiş, hatta giymekten eskimiş, hava koşulları ve mızrak yağmurlarıyla lekelenmiş savaş kıyafetleriydi.

Yaşlı adamlar Walter'a bu kıyafetlerden birini seçerek giymesini işaret ettiler. Walter bir sağına bir de soluna baktı. Savaş kıyafetlerine baktığında aklına, her zaman savaşın ön saflarında yer almış Goldinglerin savaş kıyafetleri geldi ve silahlara doğru bir adım atarak elini savaş kıyafetlerinin üzerine koydu. Kalabalığın arasında memnun mırıltılar dolandı ve yaşlı adamlar, gülümseyip ona yaklaşarak kıyafetleri giymesine yardım ettiler. Miğferi eline aldığı anda geniş, kahverengi demirinin üzerine altın bir tacın yerleştirilmiş olduğunu fark etti.

Tamamen giyinerek kılıcını kuşanıp eline çelik baltayı aldıktan sonra yaşlı adamlar fildişi tahta oturmasını işaret ettiler. Walter baltayı tahtın koluna yerleştirerek kılıcı kınından çek-

tikten sonra tahta oturup kadim kılıcı dizlerinin üzerine yerleştirdi ve odadakilerin üzerinde göz gezdirerek dedi ki: “Ne zamana kadar böyle tek kelime etmeden duracağız? Yoksa Tanrı sizi dilsizlikle mi cezalandırdı?”

Bunun üzerine herkes hep bir ağızdan bağırdı: “Savaş Kralı’na selam olsun!”

Walter konuştu: “Madem kral benim, size söylediklerimi yapacak mısınız?”

Yaşlı adam yanıtladı: “Sizin emirlerinizi yerine getirmek bizim tek görevimizdir, lordum.”

Walter ona dönerek dedi ki: “O zaman, bir soruya dürüstçe cevap verir misin?”

“Hayatıma mal olmayacaksa elbette, lordum.”

Walter dedi ki: “Dağdaki kamp alanınıza benimle birlikte gelen kadına ne oldu?”

Yaşlı adam cevapladı: “Ne iyi ne de kötü hiçbir şey olmadı. Yalnızca uyudu, yemek yedi ve yıkandı. Kralımız kızla ilgili ne yapmamızı ister?”

“Kendisini hemen buraya getirmenizi istiyorum,” dedi Walter.

“Peki, onu buraya hangi kılıkta getirmemizi istersiniz? Bir hizmetkâr gibi mi, asil bir leydi olarak mı giydirilsin?”

Walter bir süre düşündükten sonra cevapladı: “Kendisine sorun, hangisini isterse onu giysin. Oturabilmesi için de benimkinin yanına bir taht daha koyun. Onu buraya getirmek için birkaç kişi gönder ama sen burada kal. Sana sormam gereken birkaç soru var. Lordlarım, eğer sizi yormayacaksa burada yoldaşımın gelmesini bekleyin.”

Bunun üzerine yaşlı adam, en saygın lordların üçüyle konuşarak genç kızı çağırmaya gönderdi.

Çetindüvar'da Kral Seçme Gelenegine Dair

Bu sırada Kral, yaşlı adama dönerek ilk sorusunu sordu: “Şimdi neden beni kralınız yaptığınızı ve kralınızı hangi usul uyarınca seçtiğinizi anlat bana; bu usuller benim için çok garip, sonuçta sizin güçlü adamlarınız arasında ben yalnızca bir yabancıyım.”

“Lordum,” dedi yaşlı adam, “diğer birçok şehre, geniş topraklara ve limanlara hükmeden ve insanın arzulayabileceği tüm zenginliklere sahip, kudretli bir şehrin kralı oldunuz. Burada birçok arif insan yaşar, aptallar ise diğer topraklardakinden fazla değildir. Gerektiğinde peşinizden savaşa girecek cesur bir ordumuz vardır. Her ne kadar öyle görünmüyorsa da eğer içlerinden hâlâ yaşayan varsa, kadim tanrılar dışında kimse ordumuza karşı koyamaz. Şehrimizin adına Çetindüvar Şehri ya da kısaca Çetindüvar denir. Kralımızı seçme usulümüz ise şudur: Kralımız öldüğünde erkek bir varis bırakırsa, vârisin kim olduğuna bakılmaksızın kral o olur. Fakat kral bir vâris bırakmadan bu dünyadan göçüp giderse, önemli lordlarımızdan birini şövalyeler ve askerlerle beraber, dün gelmiş olduğunuz dağ geçidine göndeririz ve onlar da o geçitten geçen ilk kişiyi alarak, size de yaptıkla-

rı gibi şehre getirirler. Biz, fakir ve ilkel olsalar da cesaretle dolu olan atalarımızın geçmişte bu toprakları fethederek Çetinduvar Şehri'ni kurmadan önce aynı geçidi kullanarak dağlardan bu topraklara indiğine inanırız. Geçitten gelen gezgini şehre getirdikten sonra önde gelen tüm bilgeler ve savaşçılar olarak bir araya gelir, kral adayımızı çırılçıplak soyarak inceleriz. Eğer vücudunun çirkin ve güçsüz olduğunu düşünürsek onu büyük bir halının içine sarar, ölmesini bekleriz. Sıradan, kurnazlıkta gözü olmayan bir adamsa onu aramızdan bir zanaatkârın yanına ayakkabıcılık, oymacılık gibi işlerde çalışması için esir olarak verir, onu tamamen unuturuz. Her iki durumda da atalarımızın bize öyle birini göndermeyeceğini düşünerek sanki geçitten hiç kimse gelmemiş gibi lordumuzu ve şövalyelerini tekrar geçide göndeririz. Fakat gelen kişinin yapılı bir vücuda sahip olduğunu görürsek de seçimimiz henüz sona ermez. Biz, atalarımızın bize ahmak ve korkak birini asla göndermeyeceğine inandığımızdan çıplak adamdan, senin giydiğin kadim zırhla diğer süslü kıyafetler arasından istediğini seçmesini söyleriz. Eğer sizin yaptığınız gibi savaş kıyafetlerini seçerse kralımız belirlenmiş olur; eğer ki barış kıyafetlerini seçerse, şehrimizde yaşayan birinin kölesi olmakla ilmini kanıtlamak arasında seçim yapması gerekir. İşte, ölüm ile krallık arasındaki böylesine ince bir çizgidir; eğer ilmiyle beklentileri karşılayamazsa aynı şekilde öldürülür. Sorunuz da böylece yanıtlanmış oldu, Kralım. Bize, kimsenin ilminden ve cesaretinden şüphe duymayacağı bir Kral gönderdikleri için atalarımıza şükürler olsun.”

Genç Kız, Kralın Yanına Gelir

Bunun üzerine herkes kralın önünde eğildi; kral ise başka bir şeye odaklanmıştı: “Duyduğum bu ses de ne? Kulağa tıpkı güneybatı rüzgârı estiğinde yükselecek kumsala vuran denizin sesi gibi geliyor...”

Yaşlı adam cevap vermek için ağzını açmıştı ki kapının önünde bir hareketlilik oldu ve kalabalık ayrılarak genç kıza yol verdi. Hâlâ kırlarda giydiği iç gömleğini giyse de başına kırmızı güllerden bir taç kondurmuş ve belini de aynı güllerle süslemişti. Parlayan yüzü, kırmızı dudakları, ışıldayan gözleri, umut ve aşkla kızarmış yanaklarıyla bir haziran şafağı kadar ferah ve güzel görünüyordu. Doğrudan Walter’ın oturduğu yere gitti ve onu kralın yanındaki fildişi tahta yönlendiren yaşlı adamın elinin bir hareketiyle kibarca öteledi. Walter’ın önünde diz çökerek elini, artık çeliğin örttüğü dizine koyarak dedi ki: “Ah lordum, görüyorum ki bana yalan söylemişsiniz. En başından beri krallar soyundan gelen ve krallığına dönmeye çalışan biriymişsiniz meğer. Bana o kadar yakındınız, o kadar iyi ve adil davrandınız ve gri miğferinizin altındaki o gözlerinizle bana o kadar güzel baktınız ki size yalvarıyorum beni tamamen kendinizden uzaklaştırmayın, izin verin hizmetkârınız olarak yanınızda kalayım.”

Fakat Kral eğilerek onu ayağa kaldırdı ve genç kızın ellerini ellerinin arasına alarak öptü. Genç kıza dönerek dedi ki: “Sevgilim burası artık senin yerin, son gelene değin hep yanı başımda.”

Genç kız, yüzünde uysal ve cesur bir ifadeyle tahta oturarak ellerini kucağına, ayaklarını da birbirinin üzerine yerleştirdi. Kral ise lordlara dönerek konuştu: “Lordlarım, sevgilim ve eşim ile tanışın. Eğer beni kralınız olarak kabul edecekseniz, onu da kraliçeniz ve leydiniz olarak kabul edin. Aksi takdirde, ikimizin de barış içinde gitmesine izin verin.”

Ardından odada bulunan herkes hep bir ağızdan bağırdı: “Kraliçemiz, leydimiz! Lordumuzun sevgilisi!”

Bu nida yalnızca dudaklarından değil, kalplerinden de geliyordu. Genç kızın yüzüne ve güzelliğine baktıkça alçak gönüllü mizacını ve yüce gönüllüğünü görerek onu sevdiler. Genç kıızı izleyenlerin arasındaki genç adamların yanakları kızardı ve kalpleri onun için çarpmaya başladı. Genç adamlar kılıçlarını çekerek havaya kaldırdılar ve kraliçeleri için ilk görüşte aşkla sarhoş adamlar gibi onun için haykırdılar: “Güzeller güzeli kraliçemiz, leydimiz!”

Çetindüvar Kralı ve Onun Kraliçesi

ütün bunlar olurken dışarıdan duyulan ses gittikçe yükselerek tekrar Kral'ın dikkatini çekti ve yaşlı adam dönerek sorusunu tekrarladı: "Bu dışarıdan gelen ses de ne böyle?"

Yaşlı adam dedi ki: "Kralım ve kraliçem, eğer pencereye doğru gider de asma balkona çıkarsanız bu gürültünün nereden geldiğini öğrenecek, yeni krallarını kutlayan halkınızı göreceksiniz."

Kral ayağa kalkarak genç kızın elinden tuttu ve pencerenin önüne doğru ilerledi. Pencereden baktığında meydanın insanlarla tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. Erkeklerin büyük çoğunluğunun ellerinde silahlar ve üzerlerinde gösterişli zırhlar vardı. Hâlâ elini tuttuğu kraliçesi ve arkasındaki lordları ve bilge adamlarıyla birlikte balkona adım attığında halktan gökyüzünü yırtan bir çığlık, onları karşılayan bir sevinç nidası yükseldi. Meydan, havaya kaldırılan mızraklar, savrulan kılıçlar ve ileri uzanmış ellerle parıldıyordu.

Genç kız, Kral Walter'a dönerek sesinin o yumuşak tınısıyla dedi ki: "İşte burada vahşi doğayı arkamızda bırakıyoruz ve işte, hayatımız ve ruhumuzdaki tüm düşmanlara karşı savunmamız tam da burada. Tanrı seni ve o cesur yüreğini korusun, sevgilim!"

Walter bir rüyanın içindeymişçesine tek kelime etmeden durmaya devam etse de genç kız için duyduğu arzu –bu mümkünse eğer– daha da artmıştı.

Aşağıda, pencerenin yakınlarında, kalabalığın arasında duran iki komşudan biri diğerine dönerek dedi ki: “Bak! Yeni kralımız Deniz Savaşı’nın kadim zırhını ve Beklenmedik Hücum Günü’nde düşman kralı öldüren kılıcı taşıyor! Bu, yeni kralımızın bize uğur getireceğinin bir göstergesi olmalı.”

“Evet,” dedi diğeri, “zırhı üzerinde iyi taşıyor, gözleri de çakmak çakmak bakıyor. Kraliçesine ne demeli?”

“Güzel bir kadın olduğunu görüyorum ama kıyafetleri sade sayılamayacak kadar kötü. Üzerinde yalnız iç gömleği var ve eminim ki korkuluklar olmasaydı ayaklarının da çıplak olduğunu görürdük. Sorunu ne bu kadının?”

“Görmüyor musun?” dedi diğerkomşu, “Onunki sıradan bir güzellik değil, bir adamın kalbini yerinden söküp alacak bir güzellik. Bu sefer şans, Çetindubar’ın yüzüne güldü. Kraliçenin kıyafetlerine gelecek olursak; beyazlar giymiş ve güllerle süslenmiş olsa da teni o kadar hoş ve saf ki kıyafetlerini vücudunun bir parçası haline getiriyor, onu bir mücevhere benzeterek kut-sallaştırıyor. Eh arkadaşım, umarım bu kraliçeyi halk arasında sık sık görürüz.”

Onlar sohbetlerine devam ededursun, kral ve eşi bir süre sonra tekrar içeri girdiler. Kral, kraliçenin yardımcılarının gelip genç kızı alarak ona kraliçelere yakışan kıyafetler giydirmeleri için emir verdi. Odaya kraliçeyi götürmek üzere giren birbiri-nden güzel genç kızlardan her biri, onun hizmetkârı olmaya can atıyordu. Kral da zırhını çıkararak gösterişli kıyafetlerini giydi fakat Kral Katli Kılıcı’nı üzerinden çıkarmadı. Sonrasında kral ve kraliçe sarayın büyük salonuna getirildi ve orada, kralın yemek masasında tekrar buluşarak lordların ve salondaki kalabalığın gözleri önünde öpüştüler. Herkes onları seyrederken birer lokma yemek yiyip tek bir kadehten içki içtiler. Yemeğin

ardından sarayın önüne, kral ve kraliçe için güzelce süslenmiş, iki muhteşem beyaz at getirildi. Kral ile kraliçe atlara bindi ve kalabalığın geçsinler diye açtığı yoldan taç giyme töreni için büyük kiliseye doğru yola çıktılar. Çetindubar Şehri'nin taç giyme töreni geleneğine uygun olarak silah taşımayan bir yaver onlara yolu gösteriyordu. Büyük kiliseye geldiklerinde –şehir halkı inançsız bir halk değildi– yalnızca kral ile kraliçe içeri girdi.

Koro bölümüne doğru ilerleyen kral ile kraliçe orada beklerken şimdi ne olacağını düşünüyorlardı ki kilise çanları ahenkle çalmaya başladı. Çanlarla birlikte gittikçe yaklaşan trompetlerin ve ilahiler söyleyen bir kalabalığın seslerini dinlerlerken büyük kapılar açıldı ve piskoposla rahipleri ilahiler söyleyerek kiliseye girdi. Barajın açılan kapaklarından akan suyun seti doldurması gibi, din adamlarının peşinden içeri giren kalabalık kilisenin nefini tamamen doldurmuştu. Piskopos ve rahipleri koro bölümüne gelip kral ile kraliçeye barış öpücüğü verdiler. İlahiler söylendikten sonra kral yağ ile mesh edilerek tacını giydiğinde kiliseyi dolduran kalabalık sevinçle gürledi. Törenin ardından kral ile kraliçe, yalnızca onlara yolu gösteren yaver eşliğinde, baş başa yürüyerek saraya dönerken, daha önce aralarındaki konuşmadan bahsedilen o iki komşunun yanından geçtiler. Kralın zırhını öven komşu dedi ki: “Gerçekten de haklıymışsın, komşu. Kraliçemizin, usulüne uygun, incilerle süslenmiş ipekli kumaştan bir elbise giyip tacını taktığında gerçekten de göz alıcı güzellikte –belki de kralımız kadar güzel– olduğunu görebiliyorum.”

Diğeri dedi ki: “Bana o zaman da şimdiki kadar güzel görünmüştü. Şimdi de o zamanki gibi beyaz giyiyor; incilerin parlayıp ışıldamasını sağlayan onun saf ve pürüzsüz teni, gösterişli kıyafetlerini bu kadar yücelten de bedeninin ilahlılığı... Onun gelip geçişi bile sanki cennet; şehrimize, ayağımıza kadar gelmiş de bütün havayı doldurmuş gibi hissettiriyor. Onu aramıza gönderen Tanrı'ya ve azizlerine şükürler olsun!”

İlk adam diğerine dönerek sordu: “Hangi şehirden geldiğini, kimlerin soyundan olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, nereli olduğunu bilmiyorum ama kraliçe uzaklara gittiğinde onun peşinden gidenlerin hiç pişman olmayacağına eminim. Kimlerin soyundan geldiğini hakkında bir bilgim olmasa da onun soyundan gelenlerin, yirmi nesil sonra bile onu anıp adını neredeyse Tanrının Anasının adı kadar kutsal sayacaklarını biliyorum.”

Bu iki komşu sohbetlerine dalmışken kral ve kraliçe saraya geri dönerek onurlarına düzenlenen ziyafette lordların arasında oturdular. Kutlama, gecenin geç saatlerinde herkes yataklarına gidinceye kadar sürdü.

Kraliyet Günlerinde Walter ile Genç Kız

ralın emrini yerine getirecek olan hizmetkârların genç kızı kralın odasına getirmeleri çok uzun sürse de âşıklar sonunda kavuşabildiler. Kral, genç kızı omuzlarından tutarak öptü ve dedi ki: “Yorulmadın mı, sevgilim? Şehir, kalabalık ve lordların bizi izleyen bakışları sana da omuzlarında bir yük varmış gibi hissettirmiyor mu?”

Kraliçe cevapladı: “Şehir nerede şimdi? Yine yabanda olduğumuz gibi baş başa değil miyiz?”

Genç kızın yanakları, Walter’ın arzulu bakışları altında o kadar kızardı ki kırmızı yanaklarının koyuluğu arasında gözleri parlıyordu.

Walter titreyen, yumuşak bir sesle dedi ki: “Ormandan daha iyi, değil mi? Korkunun her zerresi artık kaybolmadı mı?”

Genç kız, yanaklarını koyulaştırılan kırmızılık gitmiş, yüzündeki o tatlı ifadeyle Walter’a bakıyordu. Açık ve titremeyen bir ses tonuyla, “Gerçekten de öyle, sevgilim,” diyerek elini belini saran kuşağa götürdü. Kuşağı çıkararak Walter’a doğru uzattı ve dedi ki: “İşte sembolü de burada. Bu bir genç kızın kuşağı, kadınlar kuşak takmaz.”

Bunun üzerine Walter, kuşağı ve genç kızın elini ellerinin arasına alarak kollarını genç kıza doladı. Sevişmelerinin ve gü-

vende olduklarını bilmenin tatlılığı ve gelecekteki mutlu günlere dair umutlarının arasında, sahtekârlık ile ıstırap ve ölüm arasında, bir usturanın ağzında yürüdükleri günlerden ve bu günlerin aslında aşklarını körüklediğinden bahsettiler. Genç kız, şafak sökene kadar Walter'a, geçirdiği kötü günleri ve sahibesinin ona yaptıklarını anlattı. Sabahın griliği odaya sızarak genç kızın güzelliğiyle büyülenen o adamın düşündüğünden çok daha güzel olan genç kızı aydınlattı. Çiftimiz, yeni günü kendilerinden hoşnut bir şekilde karşıladı.

Walter gün doğduğunda kalkarak hiç zaman kaybetmeden tüm toprak beylerini ve bilgeleri konseye çağırdı. İlk olarak onlara, zindanları açmalarını, ihtiyacı olanları yedirip giydirmelerini ve yüksek ya da alt tabakadan, zengin ya da fakir ayırt etmeksizin herkesin katılacağı bir eğlence düzenlemelerini söyledikten sonra birçok konuda onlara danışarak fikirlerini aldı. Konseydekiler kralın zekâsına ve şevkine hayran kalmışlardı. Hatta aralarından bazıları, kralın iradesinin gelecekte de konu ne olursa olsun onlarınkinden daha güçlü olacağını gördüklerine memnun olmuş ve bilge konsey üyeleri kralı sevmiş, kralın yaşamının sonuna kadar iyi günler göreceklere inanmışlardı.

Hikâyemiz artık ne Walter'ın bundan sonra yaptıklarından, mutlulukları ve üzüntülerinden ne de tekrar Langton'a gidişinden ve orada neler yaptığından bahsedecek.

Çetindubar Şehri'nde halkı tarafından çok sevilen ve düşmanları tarafından çok korkulan bir kral olarak hüküm süren Walter, yurdunun içinde ve dışında savaşlar vermek zorunda kalsa da bu dünyada başka hiçbir görevi kalmayınca huzurla sonsuz uykusuna dalana değin hiç yenilmedi. Arkasında yasını tutabilecek hiçbir muhtaç insan bırakmadı. Geride ondan nefret eden yalnızca birkaç düşmanı kalmıştı.

Genç kızın güzelliği ve iyiliği yıllar geçtikçe o kadar artmıştı ki sokakta ve çayırarda onu görenlere bir yıl yetecek kadar neşe veriyordu. Evlendiği günden beri tüm güçleri onu terk etmiş

olsa da geride zekâsı ve bilgeliğini bırakmıştı. Kendisini korumaya ve kurnazlığa ihtiyacı kalmadığından, yapılmasını istediği zor işler için emir vermek dışında zekâsını kullanmasını gerektiren bir şey de olmadı. Halkı tarafından o kadar seviliyordu ki onun isteklerini yerine getirmek herkes için bir zevkti. Uzun sözün kısası, genç kız toprakların bereketi, şehrin koruyucusu ve halkın neşesi olmuştu.

Fakat gün geçtikçe Ayı halkını, tanrıçaları olduğuna kandırmış olması vicdanını daha da rahatsız ediyor, bu yaptığını nasıl telafi edeceğini düşünüyordu sürekli.

Çetindubar'a gelişinin ikinci yılında, yanına halkından bazı insanları da alarak Ayıların topraklarına giden geçidin başına vardı; askerlerini orada bıraktıktan sonra esaretten kurtardığı kırk çiftçiye de yanına alıp yoluna devam etti. Ayıların vadi-sine yaklaştıklarında çiftçileri yük arabaları, atları, tohumluk mısırları ve aletleri ile orada bırakarak bu sefer büyücülüğü ile korunmaksızın, sadece güzelliği ve iyiliğine güvenerek tek başına dev insanların köyüne gitti. Yine kollarını açıkta bırakan fakat artık güçlerini kaybetmiş olduğu için gerçek çiçeklerle değil de ipek ve altından işlenmiş çiçek ve mücevherlerle süslü kısa iç gömleği ve çıplak ayaklarıyla tıpkı Dünyanın Ötesindeki Orman'dan kaçarkenki hali gibiydi.

Köye vardığında Ayılar onu hemen tanıyıp ona taptılar, onu kutsadılar ve ondan korktular. Genç kız, onlara bir armağan vermek için geldiğini söyledi ve onlara toprak işleme sanatından bahsederek bu sanatı öğrenmelerini istedi. Ayılar bu sanatı nasıl öğrenebileceklerini sorduklarında ise onlara vadide bekleyen adamlardan bahsetti. Ayılar'a bu adamları kardeşleri ve kadim atalarının oğulları bellemelerini ve yeni kardeşlerinden toprak işlemeyi öğrenmelerini buyurdu. Genç kız, söylediği her şeyi yapacaklarına dair söz veren Ayılar'ı alarak özgür adamların yanına götürdü ve Ayılar da onları neşeyle ve nezaketle karşılayarak aralarına aldı.

Onlar vadilerine döndü, genç kız ise önce askerlerinin yanına, oradan da Çetindubar Şehri'ne doğru yola çıktı.

Sonraki yıllarda Ayılar'a başka armağanlar ve haberler gönderse de bir daha onları görmeye gitmedi. Son ziyaretinde belli etmese de kalbi korkudan buz kesmişti. Sanki sahibesi hâlâ hayattaymış, o da yine ondan kaçma planları yapıyormuş gibi hissetmişti.

Ayılar ise geliştiler, nüfusları arttı ve artık güçlü savaşçılar olduklarından eninde sonunda diğer halklarla büyük ve kanlı bir savaşa girdiler. Böylece Çetindubar'ın hükümdarı ile bir kere daha karşılaşmış oldular ve yendiler, yenildiler. Fakat bu, genç kız öldükten çok sonraydı.

Artık Walter ile genç kız hakkında, arkalarında Çetindubar soyunu devam ettirecek yakışıklı oğullar ve güzel kızlar bıraktığını söylemekten başka anlatılacak hiçbir şey kalmadı. Soyları o kadar güçlüydü ve o kadar uzun süre dayanmışlardı ki tükendiğinde artık o kadim kral seçme yöntemi çoktan unutulmuştu bile. Langton'lı Walter da, Ayılar Dağı'ndan yoksul ve yalnız inerek tahta çıkan son kralları oldu.

Unutulmuş Fantastik Klasikler

Sanayi

öncesi zanaata ve idile
olan özlemini, Viktoryen dönem
gündelik hayatının hayli ötesine düşen bir
hayal âlemi yaratarak okura aktaran William Mor-
ris, hayal dünyasını doğaüstüyle birleştiren ilk yazarlar-
dan. Yazarlığının yanı sıra şair, çevirmen ve ressam olarak
da tanınan Morris, aynı zamanda Britanya'nın önde gelen er-
ken dönem sosyalistlerinden olduğundan, kendisi için ideoloji ile
kurgu, birbirinden ayrılması mümkün olmayan bir ikiliydi. Gerek
şiirsel üslubu gerekse hayali dünyalarıyla günümüz fantasti yazını
derinden etkileyen yazar, özellikle C. S. Lewis ve J. R. R. Tolkien için
önemli bir esin kaynağıydı.

Tamamıyla kurgusal bir dünyaya sahip ilk roman olan *Dünyanın
Ötesindeki Orman*, mutsuz evliliği henüz bitmiş olan Golden Wal-
ter'in, yaşadığı şehirden kaçmak için bir deniz seyahatine çıkma-
sıyla başlar. Karşılaştığı bir fırtına sonucunda kendini gizemli bir
ormanda bulur. Hem yerli halkı hem de insanı şaşırtan doğasıyla bu
orman, Walter'in bildiği dünyaya hiç benzememektedir. *Dünyanın
Ötesindeki Orman*, yeni bir diyarın ve imkânsız aşkın serüveni.
Hayalinizdeki dünyanın gerçeğe döndüğü anın ta kendisi.

“Yüzüklerin Efendisi'ni yazarken Morris'ten fazlasıyla esinlendim.”

—J. R. R. Tolkien

“Şüphesiz ki William Morris 19. yüzyılın Tolkien'idir.”

—Lin Carter

it h a k i

www.ithaki.com.tr

9 786057 762115

■ ■ /ithakiyayinlari

